

Vlaams
Parlement

vergadering **37**
zittingsjaar 2012-2013

Handelingen

Plenaire Middagvergadering

van 22 mei 2013

INHOUD

OPENING VAN DE VERGADERING	5
VERONTSCHULDIGINGEN	5
INGEKOMEN DOCUMENTEN EN MEDEDELINGEN	5
ACTUALITEITSDEBAT over de toekomst van de zorg voor gehandicapten, onder meer in het licht van de werking van de regionale prioriteitencommissies	5
REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN	44
ACTUELE VRAAG van mevrouw Marijke Dillen tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de recente berichtgeving betreffende de kwaliteit van de zorg in sommige rusthuizen	
ACTUELE VRAAG van mevrouw Mia De Vits tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de wanpraktijken in een aantal commerciële rusthuizen	
ACTUELE VRAAG van mevrouw Lies Jans tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over wantoestanden in sommige woonzorgcentra	44
ACTUELE VRAAG van de heer Jean-Jacques De Gucht tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de recente evoluties in het dossier van de Congoboot Charlesville	49
ACTUELE VRAAG van de heer Lode Vereeck tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de stijging van het bedrag aan geïnde verkeersbelastingen in 2012	53
ACTUELE VRAAG van de heer Bart Caron tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de handel in voetbalclubs	
ACTUELE VRAAG van de heer Johan Sauwens tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de mogelijke verhuizing van een voetbalclub uit eerste klasse	57
ACTUELE VRAAG van de heer Joris Van Hauthem tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de vervroeging van de Europese verkiezingen van 2014 en het overleg tussen de Vlaamse en Federale Regeringen over al dan niet samenvallende verkiezingen voor het federale en het deelstaatsniveau na 2014	63
Ontwerp van aanpassing van de werkingsbegroting van het Vlaams Parlement voor het begrotingsjaar 2013 – 10-A (2012-2013) – Nr. 1 Bespreking en stemming	63

MOTIE van de heren Joris Van Hauthem, Filip Dewinter en Stefaan Sintobin en mevrouw Linda Vissers tot besluit van de op 7 mei 2013 door de heer Luckas Van Der Taelen in commissie gehouden interpellatie tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over het integratiebeleid, naar aanleiding van de recent gepubliceerde enquête bij moslimjongeren in de Gazet van Antwerpen – 2041 (2012-2013) – Nr. 1 Hoofdelijke stemming	63
MOTIE van mevrouw Marijke Dillen en de heren Erik Tack, Felix Strackx, Chris Janssens, Jan Penris, Filip Dewinter en Joris Van Hauthem tot besluit van het op 22 mei 2013 in plenaire vergadering gehouden actualiteitsdebat over de toekomst van de zorg voor gehandicapten, onder meer in het licht van de werking van de regionale prioriteitencommissies – 2075 (2012-2013) – Nr. 1 Hoofdelijke stemming	64
MOTIE van mevrouw Vera Van der Borght en de heren Peter Gysbrechts en Sas van Rouveroy tot besluit van het op 22 mei 2013 in plenaire vergadering gehouden actualiteitsdebat over de toekomst van de zorg voor gehandicapten, onder meer in het licht van de werking van de regionale prioriteitencommissies – 2076 (2012-2013) – Nr. 1 Hoofdelijke stemming	64
MOTIE van de dames Vera Jans, Helga Stevens, Else De Wachter, Lies Jans en Katrien Schryvers, de heer Bart Van Malderen en mevrouw Sonja Claes tot besluit van het op 22 mei 2013 in plenaire vergadering gehouden actualiteitsdebat over de toekomst van de zorg voor gehandicapten, onder meer in het licht van de werking van de regionale prioriteitencommissies – 2077 (2012-2013) – Nr. 1 Hoofdelijke stemming	65
REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN	65
BIJLAGEN	
Aanwezigheden	68
Individuele stemmingen Vlaamse Volksvertegenwoordigers	68

■

OPENING VAN DE VERGADERING

Voorzitter: de heer Jan Peumans

– *De vergadering wordt geopend om 14.02 uur.*

De voorzitter: Dames en heren, de vergadering is geopend.

■

VERONTSCHULDIGINGEN

De voorzitter: Ik deel aan de vergadering mee dat er verontschuldiging zijn ingekomen van de volgende leden:

Filip Dewinter, Jan Durnez, Fatma Pehlivan, Ludo Sannen, Marleen Vanderpoorten: ambtsverplichtingen;

Agnes Bruyninckx-Vandenhoudt, Lode Ceyskens, Patricia De Waele, Tine Eerlingen, Els Kindt, Els Robeyns, Stefaan Sintobin, Jan Verfaillie, Linda Vissers: door Vlaams Parlement toegestane zending;

Michèle Hostekint, Dirk Peeters: gezondheidsredenen.

■

INGEKOMEN DOCUMENTEN EN MEDEDELINGEN

De voorzitter: Dames en heren, de lijst met de ingekomen documenten en mededelingen werd op de banken rondgedeeld. (*Parl.St.* VI.Parl. 2012-13, nr. 60/28)

■

ACTUALITEITSDEBAT over de toekomst van de zorg voor gehandicapten, onder meer in het licht van de werking van de regionale prioriteitencommissies

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is het actualiteitsdebat over de toekomst van de zorg voor gehandicapten, onder meer in het licht van de werking van de regionale prioriteitencommissies.

Het debat is geopend.

We schorsen de vergadering tot minister Vandeurzen aanwezig is.

– *De vergadering wordt geschorst om 14.03 uur.*

– *De vergadering wordt hervat om 14.06 uur.*

Mevrouw Vogels heeft het woord.

Mevrouw Mieke Vogels: Minister, ik zou zeggen: na deze ochtend ‘back to basics’. We staan hier opnieuw in onze normale rol van parlementslid om te debatteren over een meer dan ernstig thema.

Minister, voorzitter, collega’s, ik wil beginnen met een drietal verhalen.

Ik begin met het verhaal van Dora. Dora is een vrouw van 57 jaar, die tot zes jaar terug bij haar ouders woonde. Dat was zo in de vorige generatie: kinderen met een handicap werden thuis opgevangen. Dora is zes jaar geleden bij haar zus gaan inwonen. Haar zus baat een fietswinkel uit. Dora is helemaal opgebloeid omdat dat nieuwe perspectieven bood. Alleen, spijtig genoeg, is die zus drie jaar geleden plots overleden. Dora is alleen achtergebleven, zeg maar alleen op de wereld.

In de fietsenwinkel van Dora werkte ook Lieve. Lieve had zich geëngageerd om nog iets voor Dora te betekenen. Zij stelde voor om, in weerwil van de grote vragen die haar man daarbij had, Dora als pleegkind op te vangen via Oikonde. De afspraak met Oikonde was om dat te proberen, maar Oikonde zou, als het niet lukte, voor intensievere opvang zorgen. Twee jaar later blijkt dat engagement toch veel te zwaar. De relatie van Lieve en haar man lijdt zwaar onder het engagement voor Dora. Lieve neemt contact op met Oikonde om te zeggen dat zij tijdens de vakanties nog wel iets voor Dora wil betekenen, maar de permanente opvang, sorry, dat lukt niet meer.

Het dossier wordt op de regionale prioriteitencommissie (RPC) gebracht. Deze commissie moet oordelen of iets schrijnend is of niet. Dora of haar familie wordt niet gehoord. Via via krijgt men te horen dat er spijtig genoeg nog meer schrijnende gevallen zijn en dat er niet kan worden ingegaan op de vraag tot dringende plaatsing van Dora in een voorziening.

Minister, ik denk dat u begrijpt dat de mensen die Dora de voorbije twee jaar hebben opgevangen, verschrikkelijk kwaad zijn en zich voor een deel bekocht voelen.

Neem nu het verhaal van Simon. Simon is licht mentaal gehandicapt, is naar het bijzonder onderwijs geweest, is altijd in zijn eigen familie opgevangen en is net niet goed genoeg om in een beschutte werkplaats aan de slag te gaan. Hij staat al drie jaar op een wachtlijst voor een dagcentrum. Hij wil absoluut iets betekenen in de samenleving, hij wil net zoals zijn vrienden in dat dagcentrum gaan werken. Het dagcentrum helpt drie dagen per week in een kleuterschool en hij wil dat absoluut ook doen. Alleen, hij wacht thuis.

Minister, ik denk dat u begrijpt dat de ouders van Simon niet begrijpen en boos worden als ze u, naar aanleiding van de projectnota over de persoonlijke volgende financiering, horen zeggen dat de meeste problemen kunnen worden opgelost als je personen met een handicap een basisuitkering geeft en er voor de rest hun omgeving op inzet.

Of neem het verhaal van Danielle ...

Voorzitter, de minister steekt zijn vinger op, maar hij zit op een zo ongelukkige plaats dat je dat niet kunt zien.

De voorzitter: Minister Vandeurzen, ik stel voor dat u op de plaats van de minister-president gaat zitten. (*Applaus*)

Minister Jo Vandeurzen: Voorzitter, dat kan ik alleen doen met veel schroom en als de afspraak is dat niemand daar verkeerde conclusies uit trekt.

Hiermee wordt de internationale wijsheid waar dat de ‘minister of Health should be the prime minister of the country’.

Mevrouw Vogels, om geen misverstanden te hebben, de consensus in de regering en met de volksvertegenwoordigers van de meerderheid die dat dossier opvolgen, is natuurlijk niet dat we een basis geven en dat we daarmee het naïeve idee koesteren dat we de problemen hebben opgelost. De redenering is dat als je in aanmerking komt voor een ondersteuning door het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap (VAPH), dus als je erkend bent en als vaststaat dat er een ondersteuningsnood is, je ervan mag uitgaan dat er in ieder geval een basisfinanciering zal zijn.

Uiteraard mag je om alle mogelijke overwegingen en redenen meer handicapspecifieke ondersteuning vragen. Dat blijft altijd mogelijk. Het zal uiteraard belangrijk zijn dat als je een nieuw budgettaire groeipad maakt voor de handicapspecifieke ondersteuning, dit gebeurt zowel op het niveau van het basisforfait – dat staat vast als je er recht op hebt – als voor degenen die meer ondersteuning nodig hebben.

Als je dat ‘meer’ vraagt, dan zal het systeem zodanig wijzigen dat je een cash budget mag kiezen – om de uitgaven te verantwoorden leg je de nodige bewijzen op tafel – of een voucher waarmee je zorg kunt vragen aan een dienstverlener of een voorziening die de

verantwoordelijkheid voor de zorgcontinuïteit van je overneemt. Dat is het systeem. Het is niet een systeem dat als je voldoende forfaits uitdeelt, de mensen die meer ondersteuning nodig hebben, zullen verdwijnen, integendeel. Het is juist omdat we weten dat we dat nog moeten uitbreiden, dat ook die ‘meer’, dat budgettair groeipad, op de twee niveaus van dat systeem gericht zal moeten zijn.

Mevrouw Mieke Vogels: Minister, ik heb uw nota gelezen en ook zo begrepen. Laat me toe te zeggen – dat zal uit het vervolg van mijn verhaal blijken – dat niet alleen ik, maar heel wat personen met een handicap die op dit moment op hulp wachten, daar de grootste vragen bij hebben, vooral de vraag wie gaat beslissen wanneer iemand handicapgerelateerde zorg nodig heeft. Wie zal dat beslissen?

De aanleiding van dit debat – misschien is het goed om me even te laten uitspreken – is de werking van de regionale prioriteitencommissies die niet samen met de mensen beslissen maar over de hoofden van de mensen beslissen.

Dan kom ik tot mijn derde verhaal. Mijn eerste verhaal ging over een dame waarvan het netwerkwerk gedurende 57 jaar zorg had verleend, na 57 jaar zegt dat het niet meer kan, en toch geen recht op zorg heeft. De omgeving kan niet zeggen: nu lukt het ons niet meer. Boven hen wordt beslist: dit is niet prioritair genoeg. Het gaat ook over Simon, waarvan al drie jaar duidelijk is dat hij absoluut nood heeft om naar een dagcentrum te gaan, maar boven het hoofd van Simon en zijn familie wordt beslist: sorry, dit is niet prioritair, wacht nog maar een tijdje. Dan kan ik me voorstellen dat wanneer de ouders van Simon uw verhaal horen dat dankzij een basisondersteuningsbudget een deel van de wachtlijsten zal zijn weggewerkt, zij zich ongerust maken. Nog eens: ik heb in uw nota gelezen dat dat niet de bedoeling is, maar ik snap niet hoe je de mensen ervan kunt overtuigen dat zij de regie van de zorg hebben als je blijft werken met regionale prioriteitencommissies.

De voorzitter: Mevrouw Claes heeft het woord.

Mevrouw Sonja Claes: Mevrouw Vogels zegt drie keer na elkaar dat er over de hoofden van de mensen wordt beslist. Als men wil objectiveren wat zorgvragen zijn, dan kan je niet door de mensen zelf laten beslissen wie voorrang krijgt ten opzichte van iemand anders, want uiteindelijk vinden die mensen allemaal zelf dat zijn het belangrijkste probleem hebben. Op het ogenblik dat men de prioriteitencommissies heeft geïnstalleerd, heeft men de wijsheid gehad om zich af te vragen hoe men de zorgvragen die er zijn, op een of andere manier kan objectiveren. Een prioriteitencommissie is, zoals u weet, samengesteld uit een derde verwijzers, een derde zorgverleners en een derde gebruikers, die samen beslissen wat de meest prangende situaties zijn. Ik ben er echt van overtuigd dat het niet anders kan, tenzij u terug wilt naar de situatie van vroeger, waarbij de minister besliste.

Minister Jo Vandeurzen: Ik wil dat het debat op een correcte manier wordt gevoerd. Collega's, we weten allemaal dat, zolang het de realiteit is dat we met een beperkt budget deze belangrijke noden moeten invullen, er moet worden gekozen, er prioriteiten moeten worden gelegd. Dat is gewoon de spijtige realiteit. Ik ben ervan overtuigd dat het systeem dat we gaan invoeren met de twee trappen, ons een stap dichterbij brengt bij het moment dat we dat niet meer op deze manier met een gesloten budget moeten organiseren. Maar dat is vandaag de realiteit. We pompen er veel geld in maar we zijn er allemaal van overtuigd dat het niet volstaat. Een debat over de hervorming van de sector moet de politicus met grote bescheidenheid voeren, want hij weet dat hij daarmee nog niet alle noden onmiddellijk kan oplossen.

Als we aanvaarden dat, ondanks groei in dat budget, dat budget beperkt is en dus niet alle noden kan invullen, dan moet je een systeem zoeken om te prioriteren. Wie kan er dan het meest een beroep doen op de handicapspecifieke ondersteuning? U weet heel goed dat het vroeger mogelijk was dat de instelling besliste en dat u met een voorziening het kon regelen

dat u er door geraakte. Iemand anders had dat fortuin niet of kon dat niet georganiseerd krijgen. Die miste dan de boot of kon die nood niet invullen.

Dan is gezegd dat we dat toch moeten proberen te objectiveren. Men heeft gezocht naar een wetenschappelijke manier om te zien wie de grootste urgenties heeft. Men heeft daar codes voor ontwikkeld, u kent dat ook heel goed. Eigenlijk zijn ook de gebruikersverenigingen – misschien zij in eerste instantie – tot de conclusie gekomen dat dat niet werkt. Iedereen samen in de sector is tot de conclusie gekomen dat als je moet prioriteren, je dat moet doen door een gesprek tussen verschillende partijen: vertegenwoordigers van de gebruikers, de voorzieningen en de verwijzers. En dat is het systeem dat nu, gegeven de omstandigheden, beschouwd wordt als het meest rechtvaardige systeem.

Als het nu uw vraag, bezorgdheid of kritiek is dat u – node – het systeem aanvaardt, maar dat de manier waarop gebruikers van het systeem worden erkend en gerespecteerd niet optimaal is, dan moet ik u daarin gewoon gelijk geven. De afspraak bij de start van de RPC was dat we na een tijd gingen evalueren hoe het systeem werkt. Die evaluatie en de timing daarvan zijn voorgelegd in de commissie, dat is geen geheim. Het stond allemaal in het projectplan dat de veranderingsmanager heeft voorgelegd als implementatie van het Perspectiefplan. Die evaluatie heeft plaatsgevonden, en er zullen inderdaad een aantal conclusies moeten worden getrokken over de uniformiteit tussen de verschillende RPC's uit de provincies, de betrokkenheid van de gebruiker en de aanwezigheid van de vertegenwoordigers van de gebruikers in de besluitvorming. Ik ben het daar volstrekt mee eens. Dat is kwalitatief werk dat absoluut moet gebeuren.

Dat belet echter niet dat de grond van de zaak gaat over het zoeken naar een systeem om te prioriteren, en dat systeem moet zo rechtvaardig en billijk mogelijk zijn. Dat is de context waarbinnen we op dit ogenblik het debat moeten voeren.

De voorzitter: Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen: Voorzitter, ik wil nog even terugkomen op de tussenkomst van collega Claes, die natuurlijk als lid van de meerderheid het huidige systeem verdedigt. Collega Claes, u hebt gelijk al u zegt dat niet iedere persoon zelf over zijn eigen dossier moet oordelen, want natuurlijk vindt iedereen zijn eigen dossier het belangrijkste. Dat is een feit.

Mevrouw Vogels zegt dat er over de hoofden heen wordt beslist, en dat is vandaag de realiteit. We moeten vaststellen dat er vandaag geen transparant beleid is, en dat is juist een van de redenen waarom de zorggebruikers in Oost-Vlaanderen zo hebben gereageerd. Het blijkt zelfs dat personen met een handicap niet eens op een degelijke manier worden ingelicht over waarom een bepaalde zorgvraag wordt afgewezen. En dat is toch niet toelaatbaar, daar moet verandering in komen. Ik kom daar straks trouwens nog op terug.

Minister Jo Vandeuren: Ik ben het ermee eens: uit de evaluatie blijkt dat de communicatie beter moet, dat we de verschillende voorzitters van de RPC's moeten samenbrengen om te zoeken naar uniformiteit, dat er meer moet gebeuren zodat de betrokkenen meer het gevoel krijgen dat hun verhaal op een authentieke manier aan bod is gekomen in die commissie. Dat betwist ik absoluut niet.

Maar het is ook geen geheim dat deze evaluatie gemaakt ging worden. Toen we met het systeem zijn gestart, waren we er ons goed van bewust dat we dit op een niet al te lange termijn moesten evalueren om na te gaan hoe we de werking van die commissies kunnen verbeteren. Voor alle duidelijkheid: de vertegenwoordigers van de gebruikers, die verenigd zijn in een platform dat u ook heel goed kent, bevestigen zeer formeel dat zij van oordeel zijn dat ze aanwezig moeten blijven in die RPC's, ook in Oost-Vlaanderen. Ze willen daar namens de gebruikers ook mee aan de moeilijke oefening werken om te prioriteren.

Als u mij vraagt of het een systeem is waarbij gebruikers moeten worden betrokken bij de besluitvorming, dan antwoord ik ja. Ik heb de overtuiging, aan de hand van de rapportering

van de gesprekken die met de vereniging en de gebruikersverenigingen zijn gevoerd, dat ze zich bereid verklaren om aan dat gesprek en die deliberatie te blijven deelnemen, ook al is het in hoofde van de mensen die moeten beslissen, soms een verscheurende keuze om dat te moeten doen.

De voorzitter: De heer Van Malderen heeft het woord.

De heer Bart Van Malderen: Voorzitter, ik wil mij graag aansluiten bij deze problematiek. Onze fractie en ik zelf hebben in het verleden ook al het woord gevoerd over de problemen op het terrein met de werking van die RPC's. Ik sluit mij, eerlijk gezegd, aan bij het standpunt van de minister. Ik benijd de positie van die mensen niet, wat hun achtergrond ook is. Ze moeten immers als het ware woekeren met de schaarste, en dat leidt wellicht soms tot heel verscheurende keuzes.

Maar je kunt ook niet naast een aantal pijnpunten die ons herhaaldelijk ter ore zijn gekomen. Daarom moet u werk maken van drie trappen, minister. Een eerste trap gaat over de zeer korte termijn en betreft het functioneren van de RPC in Oost-Vlaanderen. De gebruikers hebben daar hun ontslag ingediend, en ik pleit ervoor om daar zo snel mogelijk overleg te organiseren op het terrein. We zijn het er blijkbaar allemaal over eens: ook al werkt het systeem niet ideaal, het is vandaag wel het enige systeem dat we hebben. Dat systeem moet absoluut functioneren, willen we de mensen in Oost-Vlaanderen ook effectief in de praktijk de hulp toezeggen waarop ze recht hebben.

Een tweede trap is de evaluatie, die u hebt aangekondigd, en ik kijk met veel nieuwsgierigheid uit naar de conclusies. Ik ga ervan uit dat vanuit die evaluatie hervormingen naar voren worden geschoven, richting meer uniformiteit, want een van de pijnpunten is de verschillende behandeling van nagenoeg gelijkaardige dossiers per provincie, meer transparantie, meer participatie en het versterken van de gebruikers binnen die RPC's.

Een derde trap is de systemische hervorming die ook in de conceptnota zit. Door het veralgemenen van een persoonsvolgende financiering zullen we ervoor zorgen dat die persoon met een handicap door zijn eigen keuze veel meer in een controlepositie komt en dus een stuk minder afhankelijk wordt van het aanbod zoals het vandaag bestaat. Ik ben het eens, minister, dat het niet de ideale oplossing zal zijn. Dat zal straks uit mijn betoog blijken. Maar daarmee zetten we wel veel meer structurele stappen voorwaarts. Samengevat pleit ik dus voor een drietrapsraket, op zeer korte, korte en iets langere termijn.

Mevrouw Mieke Vogels: Voorzitter, ik zou toch willen vragen om niet meer onderbroken te worden.

Collega's, laat duidelijk zijn dat ik het er niet mee eens ben dat er geen alternatief is voor de RPC. De manier waarop die commissie op dit moment functioneert, staat haaks op alle inleidingen in alle perspectiefnota's die u tot nu toe hebt geschreven, minister. Daarin zie ik: de persoon met een handicap staat centraal in de organisatie van zijn zorg, we gaan uit van kracht- en contextgericht werken, we willen vraaggestuurde ondersteuning organiseren enzovoort. Dat gebeurt op dit moment niet.

Sorry, mevrouw Claes, maar wie kan er in de plaats van de mensen evalueren of een bepaalde context nog iets aan kan of niet? Zoiets is niet te objectiveren, zeker niet als je enkel op basis van dossiers werkt, de mensen niet eens zelf hoort en hun achteraf ook geen motivatie geeft waarom je hun context niet urgent vindt, waarom je vindt dat ze verder kunnen ploegen op de manier waarop ze bezig zijn.

Ik geef mijn derde voorbeeld. Het gaat over Danielle, een vrouw met twee kinderen. Een van die twee kinderen heeft een zware autismespectrumstoornis. Haar huwelijk is stukgelopen op de zware handicap van haar zoon, maar Danielle heeft altijd gezegd dat zij weet wat goed is voor haar zoon. Zij wil haar zoon niet in een internaat, ze wil dat hij naar het buitengewoon onderwijs gaat. Zij neemt haar verantwoordelijkheid, de context neemt zijn

verantwoordelijkheid, maar ze werkt wel voltijds. Gelukkig is er een grootmoeder die inspringt op woensdagmiddag en in de vakantie. Er is een netwerk. Op een bepaald moment krijgt de oma kanker en kan dus niet meer zorgen voor haar kleinzoon. Dan is er grote paniek.

Danielle vraagt een persoonlijkeassistentiebudget aan, om iemand aan te werven voor de woensdagmiddag en de vakantieperiodes. Dat belandt bij de RPC, en op basis van een dossier wordt daar geoordeeld dat het niet dringend of urgent is. Het gevolg is dat Danielle ontslagen wordt op haar werk, omdat ze steeds meer verlof moet nemen. Ze wordt na zeven maanden bij de VDAB geroepen omdat men niet begrijpt hoe het kan dat ze nog geen nieuw werk heeft, met haar ervaring en diploma. Daarop zegt Danielle dat ze voor haar kind wil zorgen, terwijl ze wacht op een PAB. Sorry, zegt de VDAB, u moet uw kind naar een internaat sturen. Dat gaat voor.

Minister, dat zijn de concrete dossiers waarover het gaat bij de RPC. Danielle wordt niet gehoord, de ouders van Simon worden niet gehoord. Een groepje van gebruikers, voorzieningen en verwijzers, het Vlaams agentschap dus, oordeelt op basis van een dossier dat wordt aangebracht door een contactpersoon, of een bepaalde situatie urgent is. In dit systeem voelen mensen met een handicap zich totaal in de steek gelaten.

Mensen met een handicap en hun omgeving, minister, willen alles doen om de context in te zetten, om zo lang mogelijk zorg te dragen. Als je zelf een kind hebt met een handicap, doe je dat. Je probeert zo lang mogelijk en zo veel mogelijk de zorg zelf te organiseren, samen met je context. Maar als het op een bepaald moment niet meer gaat, verwacht je wel dat de overheid de hand uitsteekt.

En nu zijn er dossiers die 57 jaar door hun omgeving verzorgd zijn maar die nu te horen krijgen dat hun geval niet dringend is. Minister, dat staat haaks op de visie in het VN-verdrag. Dat staat haaks op inclusie waar personen met een handicap zelf moeten participeren in de samenleving. Simon heeft geen ondersteuningsbudget nodig, noch zijn familie. Simon heeft een dagbesteding nodig om inclusief te zijn. Hij wil erbij horen. Dat is wat wij als overheid moeten garanderen.

Minister, ik vind het merkwaardig dat u zegt dat het niet lukt zoals het nu is en dat we aan de mensen een beetje meer solidariteit voor de opvang van personen met een handicap moeten vragen. U kijkt dan naar de zorgverzekering. In het voorstel dat u nu doet, zal aan de mensen worden gevraagd om een extra bijdrage te doen voor de Vlaamse zorgverzekering, namelijk 25 euro extra. Ik heb er, tussen haakjes, grote vragen bij wanneer dit niet inkomensgebonden zou zijn. Op basis daarvan zou u, volgens de eerste nota die verschenen is, 400 tot 500 euro basisbudget geven aan iedereen die een ticket heeft voor zorg met een handicap. Ik vind het moedig en ik vind het terecht dat u solidariteit durft te vragen en dat u aan de Vlaamse bevolking durft te zeggen dat mensen met een handicap recht op opvang hebben. Ik snap niet waarom u dat in een basisondersteuningsbudget giet en aan iedereen evenveel zult geven. Iedereen krijgt evenveel op het moment dat hij een ticket heeft als persoon met een handicap. Waarom gebruikt u het geld niet om het gericht in te zetten?

Dan kom ik bij mijn alternatief. In plaats van mensen bij wie het water tot aan de lippen staat, via een dossier naar de regionale prioriteitencommissie te sturen, kunt u hen beter uitnodigen in de Diensten Ondersteuningsplan (DOP's). De DOP's kunnen de mensen aanhoren en praten met hen. Zij kunnen samen een oplossing zoeken, al was het maar om gedurende een aantal weken opvang te organiseren op woensdagmiddag via de opvangdiensten 'zieke kinderen' van de mutualiteiten. Geef de middelen die u extra wilt inzamelen voor de zorg voor personen met een handicap, aan de Diensten Ondersteuningsplan. Zorg dat ze de mogelijkheid krijgen om, niet op basis van een anoniem dossier, maar op basis van een onderhandeld gesprek met de persoon met een handicap en met zijn familie, die mensen te helpen. Laat hen niet alleen en stuur hen niet in de brousse. Via de regionale prioriteitencommissies wordt vandaag zelfs niet gemotiveerd waarom hun situatie niet schrijnend genoeg is.

Minister, dat is mijn voorstel, dat is mijn alternatief: samen met de mensen met een handicap, samen met hun omgeving een plan uitwerken en zorgen dat de grootste noden en de meest dringende zaken geregeld zijn. En dat kan, maar soms heb ik de indruk dat u – of uw administratie – bijna bang bent om rechtstreeks contact te hebben met de persoon waarover het gaat.

Minister, u hebt in de pers gezegd dat u bereid bent om op basis van de evaluatie de regionale prioriteitencommissies aan te passen. Dat is niet voldoende. De regionale prioriteitencommissies deugen niet. Ze behandelen over de handicap maar spreken niet met de persoon met een handicap. Schaf ze alstublieft af en zorg ervoor dat u opnieuw het vertrouwen krijgt van de personen met een handicap, want door de manier van werken van de regionale prioriteitencommissie, verzeker ik u dat de plannen die u hebt, die een aantal heel goede dingen bevatten, niet het vertrouwen zullen krijgen van mensen met een handicap, die zich vandaag steeds meer in de kou gezet voelen – en het kan echt anders.

Minister Jo Vandeurzen: Nogmaals, hier past schroom, want iedereen beseft dat we op dit ogenblik niet in staat zijn om het antwoord op alle zorgvragen te verzekeren. U geeft nu drie casussen. In 2011 hebben we 11.207 zorgvragen behandeld, 35 procent meer dan het jaar ervoor. Dit is een debat dat een minister van Welzijn nooit kan winnen, mocht hij die ambitie al hebben. Er zijn nog altijd situaties die schrijnend zijn en waarvan we allemaal denken dat ze oplosbaar moeten zijn. Er zijn formules van noodbudgetten gemaakt, en ook van budgetten voor complexe dossiers, over de sectoren heen. U kent dat allemaal. Er zijn allerlei initiatieven genomen om een antwoord te bieden op een aantal urgente situaties.

Ik vind dat u een aantal zaken vermengt. We worden geconfronteerd met een beperkt budget, of dat nu het huidige budget – ruim genomen – voor de sector van de personen met een handicap, voor het VAPH van 1,5 miljard euro is, of 1,8 miljard euro. Hopelijk is iedereen het erover eens dat er absoluut nood is aan een nieuw groeipad voor de sector, maar het budget is beperkt. Dan moet er een keuzevraag worden beantwoord: wie kan in aanmerking komen voor een flexibel budget, een beperkt budget? In uw voorbeelden is het immers misschien niet nodig om alle registers open te trekken. We bevinden ons nu nog niet in die situatie, maar volgens mijn redenering moet in de toekomst, zodra vaststaat dat iemand een ondersteuningsnood heeft, die persoon er zeker van zijn dat de overheid een tegemoetkoming zal geven. Dat is dan het forfait.

Mevrouw Vogels, het is echter natuurlijk perfect legitiem om meer te vragen. U zult natuurlijk ook hebben gelezen dat het systeem erin voorziet dat er via de Diensten Ondersteuningsplan een goed plan kan worden opgesteld, waarbij wat men zelf als levensproject voor ogen heeft, op een voldoende manier kan worden gescreend, om te bekijken wie daar op welke manier ook een rol in kan spelen. In de toekomst mag je dan kiezen tussen een cashbudget en een voucher: je hebt het stuur in handen. Op dit moment moet er echter op een of andere manier worden geprioriteerd.

Mevrouw Mieke Vogels: Maar niet over de hoofden van de mensen met een handicap heen.

Minister Jo Vandeurzen: Het is niet eerlijk om het debat zo te voeren. Zijn we het erover eens dat er een systeem moet worden gezocht om prioriteiten te stellen?

Mevrouw Mieke Vogels: Ja, maar ...

Minister Jo Vandeurzen: Het antwoord is dus 'ja'.

Mevrouw Mieke Vogels: Ja, maar dat moet mét de persoon met een handicap gebeuren. U gaat ervan uit dat iedereen met een handicap altijd zijn eigen situatie het ergst vindt. Ik heb het mevrouw Claes horen zeggen. Sorry, dat vind ik een zeer grote onderschatting van personen met een handicap, die heel goed weten dat er budgettaire beperkingen zijn. Ze zijn bereid om vandaag niet alles te vragen of alles te krijgen wat ze nodig hebben. Ze verwachten

echter wel dat u hen ernstig neemt. Ze verwachten wel dat u met hen spreekt, en ze verwachten wel dat u samen met hen een oplossing zoekt.

Minister Jo Vandeurzen: We zijn het er dus over eens dat er een prioriteringssysteem moet zijn.

Mevrouw Mieke Vogels: Neen, dat zeg ik niet.

Minister Jo Vandeurzen: U zegt net dat u het eens bent met het principe dat er moet worden geprioriteerd.

Mevrouw Mieke Vogels: Ik zeg dat u dit moet doen in onderhandeling met de persoon met een handicap.

Minister Jo Vandeurzen: Als we het er urbi et orbi over eens zijn dat er moet worden geprioriteerd om rechtvaardig te zijn, gezien de budgettaire context, dan is de volgende vraag hoe dat moet. Dan zijn voor mij de betrokkenheidsvragen legitieme vragen: men moet het gevoel hebben dat de reële situatie voldoende onder ogen is gekomen van diegenen die daarover moeten beslissen. Daar bestaat voor mij geen discussie over. Dat is de lering, de evaluatie. Daarvoor is niet gewacht op uw interventie of een andere. Men is daarmee bezig. Die evaluatie was aangekondigd, ook in de commissie, en gebeurt ook. Ik ben het er absoluut mee eens dat we dit kwalitatief beter moeten organiseren. Dat is een legitiem debat. Dat we die prioriteiten regionaal leggen, is ook belangrijk, want de mogelijkheden per regio verschillen. U weet dat heel goed. Iedereen heeft er lang voor gepleit om regionaal te kunnen kijken wat de prioriteiten zijn, gezien de verschillende situatie in de diverse regio's. Dat alles moet absoluut mee in overweging worden genomen om het systeem dat helaas nu bestaat en dat moet functioneren, beter te maken. Ik heb daar absoluut geen probleem mee.

De gebruikersverenigingen die de eerste betrokken partij zijn, zitten mee aan de tafel van de deliberatie. Dat is een aartsmoeilijke situatie. Ik verwijs naar het dilemma waar de mensen uit Oost-Vlaanderen voor geplaagd werden. De gebruikersverenigingen zeggen tot op vandaag dat ze ook vinden dat zij aanwezig moeten zijn op de plaats waar er wordt gedelibereerd en waar de prioriteiten worden gelegd. Prioriteiten leggen betekent niet het grondig analyseren van één dossier. Het betekent wel dat een dossier en een levensechte situatie worden gerelateerd aan een andere situatie. We zijn er allemaal van overtuigd dat de situatie belangrijk is. Maar als men moet kiezen welke situatie prioritair is, dan is dat een heel moeilijke keuze. Die keuze veronderstelt dat enkele mensen bereid zijn om op basis van de dossiers en levensverhalen in eer en geweten een beslissing te nemen. Dat is het debat dat wij nu moeten voeren. Als u de twee vermengt, dan is dat niet het juiste debat.

Mevrouw Mieke Vogels: Wat het juiste debat is, zal hier wel worden uitgemaakt. Mensen die in Oost-Vlaanderen uit de regionale prioriteitencommissie zijn gestapt, hebben gezegd dat ze niet meer willen meespelen, onder meer omdat het niet te objectiveren is. Mensen kloppen bepaalde dossiers op opdat ze toch maar schrijnend zouden zijn. Het is onmogelijk om te oordelen wat schrijnend is zonder dat men de betrokken persoon heeft gezien. U zegt dat de gebruikersverenigingen tot op vandaag zeggen dat ze absoluut mee willen delibereren. Dat zal wel, want ze worden ook zwaar onder druk gezet. Er wordt hun gezegd dat als zij niet opnieuw in die regionale prioriteitencommissie gaan zetelen, er dan niemand meer geholpen kan worden en dat dit dan hun verantwoordelijkheid is.

Ten gronde, minister, zijn de gebruikers geen vragende partij voor een systeem van prioritering zonder de betrokkene te horen en zonder met de betrokkene afspraken te maken. Er moeten prioriteiten worden gesteld maar dat moet gebeuren samen met de persoon met een handicap en zijn of haar omgeving. Probeer al de mensen bij wie het water tot boven de lippen staat, een klein beetje te helpen. Dat is mogelijk met een beetje creativiteit. De diensten van de ziekenfondsen of thuiszorg kunnen worden ingeschakeld. Laat die mensen niet aan hun lot over. Dat is alles wat ik u wil zeggen. *(Applaus bij Groen)*

De heer Bart Van Malderen: Mevrouw Vogels, ik wil reageren op een aantal pijnpunten die u hebt opgesomd. Sommige namen die u hebt genoemd, komen mij ook bekend voor. We kennen die mensen en hun verhaal. Niemand moet ons overtuigen van de noodzaak van een systeemwijziging. Die systeemwijziging is neergeschreven in een conceptnota die eerder al is beschreven in Perspectief 2020.

Ik moet u tegenspreken wanneer u beweert dat er zou worden gewerkt aan een systeem waarbij iedereen evenveel krijgt. Het omgekeerde is waar. Er wordt uitdrukkelijk gekozen voor een systeem van twee trappen waarbij een tegemoetkoming bijzonder regellu en forfaitair is om zorg in te kopen. Ik kom daar straks nog op terug. In dat systeem zitten vandaag al heel wat mensen. In dat systeem zullen mensen dezelfde rechten hebben als vandaag het geval is met dat verschil dat ze zelf zullen kiezen.

Mevrouw Vogels, ik volg u niet wanneer u zegt dat we naar een veralgemening moeten gaan van de passage via de Diensten Ondersteuningsplan. In de conceptnota staat uitdrukkelijk dat het ondersteuningsplan an sich belangrijk is. Waar u voor pleit, is een passage via opnieuw een dienst. Die diensten behandelen vandaag tweeduizend dossiers per jaar. Daar staat een budget van 4 miljoen euro tegenover. Als men weet dat de potentiële doelgroep die we voor ogen hebben, meer dan honderdduizend mensen bevat, dan weet men hoeveel middelen bijkomend nodig zijn om mensen langs een dienst te laten passeren terwijl zichzelf of anderen dat ondersteuningsplan misschien perfect zelf kunnen doen.

De voorzitter: Mevrouw Van der Borght heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borght: Voorzitter, ik wou het woord nemen op het moment dat de minister zich zo sterk verdedigde voor het nut van de regionale prioriteitencommissies. Minister, de laatste weken hebben we herhaaldelijk het debat gevoerd over onderwijs. Iedereen zegt terecht dat elk kind een plaats moet kunnen krijgen in het onderwijs. Er moet plaats zijn voor elk kind dat naar school wil gaan.

U hebt u via het kaderdecreet Kinderopvang ertoe geëngageerd om tegen 2016 in een plaats te voorzien voor 50 procent van de kinderen. Tegen 2020 moet er plaats zijn voor elk kind dat naar de kinderopvang wil.

Waarom moeten wij voor alles wat te maken heeft met personen met een handicap, werken met een beleid dat van chaos naar chaos gaat, van crisisbeleid naar crisisbeleid, waarbij we regionale prioriteitencommissies moeten installeren en mensen de opdracht geven keuzes te maken die emotioneel niet te verantwoorden zijn? Ik zou graag hebben dat u me zegt waarom we dat punt hier aankaarten en niet bij die andere domeinen?

Minister Jo Vandeurzen: Mevrouw Van der Borght, het Perspectiefplan 2020 heeft de eerlijkheid om te zeggen dat, als we zorggarantie willen voor de mensen met de zwaarste ondersteuningsvragen en we dat op een vraaggestuurde manier willen doen, we een aantal jaren nodig hebben om die transitie te maken. Het gaat dan zowel om transitie in de manier waarop we die ondersteuningsmiddelen ter beschikking stellen, als om de groei van het budget dat daarvoor nodig is. Dat plan heeft dus een horizon die – als u dat wilt vergelijken met de kinderopvang – ongeveer de gelijkaardige horizon is.

Het is een problematiek die een eigensoortige aanpak vereist. Dat weet u toch als geen ander, aangezien u in de commissie Welzijn voortdurend de getuigenissen, de experts en de debatten hoort.

In deze legislatuur hebben we het systeem bijna grondig hervormd. Dat geeft natuurlijk de indruk dat alles in beweging is, wat ook klopt. We hebben van onze voorzieningen sociale ondernemers moeten maken. We hebben de toekenning van persoonlijkeassistentiebudgetten (PAB's) moeten integreren in de zorgregie. Die zorgregie moet niet meer gaan over de vraag welke voorziening hoeveel plaatsen bij krijgt, maar over de vraag welke betrokkene een budget, een rugzak, een persoonsvolgend convenant – dat doen we momenteel namelijk ook

al – of een BAP krijgt, of terechtkan in een van de plaatsen die in de voorzieningen of diensten beschikbaar zijn.

Dat wat ter beschikking is voor mensen om er zonder die complexe procedure te geraken, de rechtstreeks toegankelijke hulpverlening, hebben we aanzienlijk proberen uit te breiden, precies om ervoor te zorgen dat mensen die toegang in zo mogelijk regelluwe omstandigheden kunnen vinden. We hebben de kinderopvang, gezinszorg, alle mogelijke welzijnsdiensten, ertoe aangemoedigd en financieel geprikkeld om meer open te staan voor de ondersteuning van personen met een handicap. We hebben het systeem zo geflexibiliseerd en gedynamiseerd dat vorig jaar – een historisch record – 11.200 vragen zijn beantwoord, waarvan het overgrote deel zoals men het gewent had en een aantal in beperkte mate. Dat is 35 procent meer dan het jaar voordien – niet ten opzichte van het begin van de legislatuur.

U weet, zoals iedereen, heel goed dat de sector in volle transformatie is en dat we dat nog jaren zullen moeten volhouden. Als de meerderheid de ambitie heeft in deze legislatuur nog een decreet goed te keuren waarbij de wijze van toekenning van budgetten voor de volgende legislatuur wordt vastgelegd, is dat omdat deze meerderheid de ambitie heeft om eens en voorgoed de systeemwijziging in de toekenning van handicapspecifieke budgetten te organiseren. Ze wil dit doen door te zeggen aan de mensen: als u door het VAPH erkend wordt als in aanmerking komend voor Vlaamse ondersteuningsnood en op de wachtlijst terechtkomt, weet u dat u recht hebt op een forfait, een budget. Als u meer nodig hebt, zullen we het doen met het ondersteuningsplan dat wordt opgesteld, waarbij we zorgvuldig nakijken wat er mogelijk is. Het ondersteuningsplan is flexibel en kan veranderen in de loop van de tijd. We zullen het echt proberen te doen op zo'n manier dat de betrokkenen maximaal in die concrete sociale netwerken kunnen blijven functioneren en participeren. U zou daar zeer verheugd over moeten zijn. De betrokkenen krijgen een fundamentele keuze: u kiest voor uw cashbudget of voor een voucher.

Mevrouw Van der Borght, als ik dat vier jaar geleden zou hebben gezegd, zou u dat als onwaarschijnlijk hebben beschouwd. Dat is wat in de commissie al jarenlang wordt bepleit. Wel, deze meerderheid heeft daar een akkoord over gesloten. Het is niet gestoten op de grote revolutie of het grote proces in de sector bij de voorzieningen. Want het beeld dat u er blijkbaar soms van hebt, is dat de minister de voorzieningen daarin moet beschermen.

Wel, we gaan naar een totaal vraaggestuurd systeem, en dat zal in deze legislatuur wet worden. Ik had gehoopt, in alle naïviteit – maar zelfs na 20 jaar word ik op dat vlak nog af en toe ontgoocheld – dat men daar een fundamentele appreciatie voor zou kunnen opbrengen.

Ik krijg nu brieven van ouders. Ze vragen als hun kind een rugzakje krijgt, als ze kiezen voor een persoonsvolgend budget cash of voor een voucher, wat er gebeurt als het kind meerderjarig wordt. Ook dat, mevrouw Van der Borght, wordt fundamenteel anders. Zodra men de rugzak heeft, zodra men de keuze gemaakt heeft tussen cash of de voucher, dan is er geen breuk meer op het moment van de meerderjarigheid. Men heeft de verzekering dat de ondersteuning er altijd zal zijn. Men moet niet opnieuw achteraan in de rij aansluiten om een nieuwe vraag te stellen. Het zijn enorme wijzigingen, die voor de ouders en de betrokkenen ontzettend belangrijk zijn. Ik vraag echt om dat plan eens grondig te lezen en om ons de kans te geven om het in de commissie, samen met de veranderingsmanager, toe te lichten. Ik ben ervan overtuigd dat het ten gronde voor de collectieve ambitie van dit parlement een heel grote stap voorwaarts zal zijn.

Mevrouw Mieke Vogels: Ik apprecieer de gedrevenheid waarmee de minister zijn zogenaamde 'systemische verandering' verdedigt, maar er is voor mij één grote rode draad die de leidraad moet zijn in elke verandering: het centraal stellen van de persoon met een handicap. Aan die persoon moet zelf de regie worden gegeven, maar dat gebeurt niet in de regionale prioriteitencommissies. En doordat het daar niet gebeurt, is het vertrouwen in uw plan, dat een plan is voor morgen en overmorgen en voor de volgende regering, niet erg groot. De mensen zeggen: "Oké, als het onze beurt is, zullen we mogen kiezen tussen cash of

persoonsvolgend, maar wie zal bepalen wanneer wij aan de beurt komen? Wie zal bepalen wanneer wij dringend zorg nodig hebben?”. Door de werking van de regionale prioriteitencommissies is heel veel vertrouwen onderuit gehaald. Er is dus maar één oplossing en dat is het afschaffen van de regionale prioriteitencommissies. *(Opmerkingen van minister Jo Vandeurzen)*

Neen, niet de lotto. Ik heb u een voorstel gedaan. Laat de mensen wie het water echt tot aan de lippen staat, naar een dienst voor een ondersteuningsplan gaan en zoek samen met hen naar een oplossing.

De voorzitter: Mevrouw Jans heeft het woord. *(Opmerkingen van de heer Joris Van Hauthem)*

Mevrouw Vera Jans: Voorzitter, ik ben heel verbaasd over een aantal uiteenzettingen die hier worden gehouden. De afgelopen jaren – en dan heb ik het niet alleen over deze legislatuur, maar ook over de resolutie die de laatste week van de vorige legislatuur over de grenzen van meerderheid en oppositie heen, werd goedgekeurd – werd al gevraagd naar vraagsturing, naar zorggarantie en naar een persoonsvolgende financiering. Dat zijn de drie uitgangspunten van zowel het regeerakkoord, het Perspectiefplan, het projectplan en uiteindelijk ook van deze conceptnota.

Ik vind het bijzonder jammer dat een aantal zaken door elkaar worden gegooid, terwijl de collega's heel goed begrijpen dat er twee verschillende trappen zijn. Er is een basisbudget, en daarmee komen we tegemoet aan veel gezinnen en veel personen met een handicap. Ze worden ermee geholpen, met dat budget maken we voor veel mensen een wereld van verschil.

Natuurlijk zijn er de casussen zoals mevrouw Vogels die aanhaalt en die wij ook allemaal in de mailbox krijgen. Die mensen zijn er niet mee geholpen, zij hebben nood aan zorggarantie. En zorggarantie is waar het om draait. Maar we moeten eerlijk blijven, ook tegen elkaar. Als je zorggarantie wilt garanderen voor mensen met de zwaarste zorgnoden, dan is ook een trap 1 nodig. Dit is een en-en-verhaal. Ik vraag u om de zaken niet doelbewust door elkaar te gebruiken.

Mevrouw Sonja Claes: Ik wil het nog even hebben over de prioriteitencommissies. Vroeger besliste een voorziening vooral op basis van het goed kennen van een directeur of een maatschappelijk assistent of iemand werd opgenomen. Er was geen afweging van wie de zwaarste zorg nodig had. De prioriteitencommissie is er gekomen met een derde voorziening, een derde gebruikers en een derde doorverwijzers, om een afweging te kunnen maken. Er is ook een evaluatie aangekondigd, de evaluatie en de bijsturing zullen gebeuren, maar gooit u alstublieft met het badwater het kind niet weg.

De voorzitter: Mevrouw Stevens heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: Voorzitter, ik begrijp volledig dat het werk van de regionale prioriteitencommissies geen ideale situatie is. Het is een tijdelijke oplossing om de middelen zo optimaal mogelijk in te zetten. Ik begrijp volledig de kritiek van te weinig participatie van personen met een handicap. Dat is terechte kritiek. Zelfs als de personen met een handicap volledig worden betrokken, zelfs als wordt beslist om te motiveren, hebben we nog altijd een fundamenteel probleem, namelijk het tekort aan middelen. Dat blijft bestaan. Daar moeten we niet over zeuren, dat is gewoon het probleem. Daar moeten we aan werken. Daarnaast is er op langere termijn ook nood aan systeemwijzigingen.

Mevrouw Vogels had een voorstel voor de situatie van Danielle en haar zoon. U vroeg zelf waarom zij geen beroep kan doen op het ziekenfonds of de thuiszorg voor bijkomende opvang. Er is nog geen concreet bedrag bepaald, maar het idee is om die basisondersteuning te gebruiken om zulke gezinnen de kans te geven om zorg te organiseren of assistentie aan

huis via de opvang voor zieke kinderen van het ziekenfonds, thuiszorg of dienstencheques of andere manieren. Dat is nu voor hen niet mogelijk.

We moeten het zien als een en-verhaal. Met die basisondersteuning kunnen we al heel wat gezinnen helpen. Er zijn daarbuiten natuurlijk nog heel wat mensen die heel wat meer ondersteuning nodig hebben, en dan komen we inderdaad in trap twee terecht.

Ik zal het nog meer verduidelijken als ik zelf aan de beurt kom om te spreken.

De voorzitter: Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen: Voorzitter, minister, u verdedigt uw beleid met hand en tand, dat siert u. Het siert u ook dat uw partijgenoten u loyaal bijstaan en krachtig steunen. Ik had niet anders verwacht van de dames Jans en Claes. Maar één zaak staat vast: het loopt niet goed met het beleid voor personen met een handicap. Dit is niet nieuw, dat weten we al jaren.

Vorige week werden we nog eens wakker geschud toen er terecht luid aan de alarmbel werd getrokken. We hoorden de negatieve berichten over de werking van de regionale prioriteitencommissie in Oost-Vlaanderen, alle gebruikers stappen uit de zorgregie uit protest tegen het beleid en tegen de wachtlijsten. Ze kunnen hun opdracht niet langer verzoenen met hun geweten en ze kunnen hun geweten ook niet opzij schuiven, zoals de ambtenaren hun hebben aanbevolen. Een merkwaardige aanbeveling.

Ze klagen terecht een immoreel systeem aan dat gehandicapten tegen elkaar uitspeelt. Er zit geen duidelijke lijn in uw toewijzingsbeleid; daar heeft mevrouw Vogels compleet gelijk in. Wat de ene maand als een schrijnend geval wordt erkend, wordt de volgende maand afgewezen of uitgesteld omdat de budgetten of die plaatsen op zijn. Ik ben heel blij, minister, dat u vandaag erkent dat de communicatie veel beter kan en dat de werking van de commissies niet transparant is. Daar moeten we dan niet verder op ingaan.

Ik wil toch ook een pleidooi houden om niet over de hoofden heen te beslissen, maar samen met de personen met een handicap. Zij, en enkel zij, moeten centraal staan. Dat wil niet zeggen dat ze over hun eigen dossier moeten beslissen, mevrouw Claes, dat heeft hier nog nooit iemand beweerd.

In elk geval is het signaal van de zorggebruikers in Oost-Vlaanderen een zeer duidelijke aanklacht van de steeds toenemende wachtlijsten. Ook hier is vandaag geen echte transparantie. Terecht stelde de voorzitter van Gelijke Rechten voor Iedere Persoon met een Handicap (GRIP) vorige week: “Het VAPH brengt hier een good news show over het aantal afgesloten vragen, maar vergeet te vermelden hoe sterk de wachtlijsten zijn gegroeid. Met 2179 op een jaar tijd, een stijging met 10 procent en niet een goede 3 procent zoals het VAPH laat uitschijnen”.

Minister, ik beweer niet u met uw beleid geen inspanningen hebt geleverd en geen bijkomende budgetten hebt vrijgemaakt. De toestand op het terrein wordt echter zo ernstig dat er nog nood is aan bijkomende inspanningen.

Ik heb uw conceptnota aandachtig gelezen. U hebt hierin zelf gesteld dat nog niet elke persoon met een handicap zich heeft laten registreren. Dit betekent de facto dat de cijfers nog slechter zijn dan momenteel officieel wordt vooropgesteld.

Ik vind het eigenlijk knap dat de zorggebruikers het lef hebben hun nek uit te steken en een noodkreet ten aanzien van het beleid te slaken. De Vlaamse Regering heeft echter beloofd dat de conceptnota voor een oplossing zal zorgen. Elke Vlaming met een erkende handicap zal in de toekomst recht hebben op een basisuitkering. Op die manier wilt u de wachtlijsten aanpakken.

Op zich vormt een conceptnota waarin het principe van een basisuitkering voor elke persoon met een handicap wordt aanvaard, een zeer goed uitgangspunt. Als ik het goed heb begrepen, is het de bedoeling dat de persoon met een handicap zelf zijn zorg en ondersteuning zal

kunnen betalen. Dat staat er letterlijk in. De achterliggende redenering is echter dat de gehandicapte bij familie, buren of mantelzorgers terecht moet kunnen. Helaas lijkt deze oplossing me niet altijd heel realistisch.

De voorzitter: Mevrouw Dillen, mag minister Vandeurzen u even onderbreken?

Mevrouw Marijke Dillen: Voorzitter, iedereen mag mij onderbreken. Het moet echter wel over het huidig onderwerp gaan. Daarnet waren we al bij de kinderopvang beland. Dat is niet de essentie van dit debat.

De voorzitter: Ik bepaal niet wat de leden van het Vlaams Parlement zeggen. Dat is de freedom of speech, zoals de heer Van Rompuy zou zeggen.

Minister Jo Vandeurzen: Het statement van de vertegenwoordigers van de gebruikers in Oost-Vlaanderen is zeer pertinent. Het is aartsmoelijk een keuze te maken tussen de verschillende voorliggende ondersteuningsvragen. De ondersteuningsvragen worden geformaliseerd en de beperkte budgetten worden toegewezen. We hoeven daar niet over te discussiëren. Dat is geen eenvoudige zaak.

We kunnen de gebruikersvereniging vragen of we in de gegeven omstandigheden prioriteiten moeten stellen. We bevinden ons natuurlijk in een bepaalde situatie. Moeten we in die omstandigheden de aanwezigheid van gebruikers bij de toewijzing handhaven? De gebruikersvereniging is in dat geval uitdrukkelijk vragende partij. De gebruikersvereniging is er immers van overtuigd dat net de dialoog tussen de vertegenwoordigers van de gebruikers, die vanuit die invalshoek vertrekken, de voorzieningen en de verwijzer de grootste kans op een rechtvaardige beslissing biedt. Ik deel dat standpunt ten volle. De beslissing heeft geen betrekking op de vraag of het al dan niet om een schrijnende situatie gaat. Het gaat om een schrijnende situatie, maar daarnaast zijn er nog meer schrijnende situaties. De vraag is waar we onze prioriteiten leggen.

Ik ben hier absoluut niet fier op. We moeten al het mogelijke doen om de discussie op een andere wijze te kunnen voeren. We moeten de budgetten hiervoor aanwenden en systeemwijzigingen doorvoeren. We moeten de mensen die hier nood aan hebben, geven waar ze recht op hebben.

Volgens mevrouw Dillen is de forfaitaire ondersteuning een vorm van penalitatie. De betrokkenen moeten een beroep doen op vrienden en familieleden. Het is eigenlijk net het tegenovergestelde. De regels van het VAPH worden niet gewijzigd. Zodra iemand bekendstaat als iemand die aan de regels van het VAPH beantwoordt, bijgevolg als erkend gehandicapte voor ondersteuning door het VAPH in aanmerking komt en tevens een ondersteuningsnood heeft, komt hij in de huidige situatie op de wachtlijst terecht. Die mensen moeten zich op alle mogelijke manieren behelpen.

Mevrouw Stevens heeft daarnet terecht haar verwondering uitgedrukt. In de toekomst zullen mensen die zich in een dergelijke situatie bevinden, ervan mogen uitgaan dat er in elk geval een vorm van ondersteuning zal zijn. Dit is in eerste instantie natuurlijk een enorme blijk van waardering voor de mensen die al het mogelijke doen om zich in een thuissituatie zo goed mogelijk te beredderen. De Vlaamse overheid wil die mensen een garantie bieden. Er zal vanuit de publieke middelen in elk geval in steun worden voorzien.

Dat is natuurlijk tegenovergesteld aan het standpunt dat we die mensen met een kluitje in het riet sturen. De huidige situatie vormt in feite het alternatief. De mensen schuiven aan op een wachtlijst. Het voorbeeld is goed gekozen. Misschien behoren ze niet tot de groepen die we als de dringendste prioriteiten beschouwen.

Het nieuw standpunt houdt in dat wie in aanmerking komt, erop mag rekenen dat de Vlaamse overheid voor een forfaitaire ondersteuning zal zorgen. We moeten tussen een aantal werelden kiezen. Eerlijk gezegd, vind ik dit ten opzichte van de huidige situatie een enorme vooruitgang.

Mevrouw Sonja Claes: Ik wil kort citeren uit de conceptnota, vooral voor de collega's die hem niet gelezen hebben. Ik heb de hele tijd de indruk dat men alleen focust op dat basisondersteuningsbudget, terwijl het om drie delen gaat. Ten eerste, een persoonsvolgend financieringssysteem; ten tweede, het recht op basisondersteuningsbudgetten installeren; ten derde – en men doet alsof dat niet bestaat – door een engagement voor een groeipad om de door het VAPH gesubsidieerde, rechtstreeks en niet rechtstreeks toegankelijke ondersteuning en zorg decretaal te verankeren. Het zijn de drie samen die in de conceptnota worden beschreven en die het nieuwe beleid zullen maken, niet alleen de basisondersteuning waarbij u precies doet alsof dat nog het enige zal zijn voor de personen met een handicap.

Mevrouw Marijke Dillen: Mevrouw Claes, u bent niet correct. Ik heb dat op geen enkel ogenblik gezegd. Ik ben daar zelfs niet toe gekomen. Ik heb die nota ook gelezen – dat was natuurlijk wel de bedoeling, om hier vandaag te kunnen deelnemen aan een debat over die nota.

Het gaat inderdaad over verschillende stappen. Maar wanneer men die basistoelage krijgt, heeft men wel nood als mantelzorger aan iets om op te kunnen steunen, want het basisbedrag zal nooit volstaan om professionele hulp te kunnen vragen.

Minister, ik heb evenveel als u respect voor al die mantelzorgers die dit schitterende werk doen, maar op een bepaald ogenblik is het niet meer houdbaar om die mantelzorg uit te oefenen. Dan moet er een alternatief zijn: een voldoende groeipad om die mensen op te nemen in de voorzieningen.

Ik heb u daarnet de cijfers gegeven. Ik heb u daarop gewezen. U hebt het toegegeven. Het staat, tussen haakjes, ook in de conceptnota, mevrouw Claes. De cijfers zijn onderschat want heel veel mensen zijn nog niet geregistreerd. Ik vraag mij af of er voldoende budgetten zullen zijn om, als het niet meer via de basiszorgtoelage kan, ervoor te zorgen dat het kan door middel van opname in een instelling.

Minister, het is heel belangrijk dat er voldoende zal worden geïnvesteerd om hier te zorgen voor voldoende plaatsen. Die zijn vandaag allesbehalve aanwezig.

Hoe groot zal die uitkering zijn? Er circuleren vandaag verschillende bedragen: 300 of 400 euro per maand. Dat zal in elk geval absoluut onvoldoende zijn. Minister, misschien kunt u meteen een tipje van de sluier oplichten.

Is dit voorstel wel financieel realistisch? Hebt u dat laten berekenen? Op welke wijze zal dit worden gefinancierd? In de nota staat dat het budget zal worden toegekend vanuit de Vlaamse zorgverzekering. Dat is daarnet ook al aan bod gekomen. Men kan zich afvragen of dit wel de bedoeling is van de Vlaamse zorgverzekering. Bestaat hiervoor over alle meerderheidspartijen heen wel een politiek draagvlak? Welke inspanning zal de volgende jaren van de Vlaming worden verwacht? Mevrouw Vogels vroeg dit ook al.

Minister, ik heb absoluut geen probleem met solidariteit. Maar we moeten wel heel duidelijk bekijken welke solidariteit we van de Vlaming zullen vragen want niet iedereen kan op dezelfde wijze solidair zijn. Wat voor u en iedereen in dit halfroond 25 euro extra is, is dat niet voor heel veel mensen in onze samenleving. Zal die extra bijdrage inkomensgerelateerd zijn? Daarover had ik graag wat informatie.

Minister Jo Vandeurzen: Mevrouw Dillen, wat is afgesproken en wat door de veranderingsmanager ten overstaan van de commissie uitvoerig in het projectplan is toegelicht, is dat we in deze legislatuur de vraag beantwoorden hoe in de toekomst handicapspecifieke ondersteuningsbudgetten zullen worden toegekend. Daar hebben we het over dat basisforfait en over wat daarboven zit.

De vraag over hoeveel middelen het zal gaan, zal moeten worden beantwoord door degenen die een volgende Vlaamse Regering maken. Wat het decreet zal bepalen, is dat je dat groeipad bij de start van de legislatuur zult moeten vastleggen. Het zal worden betaald als

basisondersteuning via de techniek van de zorgverzekering, omdat dat het meest operationele instrument is om te kunnen uitbetalen. Anders moet je in het VAPH een nieuwe administratie organiseren. Bovendien laat het ons ook toe een handicapspecifiek beleid dat vraaggestuurd is, in Brussel te voeren.

Hoe dat aan de kant van de ontvangsten zal worden gefinancierd, is het debat dat moet worden gevoerd. Het zal worden gevoerd naar aanleiding van de vorming van de volgende regering, en dan zult u met belangstelling kunnen kijken naar alle verkiezingsprogramma's die daarover een uitspraak doen. Dat is wat in alle klaarheid in de conceptnota staat.

Mevrouw Marijke Dillen: Minister, nu doet u een heel gevaarlijke uitspraak. Ik wil graag een debat voeren – en het zal een heel boeiend debat worden – over alles wat de partijen in hun verkiezingsprogramma beloven. Ik heb er zo'n paar in mijn hoofd zitten, van uw partij, van de N-VA, het programma van de socialisten is me iets minder bekend, maar ik wil het ook eens keurig onder de loep nemen. We zijn nu vier jaar verder. Ik wil wel eens zien wat daarvan al is gerealiseerd vandaag. Minister, we moeten toch wel zeggen dat het resultaat pover is.

Minister, u zegt dat de Vlaamse Regering en het Vlaams Parlement het kader beslissen. Maar de oplossing wordt beloofd tegen 2020. Laat ons dat duidelijk zeggen voor zij die de nota niet hebben gelezen. Dat is niet de volgende legislatuur, maar nog een legislatuur verder.

Minister, u zegt: "Wij maken het kader, en de volgende regering moet het budget bepalen." Nu, enige nederigheid mag hier misschien wel aan de dag worden gelegd, na deze feestelijke viering van u deze ochtend. U mag er nog verschillende legislaturen bij doen, maar welke zekerheid hebt u dat een volgende Vlaamse Regering rekening zal houden met de conceptnota, en zelfs met wat in een decreet wordt gegoten? U zult in dat decreet niet kunnen vastleggen wat de bedragen zijn. Die zekerheid hebt u niet.

Het is heel gratis om vandaag te zeggen dat tegen 2020 – dat is nog zeven jaar, nog twee legislaturen verder – het probleem opgelost zal zijn. U kunt vandaag een volgende Vlaamse Regering niet engageren.

Minister Jo Vandeuren: Natuurlijk kunnen decreten door een parlement worden gewijzigd. Dat moet ik nageven, mevrouw Dillen, dat is een legistische mogelijkheid. Maar het feit dat we in dit parlement decretaal de toekenningsmodaliteiten van de handicapspecifieke budgetten zullen vastleggen, heeft ten minste tot gevolg dat als iemand het snode plan zou hebben om die te wijzigen, dit moet gebeuren via een passage in dit parlement.

Ik ga even terug in de tijd. Op het einde van de vorige legislatuur heeft de commissie Welzijn het debat gevoerd over de vraag wat we nodig hebben als we een antwoord willen bieden op de noden van personen met een beperking. Toen heeft dit parlement, in de formule die we nu iets minder vrijblijvend maken, een resolutie aangenomen waarin staat dat er een groeipad moet zijn in de volgende legislatuur.

Men kan veel zeggen over de manier waarop deze Vlaamse Regering haar regeerakkoord heeft uitgevoerd. Toen er onderhandeld is over dit regeerakkoord, hebben de partijen die aan de onderhandelingen hebben deelgenomen, datgene wat ze hadden goedgekeurd in de resolutie vóór de vorige Vlaamse verkiezingen, zorgvuldig overgenomen en werd een groeipad vastgelegd. Dit groeipad is ondanks de economische turbulentie die inderdaad de zaken complexer heeft gemaakt voor een aantal belangrijke opties, door deze meerderheid altijd overeind gehouden.

Als er een domein is waarvan ik kan zeggen dat de budgettaire afspraak bij de start is gemaakt voor de hele periode en ook overeind is gebleven, dan is het in de groei van het budget voor personen met een beperking.

De heer Bart Van Malderen: Collega Dillen, vorige legislatuur is tijdens een van de laatste zittingen een voorstel van resolutie unaniem gestemd, met één onthouding – ik weet heel

goed wie zich toen heeft onthouden –, waarin we een veranderingsproces op gang hebben gebracht dat per definitie legislatuuroverschrijdend was. Het is al van bij het begin van deze legislatuur de mening van mijn fractie en van de meerderheid dat we deze legislatuur die verandering decretaal zouden moeten verankeren. Dat is wat we doen.

Ik vind dat u heel dat proces een stukje contamineert door die twee suggesties te doen. Ten eerste doet u dat door te verwijzen naar verkiezingsprogramma's. Dat heeft daar helemaal niets mee te maken. Het feit van het willen verankeren via een decreet stond ingeschreven in het project dat al in december 2011 aan de commissie is voorgelegd. U had perfect kunnen voorspellen dat dit decreet er onder deze vorm zou komen. Ten tweede doet u dat door telkens te verwijzen naar 2020. De titel van het perspectiefplan is 'Perspectief 2020', om dan dit perspectief af te ronden, maar we gaan wel niet wachten tot 2020 om de boel in gang te zetten. Als het van ons afhangt, gebeurt vanaf 2015 iedere toekenning via het systeem van persoonsvolgende financiering en zetten we daarmee heel die verandering in een veel sneller proces.

Mevrouw Vera Van der Borght: De minister maakt zich sterk dat een decreet dat nu wordt goedgekeurd, kan worden uitgevoerd door een volgende regering. Minister, waarom heeft de vorige regering dan zo lang gewacht om het PGB-decreet uit te voeren? Ik was geen minister van Welzijn toen. We hebben er genoeg op aangedrongen om dat experiment op te starten. Het heeft tot 2008 geduurd eer het experiment werd opgestart. Het decreet is in 2001 goedgekeurd als ik me niet vergis. Waarom zijn er zoveel jaren over gegaan? (*Applaus bij Open Vld*)

Mevrouw Mieke Vogels: Ik wilde hetzelfde zeggen als mevrouw Van der Borght. Bovendien, minister, is er tussen 1999 en 2004 een eerste keer een meerjarenplan gemaakt, met een duidelijk budgettair engagement om jaarlijks te investeren om die wachtlijsten af te bouwen. Zo nieuw is dat allemaal niet. Het PGB-decreet is inderdaad unaniem goedgekeurd door het parlement en is niet uitgevoerd.

Veel collega's hebben het nu over trap één en trap twee. Ik snap het wel, je hebt het basisondersteuningsbedrag en daarboven heb je het handicapspecifieke bedrag. Wat mij fascineert, is dat in de media is gezegd dat het basisondersteuningsbedrag samen met de mantelzorg en de omgeving een heel stuk van de wachtlijsten zou kunnen wegwerken. Het is een middel om de wachtlijsten weg te werken. Ik vraag me al de hele tijd af of iemand die een ticket heeft voor het Vlaams Fonds, niet per definitie altijd handicapspecifieke zorg nodig heeft, bijvoorbeeld als het gaat over een arbeidsvervangende bezigheid. Zelfs licht mentaal gehandicapte mensen die voor een groot stuk in hun omgeving kunnen worden opgevangen en eventueel met een stukje thuiszorg kunnen worden geholpen, hebben toch nog het luik van dagbezigheid nodig. Zeggen dat de wachtlijsten daarmee opgelost worden, snap ik niet.

Minister Jo Vandeurzen: Collega Vogels, men zal met dat bedrag inderdaad zorg kunnen aankopen die rechtstreeks toegankelijk en handicapspecifiek is: thuisbegeleiding, gezinszorg, dienstencheques, tolken. (*Opmerkingen van mevrouw Mieke Vogels*)

Dat zal blijken uit de manier waarop we het rechtstreeks toegankelijke deel in de toekomst verder ontwikkelen. U hebt dat toch goed gemerkt in de manier waarop we de budgetten van de groei toekennen? De uitbreidingsbudgetten worden systematisch ingezet op het meer proberen rechtstreeks toegankelijk maken. Dat is toch een keuze die we maken in het beleid, namelijk wat ga je meer rechtstreeks toegankelijk maken?

U moet zich toch ook eens plaatsen in de positie van degenen die de dienstverlening en de zorgverlening aanbieden. Die zijn nu aan het kijken hoe ze met deze nieuwe situatie zullen omgaan, hoe ze diensten en mogelijkheden zullen aanbieden voor degenen die over een forfait beschikken. Ze kijken nu hoe ze meer op maat kunnen werken, want ze zullen worden geconfronteerd met personen met een handicap die een vraaggestuurd budget zullen hebben, een kasbudget of een voucher. Er zal een hele dynamiek ontstaan. Dat is iets wat hier zo

dikwijls is gevraagd. Wij zijn ervan overtuigd dat we meer capaciteit zullen creëren met dezelfde middelen.

De voorzitter: Mevrouw Stevens heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: Mevrouw Dillen, uiteraard moeten we nog zien wat de volgende regering rond de conceptnota zal beslissen. Wij zullen die nota zeker blijven ondersteunen.

Bovendien ben ik een beetje verbaasd over de reacties van heel wat collega's van Vlaams Belang, Groen en Open Vld. Iedereen beseft toch dat het huidige systeem niet meer houdbaar is. Het VAPH-systeem dateert uit de jaren 70. Het is zeer verouderd, zeer stroef en zeer star. Ik dacht dat iedereen meer flexibiliteit wou. Ik dacht echt dat het hoog tijd is om het systeem om te gooien en naar een flexibeler systeem te evolueren: meer zorg op maat en vraaggestuurd werken. Ik dacht dat iedereen dat wou.

Ik ben ervan overtuigd dat we met de conceptnota die we nu hebben, die weg aan het bewandelen zijn. Natuurlijk is die conceptnota nog maar een kader, een raamwerk, dat nog verder moet worden ingevuld. Ik denk dat we al een stap in de goede richting zetten.

Bovendien weet iedereen dat de budgetten die we nu uitgeven aan het VAPH, 1,4 miljard euro op jaarbasis bedragen. Als we naar de huidige wachtlijsten kijken – en er zijn al berekeningen geweest –, is er 700 miljoen euro nodig voor het volgende jaar om de wachtlijsten volledig weg te werken

Maar zoals collega Dillen ook zegt, zijn er daarnaast nog heel wat mensen die niet geregistreerd zijn bij het VAPH. Die mensen zijn federaal wel gekend: het gaat om ongeveer 50.000 à 60.000 mensen. Waar zitten die mensen dan? Die komen ook in de nieuwe conceptnota terecht. We zullen ook met deze groep mensen rekening houden – niet vanaf de eerste dag, maar we zullen die groep mensen zeker op termijn meenemen.

Ik denk dat dat een heel mooie stap vooruit is. We hebben in het verleden een aantal fouten gemaakt door alleen te kijken naar de op dat moment bestaande wachtlijsten, maar we zijn vergeten dat er nog een heel grote groep mensen is die we niet kennen binnen het VAPH. Nu doen we een poging om ook deze groep mee te nemen.

Dat is natuurlijk een oefening op heel lange termijn, maar we moeten ergens starten. We klagen al jaren over de werking van het VAPH, maar ik denk dat we nu echt het systeem kunnen veranderen.

De voorzitter: Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren: Mevrouw Vogels, u weet dat ik voor u veel respect heb als persoon en collega in de commissie Wonen, maar in dit debat ontgoochelt u mij. U ontgoochelt mij omdat u aangeeft dat de conceptnota – zoals die nu voorligt – niet het juiste plan is voor de volgende jaren.

Wij zijn – bij mijn weten – ongeveer zeven à acht jaar bezig rond die wachtlijsten. Er zijn heel veel denkoefeningen geweest. Uiteindelijk moet je ook in de politiek op een gegeven ogenblik durven te zeggen waar je voor gaat. Met deze conceptnota gaan we de volgende tien à vijftien jaar tegemoet. Dat zal natuurlijk ook een plan zijn dat verschillende regeringen zal overleven.

Ik deel de mening van collega Stevens als zij spreekt over zorg op maat en flexibiliteit. Dat is wat we allemaal willen: solidariteit in de samenleving.

Mevrouw Vogels, in die zin ben ik toch wel ontgoocheld. U hebt ook ooit die bevoegdheid gedragen, en ik ook. We willen allemaal hetzelfde, maar over de manier van organiseren verschillen we van mening. Ik ben er echt van overtuigd dat de conceptnota vandaag een beginpunt kan zijn voor 2020-2025.

Mevrouw Mieke Vogels: Mevrouw Stevens, natuurlijk is iedereen het eens over het feit dat het met het oude systeem niet verder kon. Maar er was wel een duidelijke visie op hoe het anders kon in het PAB-decreet (persoonlijkeassistentiebudget) en het PGB-decreet (persoonsgebonden budget). Mevrouw Van der Borght heeft er juist naar verwezen. Wel is het zo, mevrouw Heeren, dat de opeenvolgende ministers van Welzijn – waaronder u een korte periode – dit gewoon hebben laten liggen. Ze hebben dat niet uitgevoerd. U komt nu met een nieuw systeem waarvan u zegt dat dit nu de deus ex machina is. *(Opmerkingen van mevrouw Veerle Heeren)*

Ik ben er nog altijd niet van overtuigd dat dit de juiste keuze is. Ik betreur het nog altijd heel erg dat er niet sneller werk is gemaakt van een persoonsgebonden budget zoals in 2003 was beslist. Er is enorm veel tijd verloren.

Mevrouw Veerle Heeren: Dat is het fundamentele, ideologische verschil in visie op hoe we dat moeten organiseren. In die zin verschil ik inderdaad, samen met mijn partij, van u. Vandaag is de huidige minister van Welzijn aan zet, een CD&V'er in een meerderheid, een coalitie die is gevormd, die gaat voor die conceptnota. Ik ben er meer dan ooit van overtuigd dat dat het enige kader is om de komende tien tot vijftien jaar antwoorden te kunnen geven aan iedereen in Vlaanderen.

Mevrouw Marijke Dillen: Mevrouw Stevens, ik heb nooit gezegd dat er niet iets moet veranderen. Dat weet u heel goed, als u eerlijk bent, uit alle opmerkingen die ik in de commissie al heb gemaakt. Ik ben heel blij te horen dat uw partij in de volgende regering de budgetten mee zal ondersteunen, alleen wil ik u waarschuwen: u moet nog in de volgende regering geraken. Vandaag hebt u daarover geen enkele zekerheid. *(Applaus bij het Vlaams Belang)*

Daarover beslist de kiezer, daar moet u misschien niet aan twijfelen, maar ook de andere partijen. Dat argument overtuigt mij echt niet.

Mijnheer Van Malderen, in verband met verkiezingsprogramma's waaruit ik citeer, zal ik eens citeren uit regeerakkoorden. In 2004 zat uw partij ook in de Vlaamse Regering, met CD&V bevoegd voor Welzijn. Het regeerakkoord beloofde plechtig om tegen het einde van de legislatuur, in 2009, alle wachtlijsten weg te werken in de sector van personen met een handicap. Vandaag zijn we vele jaren verder en we stellen vast dat de wachtlijsten spectaculair zijn toegenomen. En, mijnheer Van Malderen, op dat ogenblik zaten we niet in een economische of financiële crisis.

Ik citeer u opnieuw, mijnheer Van Malderen. Ik heb met heel veel interesse uw interview gelezen in De Standaard, waarin u zegt dat de maximumfactuur in de thuiszorg en de voorgestelde basisuitkering met elkaar verweven zijn. Het is de bedoeling volgens u, om, en ik citeer u letterlijk: "een sociale biotoop te bouwen, om op die manier de Vlaamse sociale bescherming, zoals deze in het regeerakkoord is opgevat, alsnog te realiseren."

Dat deze basisuitkering valt onder de zogenaamde Vlaamse sociale bescherming aanvaard ik. Daarover wil ik geen enkele discussie voeren, daarin hebt u gelijk. De Vlaamse sociale bescherming was trouwens hét bindmiddel in 2009 voor het vormen van deze regering. De N-VA kreeg de kindpremie en sp.a de maximumfactuur, die u vandaag graag wilt koppelen aan de basiszorgtoelage. Aan CD&V waren ook zaken beloofd.

Als u nu, mijnheer Van Malderen, wilt dat de vooropgestelde basisuitkering onder de koepel van de Vlaamse sociale bescherming valt, ben ik wat de financiering betreft heel sceptisch. We zijn een jaar voor het einde van deze legislatuur. Wat is er van de initiële Vlaamse sociale bescherming in de praktijk al gerealiseerd? Eén kaderdecreet zonder financieringsbasis. Voor de invoering van de kindpremie, collega's van de N-VA, en voor de invoering van de maximumfactuur is er geen geld. Hoe kunt u dan, mijnheer Van Malderen en de andere collega's van de meerderheid, garanderen dat er wel geld zal zijn voor de beloftes die u

vandaag doet voor het gehandicaptenbeleid? Vandaag en de volgende jaren zal er geen beterschap komen.

De oplossing moet zijn gefinaliseerd – ik zal me zo uitdrukken, mijnheer Van Malderen, want ik neem aan dat u vlug gaat starten, ik ben benieuwd – tegen 2020 voor personen met een handicap met de grootste ondersteuningsnood aan zorg in de vorm van natura of contacten. Ik geloof vandaag helaas niet dat die beloftes tegen 2020 gefinaliseerd zullen zijn. Als mevrouw Stevens haar partij in de volgende Vlaamse Regering zit, hebt u vandaag al zekerheid gekregen. Maar als dat niet het geval is, welke zekerheid hebt u voor de volgende regering? Laat ons realistisch zijn.

Voorzitter, het is binnen dit tijdsbestek onmogelijk om in te gaan op alle aspecten van de conceptnota, met mooie formuleringen en mooie doelstellingen.

Ik hoop – en ik ben ervan overtuigd dat de voorzitter van de commissie ons die mogelijkheid zal geven – om er nog heel uitvoerig te kunnen op ingaan. Vandaag geeft deze conceptnota geen oplossing. De problemen binnen de sector van personen met een handicap blijven helaas al meer dan twaalf jaar escaleren.

Minister, ik heb in een opiniestuk gelezen dat dit dossier uw bevoegdheid eigenlijk overstijgt. Het is de verantwoordelijkheid van de hele Vlaamse Regering en collega's, van alle partijen, die zich in tijden van verkiezingen profileerden op kap van de wachtlijsten om te zorgen voor een oplossing en om te zorgen voor voldoende financiële ruimte. Vandaag is deze conceptnota pure aankondigingspolitiek en ik durf te zeggen – nog sterker – louter verkiezingspropaganda. Wij vinden dit onaanvaardbaar. Wij willen een oplossing voor de wachtlijsten. Voor onze fractie mag geen enkele gehandicapte met een dringende zorgvraag in de kou blijven staan. Minister, hoe gaat u dit waarborgen? (*Applaus bij het Vlaams Belang*)

De heer Bart Van Malderen: Mevrouw Dillen, u hebt zich rechtstreeks tot mij gericht en ik wil u heel graag antwoorden.

Er zijn nooit meer zorgvragen beantwoord dan vandaag. In 2009, toen deze regering werd gevormd, hebben de drie partijen die de regering vormden, ongeacht wie de minister van Welzijn leverde, vastgelegd dat er een groeipad moest komen voor mensen met een handicap, op een moment dat we dachten dat we één jaar zouden moeten besparen en na dat moeilijke jaar nieuw beleid zouden kunnen voeren. In weerwil van het feit dat de minister van Welzijn tot nader order niet tot mijn partij behoort, hebben we iedere keer de uitbreidingen in elk van de begrotingsbesprekingen mee gesteund. Punt aan de lijn.

Is dat genoeg en mogen we ons op de borst kloppen? Neen. Dat is heel duidelijk. De verhalen die hier verteld zijn, bewijzen dat er nog heel veel werk aan de winkel is. Ik inspireer mij – en u verwijst naar het interview over de sociale bescherming – op het VN-verdrag dat de rechten van mensen met een handicap vastlegt. Het VN-verdrag zet mensen met een handicap niet op een eiland. Het VN-verdrag mobiliseert een hele samenleving om ervoor te zorgen dat iedereen met een handicap op dezelfde manier wordt behandeld.

Wij hebben deze legislatuur woord gehouden. Als we morgen een systeemverandering willen vastleggen – die we blijkbaar allemaal willen –, dan zullen we er vandaag het wetgevend werk voor moeten doen. The proof of the pudding is in the eating, maar op z'n minst heeft deze ploeg in deze legislatuur al een pudding gemaakt.

Mevrouw Helga Stevens: Mevrouw Dillen, wat betreft de volgende Vlaamse Regering mogen er geen misverstanden bestaan. Het maakt niet uit hoe de volgende Vlaamse Regering zal zijn samengesteld. We kunnen geen uitspraken doen over de kiesresultaten. Hoe dan ook zal de N-VA de conceptnota blijven steunen, ook als wij om een of andere reden in de oppositie zouden belanden. Ook dan zullen we de nota blijven ondersteunen. Als we merken dat ze niet wordt uitgevoerd, zullen we de zaak blijven aankaarten.

Wat betreft de aankondigingspolitiek: op basis van de conceptnota werken we binnen de meerderheid aan het ontwerp van decreet waarin we de fundamenten zullen leggen voor het persoonsvolgend systeem op twee niveaus. U mag erop rekenen. Het ontwerp zal nog tijdens deze legislatuur op tafel liggen in de commissie Welzijn en in de plenaire vergadering. Ook al moet ik er persoonlijk aan sleuren, het zal er komen voor de verkiezingen.

Er is inderdaad een persoonsgebonden budget dat decretaal is vastgelegd. Mevrouw Van der Borgt, u maakte deel uit van de vorige Vlaamse Regering, samen met ons. U hebt toen ook niets gedaan om het uitgevoerd te krijgen.

Mevrouw Veerle Heeren: Mevrouw Dillen, het is totaal onterecht wat u over de verkiezingsperiode 2009 zegt. Voor de verkiezingen van 2009 zijn we met een heel open rapport – en ik herinner het me nog zeer levendig – naar de commissie gegaan om inzage te geven over de gegevens en over de wachtlijsten.

Ik heb toen zelf aangegeven dat we zouden moeten werken aan een nieuw concept om antwoorden te kunnen geven, omdat dat met de huidige contouren niet mogelijk zou zijn. Alvast wij zijn met het juiste verhaal naar de kiezer gegaan: we hebben eerlijk gezegd dat we dat probleem niet op vijf jaar konden oplossen, dat daar een langere termijn voor nodig was, en dat er ook een nieuw decretaal kader en een nieuw conceptkader nodig was voor personen met een handicap.

Mevrouw Vera Van der Borght: Voorzitter, ik wil tweemaal reageren wegens een persoonlijk feit.

De voorzitter: Mevrouw Van der Borght, even voor de duidelijkheid, er is geen sprake van een persoonlijk feit.

Mevrouw Vera Van der Borght: Goed, ik antwoord op de opmerkingen van mevrouw Stevens. Mevrouw Stevens, ja, we zaten in de regering, en toen hebben we veelvuldig aangedrongen op het uitvoeren van het PGB-decreet. Neen, we zaten niet aan het stuur. CD&V-ministers zaten aan het stuur. Zo moet uw fractie nu ook vaststellen, nu ze deel uitmaakt van de regering, dat niet alles kan worden uitgevoerd wat ze wil.

Mijnheer Van Malderen, u wilt wel een pudding bakken, maar u hebt nog geen deeg, u hebt nog geen ingrediënten, u hebt misschien slechts een oven. *(Opmerkingen)*

De voorzitter: Mevrouw Van der Borght, ik stel voor dat we dat uit het verslag verwijderen. Ik ken niets van koken, maar voor pudding heeft men volgens mij geen deeg nodig. *(Gelach)*

Mevrouw Vera Van der Borght: Dat mag blijven staan. Ik zal eens gaan luisteren bij Jeroen Meus.

Mevrouw Marijke Dillen: Mevrouw Heeren, ik heb niet verwezen naar u en naar de verkiezingsbeloften van 2009. U bent even ook de verantwoordelijke geweest. U moet luisteren. In 2004 bepaalde het regeerakkoord dat alle wachtlijsten tegen het einde van de legislatuur, dus tegen eind 2009, weggewerkt zouden zijn.

Mevrouw Veerle Heeren: Dat is tien jaar geleden.

Mevrouw Marijke Dillen: Dat is niet gebeurd. Integendeel, dat is blijven escaleren. Toen was er geen financieel-economische crisis: laten we dat niet vergeten.

Mevrouw Stevens, ik kom terug op die aankondigingspolitiek, en uw ontkenning dat dit al een voorbode is van de – waarschijnlijk zeer spannende – verkiezingsperiode, die door veel partijen eigenlijk al is ingezet. Ik kijk naar dit regeerakkoord, waarvoor uw partij een grote verantwoordelijkheid draagt. Een van uw grote doelstellingen was de Vlaamse sociale bescherming in het algemeen, en die kindpremie in het bijzonder. Welnu, ik kan alleen maar vaststellen dat er vandaag alleen sprake is van een decretaal kader, zonder enige vorm van financiering. U bent er niet in geslaagd om wat dan ook van die Vlaamse sociale bescherming

op het terrein te realiseren. Ik houd mijn hart dan vast als het gaat over de beloftes die u en deze meerderheid doen met betrekking tot het verwezenlijken van deze conceptnota.

De voorzitter: Mevrouw Van der Borght heeft te kennen gegeven niet te willen worden onderbroken.

Mevrouw Van der Borght heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borght: Ik sta open voor alle vragen nadien. Mijnheer Van Dijck, u mag gerust naar de koffiekamer gaan. Ik houd u niet tegen. (*Opmerkingen van de heer Kris Van Dijck*)

Voorzitter, minister, geachte leden, zoals de vorige sprekers al hebben aangegeven, houden we dit debat vandaag naar aanleiding van twee ontwikkelingen die er vorige week zijn geweest binnen de sector van de zorg voor personen met een handicap. Er was de conceptnota met betrekking tot de persoonsvolgende financiering die werd voorgesteld door de minister en parlementsleden van de meerderheid, en er was het opstappen van de vertegenwoordigers van de gebruikers uit de regionale prioriteitencommissie Oost-Vlaanderen.

Minister, toen u vorige week woensdag samen met enkele collega's van de meerderheid de conceptnota voorstelde, was mijn aanvankelijke reactie positief. Ik hoorde u 's ochtends op de radio spreken over een eigen budget voor elke persoon met een handicap, over een persoonsgebonden financiering, over vraaggestuurde zorg op maat, en ik dacht: mooi zo, eindelijk, het wordt tijd.

Dit zijn de zaken waar Open Vld ook 100 procent achter staat en al jaren voor pleit. Maar al snel maakte mijn voorzichtig optimisme plaats voor teleurstelling, onbegrip en zelfs frustratie. De blikvanger in uw communicatieoffensief bleek immers vooral uw voorstel van een basisondersteuningsbudget voor elke persoon met een handicap. Er zou een maandelijks budget van 300 tot 400 euro ter beschikking worden gesteld van elke persoon met een handicap die daarmee kosten kan betalen voor mantelzorg en gewone zorgdiensten zoals gezinshulp, kortom alles behalve handicapgespecialiseerde zorgverlening.

En ja, de euforie was groot. Het scheelde niet veel of de wachtlijsten waren al bijna weggewerkt. Minister, wat ik vooral geconcludeerd heb in de uren daarop, toen ik de nota volledig te lezen kreeg, is dat er heel weinig concreets terug te vinden is. Op 34 pagina's zijn er amper 8 pagina's van het document die inhoudelijke voorstellen omvatten, de rest is blabla. Bovendien missen de voorstellen die u doet elke financiële onderbouw en concretisering. Hoeveel het gaat kosten, hoe we ervoor zullen betalen en wie het zal betalen, dat lezen we niet, dat weten we niet. En de uitvoering blijkt voor de volgende regering te zijn.

Of een toekomstige regeringscoalitie zich zal gebonden voelen door de plannen die u nu lanceert, dat is de vraag. Feit is wel dat het een tactiek is die bij elk belangrijk decreet terugkeert. Het is ook daarom dat ik in mijn reactie heb gesproken van aankondigingspolitiek. Laten we eerlijk zijn, de wachtlijsten zullen blijven tot minstens na de volgende verkiezingen. Ik denk dat om die reden ook de euforie bij vele personen met een handicap en hun families weer snel weg was. Het gebrek aan concrete uitwerking, financiële onderbouw en timing maakt al snel dat velen het als verkiezingsretoriek hebben bestempeld.

Veel personen met een handicap geven ook aan dat het maandelijks budget van 300 of 400 euro geen toonbeeld is van efficiënt beleid. De noden zijn zo verschillend en voor sommigen is geld ook niet eens het probleem. Iemand formuleerde het heel duidelijk in een e-mail naar mij: "Vele personen met een handicap hebben nood aan een structurele en professionele omkadering, sociaal contact en zinvolle bezigheden. Voor vele ouders van personen met een handicap is de financiële last niet het hoofdprobleem, maar wel de psychische en fysieke last, vooral als ze ouder worden."

Onder het mom van vermaatschappelijking van de zorg wordt opnieuw duidelijk gesteld dat eerst het eigen netwerk – vrienden, familie, burens – zoveel mogelijk moet worden ingeschakeld vooraleer een zorgvraag in aanmerking kan komen voor de tweede trap, namelijk een persoonsvolgend budget. Het risico dat we nog meer zorgverantwoordelijkheid op de familie afschuiven is hier dan ook reëel.

Minister, dat brengt ons naadloos bij de problematiek van de regionale prioriteitencommissies. Dat probleem werd een jaar geleden voor het eerst aangekaart in de commissie via een vraag om uitleg van mezelf. In oktober 2012 was er opnieuw sprake van naar aanleiding van een vraag van mevrouw Vogels, en in maart 2013 heb ik daarover een schriftelijke vraag gesteld. Telkens opnieuw wilde ik u wijzen op de problemen die zich daar voordoen.

Vele honderden staan bij de regionale prioriteitencommissies in de rij te wachten om hun zorgvraag als prioritair erkend te zien worden. Voor velen blijkt het ijdele hoop. De beschikbare middelen zijn ondanks jaarlijkse budgetstijgingen nog steeds ver ontoereikend. De regionale prioriteitencommissies zijn daardoor beland in een situatie waarbij ze de schaarste moeten verdelen, zoals dat dan heet. Het komt erop neer dat ze enkel de meest schrijnende van de schrijnende situaties kunnen verhelpen.

“Het is een immoreel systeem dat gehandicapten tegen elkaar uitspeelt en waar wij niet langer aan wensen mee te werken.” Dat zijn niet mijn woorden, maar die van mevrouw Jacqueline Jensen die namens de gebruikers, de personen met een handicap, hun ouders of familieleden, in de Oost-Vlaamse prioriteitencommissie zetelt of beter zetelde. Samen met vijf collega's stapte ze er vorige week uit.

Ze hebben er genoeg van. Ze hadden de grootste moeite om hun geweten opzij te schuiven. Immers: achter elke zorgvraag die ze weigeren voorrang te geven, gaat een familie in nood schuil. Een familie die alweer maanden verder moet, zonder gepaste hulp en zorg. Mogelijk wordt het een drama, wanneer de hulp, opvang of zorg te laat of zelfs niet komt.

En neen, we kunnen het de gebruikers die uit de regionale prioriteitencommissie stappen, moeilijk kwalijk nemen dat ze niet langer willen meegaan in die manier van werken. Met hun vertrek willen de vertegenwoordigers een signaal sturen naar het beleid, de politiek, dat het anders moet, dat het zo niet verder kan. Terwijl zij met de ellende en het verdelen van de schaarste worden geconfronteerd, komt u met een plan, zonder concrete financiering en zonder timing, waarbij er plots geld is voor iedereen. U begrijpt toch dat dergelijk contrast voor heel wat wachtenden alleen maar zout in de wonde heeft gestrooid? Al was het maar omdat velen vrezen dat het bij die eerste trap, het basisondersteuningsbudget, zal blijven. De opstap naar een volwaardig persoonsvolgend budget voor personen met een handicap die zwaar zorgbehoevend zijn, riskeert opnieuw met enkele jaren te worden uitgesteld. Zoals een aantal vertegenwoordigers van de gebruikers het stelden, komt het voor hen neer op het uitputten van het eigen netwerk.

En vergis u niet, collega's, de mensen waarover deze regionale prioriteitencommissies vandaag moeten oordelen, en meer bepaald of ze zich in de schrijnendste situatie bevinden, zijn mensen die 'avant la lettre' de vermaatschappelijking van de zorg verpersoonlijken. Zij zorgen al jaren voor hun kind of partner met een handicap. Die mensen, over wie het in dit debat gaat, zijn uitgeput, fysiek en psychisch. Ze zijn oud, sommigen zijn ondertussen verzwakt of ziek geworden. Op het moment dat ze een beroep moeten doen op de maatschappij om over te nemen, moet die maatschappij forfait geven. Net daarom hebben heel wat mensen met een handicap, hun ouders en familie, zo gepikeerd en verontwaardigd gereageerd op uw voorstel voor een basisondersteuning voor iedereen.

Minister, ziet u geen contrast tussen het plan om een maandelijks basisondersteuningsbudget toe te kennen aan elke persoon met een handicap, ongeacht de zwaarte van zijn noden, terwijl schrijnende zorgvragen bij de regionale prioriteitencommissie dikwijls moeten worden

geweigerd? En ja, we houden al jaren personen met een handicap en hun omgeving zoet met de zorggarantie in 2020. Maar collega's, wat met de periode tussen nu en 2020? Wat met al die zorgvragen die vandaag niet het schrijnendst, maar zeker en vast schrijnend zijn? Hoe wilt u op korte termijn de problemen bij de regionale prioriteitencommissies aanpakken? Welke garantie hebben die mensen dat het na de conceptnota beter zal worden?

Opvang moet een recht blijven en mag niet, nog meer dan nu het geval is, een laatste redmiddel worden. Het doet denken aan de uitspraak 'sois belle et tais-toi': je hebt nu iets gekregen, dus zwijg nu maar en ga vooral niet op een wachtlijst staan. Het is een slechte poging om mensen met een vraag naar handicapspecifieke zorg af te kopen met een aalmoes, waar niet eens iedereen behoefte aan heeft. Mijnheer Van Malderen, u moet niet blazen.

Bovendien, wat doe je met geld als er geen winkel is om de nodige ondersteuning te kopen, als de diensten voor gezinshulp geen continuïteit garanderen en vele zelfs niet eens beschikbaar zijn tijdens het weekend?

Wat is nu de realisatie van vier jaar veranderingsmanager? Wat heeft het ons opgeleverd, behalve een document dat uitblinkt door vaagheid en dat niet eens een engagement bevat voor deze, maar voor een volgende legislatuur, terwijl de samenstelling van de regering niet eens bekend is? Het spijt mij, maar ik kan niet anders dan stellen dat dit aankondigingspolitiek is en een vervroegde verkiezingsstunt. (*Applaus bij Open Vld, het Vlaams Belang en Groen*)

De voorzitter: Mevrouw Jans heeft het woord.

Mevrouw Vera Jans: Voorzitter, ik wil graag even reageren op het betoog van mevrouw Van der Borght. Ik begrijp dat u niet onderbroken wilde worden, want u ging regelmatig heel kort door de bocht. Het is heel erg gemakkelijk om op die manier brandhout te maken van iets dat al jaren in de pijplijn zit, ook in onze commissie. Ook u hebt de resolutie mee ondertekend. Ook u kent het regeerakkoord. Ook u was erbij toen het Perspectiefplan werd besproken en de krijtlijnen ervan werden vastgelegd.

Ook u hebt vaak met verve en met vuur in de commissie de minister en zijn partij verweten enkel in de voorzieningen te investeren, koudwatervrees te hebben, bang te zijn van vraagsturing en vernieuwing in de sector. Ook u wordt nu geconfronteerd met een conceptnota die in de lijn ligt daarvan. De reacties zijn verschillend. Dat is altijd het geval wanneer een redelijk stabiele sector sterk veranderd zal worden, wanneer er een systeemwijziging komt. Ook u doet – ik weet dat u beter weet – alsof het in 2020 moet gebeuren. U weet heel goed dat het decreet dit jaar zal worden goedgekeurd. U weet heel goed dat de uitvoering volbracht moet zijn in 2020 en dat daar vanaf volgend jaar aan wordt gewerkt. Ook u was bij elke begrotingsbespreking en elke begrotingcontrole aanwezig, toen we de extra budgetten die waren voorgenomen, alle engagementen, tot op de laatste euro en tegen de besparingen in, hebben waargemaakt. Dus ook u had iets correcter kunnen zijn in uw betoog. (*Applaus bij CD&V*)

Mevrouw Helga Stevens: Mevrouw Van der Borght, ik wil eventjes reageren op enkele punten. U zei dat de conceptnota weinig concreet is, maar dat is evident, want het is een conceptnota. In een conceptnota worden alleen de grote lijnen uitgezet. In het decreet zullen we gedetailleerder werken en in de uitvoeringsbesluiten zullen we nog veel gedetailleerder werken. Dat is de normale gang van zaken.

U zei ook dat er geen cijfers en geen financiële onderbouw in zitten. Dat klopt, dat geef ik ook toe. Het is een bewuste keuze, ook al omdat u zelf de vraag stelde of de volgende Vlaamse Regering zich gebonden zal voelen door de beslissingen van deze regering en van dit parlement. Dat zal niet het geval zijn omdat een volgend parlement en een volgende regering altijd de vrijheid hebben om op een beslissing van hun voorgangers terug te komen. Daarom hebben we er ook bewust voor gekozen om er geen financiële onderbouw in op te nemen. We willen immers vermijden dat we ons verliezen in details. Ik meen dat het veel

belangrijker is om de lijn uit te zetten en om nadien de invulling over te laten aan de volgende Vlaamse Regering, ongeacht wie daarin zetelt. We beginnen nu met een concreet plan, met een concreet decreet. Zij kunnen verder voor de invulling zorgen. Wij leggen de volgende Vlaamse Regering niets op.

We moeten niemand blaasjes wijsmaken, vandaar dat we ervoor gekozen hebben om een conceptnota te maken. Ik herhaal dat die nog tijdens deze legislatuur wordt omgezet in een decreet dat dan kan worden meegenomen naar de volgende regering indien daarvoor nog steeds politieke wil bestaat.

Wat betreft de thuiszorg en de gezinshulp hebt u terecht gezegd dat deze mensen in het weekend niet beschikbaar zijn. Dat komt door de huidige regels. Alles hangt natuurlijk samen. Als het decreet er komt, als het uitgevoerd wordt, zullen de regels wat betreft thuiszorg en gezinshulp ook moeten worden aangepast zodat de diensten ook tijdens het weekend kunnen worden geraadpleegd. Dat is evident. *(Applaus van de heer Kris Van Dijck)*

Mevrouw Vera Van der Borght: Ik hoor het mevrouw Stevens heel graag zeggen. Ik neem er met plezier akte van dat al die regels zullen worden gewijzigd, zodat de gezinshulp op een heel flexibele manier tijdens het weekend zal kunnen worden aangeleverd. Ik zal de wijziging van die regelingen met heel veel enthousiasme mee goedkeuren als die hier ooit ter stemming voorligt.

Mevrouw Stevens, ik ben blij dat u het zegt, het zijn inderdaad alleen grote lijnen. Niets bindt de volgende regering.

Mevrouw Jans, mevrouw Stevens, had de regering van in het begin het PGB-decreet, dat unaniem is goedgekeurd door het parlement, in 2001 uitgevoerd en niet gewacht tot 2008 om een heel miniem en schamel experimentje op te zetten, dan hadden we vandaag dit debat niet meer hoeven te voeren. *(Applaus van mevrouw Marijke Dillen)*

Minister Jo Vandeurzen: Mevrouw Van der Borght, voor alle duidelijkheid. Wie zal recht hebben op een basisforfait? Dat zijn uiteraard degenen die zijn erkend als een persoon met een beperking, maar die ook gerechtigd zijn op handicapspecifieke ondersteuning omdat er een vastgestelde ondersteuningsnood is.

We doen dat niet voor iemand die het niet nodig heeft. Dat zijn de regels die het VAPH nu hanteert.

Mevrouw Vera Van der Borght: Dat heb ik niet gezegd.

Minister Jo Vandeurzen: U zegt: er zijn er die het niet nodig hebben.

Mevrouw Vera Van der Borght: U gaat aan iedereen een basisondersteuning geven.

Minister Jo Vandeurzen: Aan de mensen die recht hebben op handicapspecifieke ondersteuning volgens de regels die nu gangbaar zijn.

Eerlijk gezegd, het verhaal over de aankondigingspolitiek fascineert mij. Het perspectiefplan werd omgezet in projecten, die kregen een timing en dat is allemaal in het lang en het breed uitgelegd in de commissie. Ik herinner me zelfs zeer goed dat u cynisch opmerkte: we gaan wel zien of de persoonsgebonden financiering op tijd in het parlement geraakt. U wist dus zeer goed dat het de bedoeling was om deze systeemwijziging in deze legislatuur nog door te voeren.

Het is nog straffer: er is een verzoekschrift ingediend dat deze schrijnende problematiek aankaartte. Daar was u ook bij. Dat is besproken. De regering heeft daar een antwoord op geformuleerd. Dat werd in de commissie gebracht en daarin staat ook formeel en letterlijk dat de commissie mag verwachten dat de regering op dit punt een initiatief zal nemen om daar een oplossing voor te vinden. Als u al onze initiatieven aankondigingspolitiek noemt, dan wordt het wel moeilijk. Moeten we dan niets meer doen?

Eerst is het: u hebt iets gezegd en niet uitgevoerd. Als we het dan uitvoeren, is het aankondigingspolitiek. Dat is niet geweldig consistent.

We gaan in deze legislatuur om en bij de 145 miljoen euro spenderen aan uitbreidingsbeleid in de sector personen met een beperking. Dat budget is vastgelegd. We houden dat vol ondanks de slechte economische omstandigheden en de financiële toestand van de overheid. Iedereen weet, dat is bij de start van de legislatuur gezegd, dat we er met dit budget niet zullen komen. Er zal in de komende jaren een nieuw groeipad moeten worden vastgelegd. Zoals mevrouw Stevens aanhaalde: tientallen jaren geleden financierde de overheid gewoon voorzieningen. Nu willen we omschakelen naar een vraaggestuurd systeem, daarvoor moeten we de hele sector reorganiseren. Met het plan dat voorligt, zal een hele grote stap in die richting worden gezet.

Het is niet juist dat we de mensen nog meer gaan duwen in de richting van vrienden- en familiehelp. Het is natuurlijk het tegendeel! Zonder die zorggarantie blijven de mensen die in aanmerking komen voor de ondersteuningsbijstand van het VAPH, op de wachtlijst staan totdat er in de prioritering mogelijkheden zijn. Iedereen die nu recht heeft op handicapspecifieke steun, zal weten dat hij hoe dan ook ondersteund zal worden. Dat is een fenomenaal ereloot en een waardering voor iedereen die in die omgeving mee de ondersteuning opneemt. De overheid zal zeggen: u staat er niet alleen voor; we weten dat u wellicht nog meer nodig hebt; we zullen blijven budgettaire inspanningen doen; weet dat we uw vraag niet onbeantwoord zullen laten.

Dit is een interessant debat. Misschien wordt u volgend jaar uitgenodigd voor een nieuwe Vlaamse Regering. Intussen zal het ontwerp van decreet hier worden goedgekeurd. U zult dan van mening zijn dat het systeem van de baan moet, dat we niet naar een basisforfait gaan voor iedereen die steungerechtigd is, en dat we niet naar een vraaggestuurd systeem gaan voor iedereen die meer zorg nodig heeft. U moet dat dan in de verkiezingsperiode maar heel uitdrukkelijk kenbaar maken aan al de mensen die dan hopen op een basisgarantie en de handicapspecifieke steun. U moet dat dan maar in alle klaarheid zeggen aan de kiezer. Ik zou deze wijziging in de toekenning van de budgetten inderdaad opnieuw met klem verdedigen omdat ik ervan overtuigd ben dat dat een belangrijke stap vooruit is.

Weet u wat het ook zal betekenen? Ik richt me nu heel specifiek tot de ouders van die kinderen, die hun schrijnende verhalen komen vertellen, een realiteit die we helaas onder ogen moeten zien. Een basis en garantie voor iedereen is nodig. Wie meer nodig heeft, kan rekenen op dat ondersteuningsplan. We kunnen de diensten met expertise daarbij betrekken.

Je moet er ook voor zorgen dat het flexibeler wordt, meer gecibleerd op de vraag. Je moet het ook vraaggestuurd maken. Als je een cash budget of een voucher krijgt als minderjarige, moet dat systeem je volgen, ook als je meerderjarig wordt en die breuk er niet meer zal zijn. Dan, mevrouw Van der Borgh, gaat onze collectieve droom in vervulling. Dan zijn we waarschijnlijk korter bij een systeem gekomen waarin we ouders, die hun hele leven voor hun kinderen hebben gezorgd en die op een bepaald moment een beroep moeten doen op de ondersteuning omdat ze er niet meer geraken, de garantie kunnen geven dat dit systeem toelaat dat zij niet ongerust moeten zijn en dat de overheid in staat is om hun in dit systeem de steun te geven op het ogenblik dat het echt nodig is.

Mevrouw Vera Van der Borgh: Minister, u hebt het over die tweede trap. U zegt dat wij de mensen niet zullen sensibiliseren opdat zij eerst een beroep moeten doen op hun naaste omgeving. In de conceptnota staat heel duidelijk: “De tweede trap, eveneens persoonsvolgend, omvat het budget voor de niet rechtstreeks toegankelijke zorg en ondersteuning”. En verder staat dat deze groep werd omschreven als: “die groep van personen met een handicap, voor wie de afstand, de kloof tussen de mogelijkheden van het eigen draagvlak (zelfzorg, mantelzorg, sociaal netwerk, reguliere zorg) en de ondersteuningsnood als gevolg van de handicap niet (meer) te overbruggen valt en precair is

of wordt en blijft wanneer er geen bijkomende of vervangende acties tot ondersteuning worden ondernomen.” Dat is toch klaar?

In ons programma zal zeker nog staan dat het vraaggestuurd moet zijn. Maar vraaggestuurd wil in onze optiek zeggen dat je met elke persoon bekijkt wat zijn zorgnood is, wat zijn behoefte is en wat hij wil. En niet zoals het vandaag wordt verkondigd: iedereen zal een financieel budget krijgen. We weten nog niet hoe groot dat budget zal zijn. En dan zullen we wel zien hoe ver men daarmee geraakt. Dat is wat jullie vandaag zeggen.

Minister Jo Vandeurzen: Dat is een heel interessant politiek debat. Als het zo is dat de liberale partij van oordeel is dat je de handicapspecifieke ondersteuning moet toekennen zonder op een of andere manier rekening te houden met de sociale context, de realiteit waarin de betrokkene opgroeit, volwassen wordt en later leeft, dan is dat een heel belangrijk statement.

Mevrouw Mieke Vogels: Wij zeggen het tegenovergestelde.

Mevrouw Vera Van der Borgh: Dat heb ik toch niet gezegd? Minister, wees nu eens correct.

De voorzitter: Minister Vandeurzen is aan het woord. U moet keurig luisteren en dan kunt u antwoorden.

Mevrouw Jans heeft het woord.

Mevrouw Vera Jans: Een aantal sprekers, onder meer mevrouw Vogels en mevrouw Van der Borgh, hebben veel twijfels bij het belang van dat netwerk. Zij zijn kritisch over de inschatting van het belang van het netwerk en de vermaatschappelijking van de zorg. Ik wil een voorbeeld geven van hoe dit vandaag in de praktijk gaat.

Vorige vrijdag was er in Limburg het Thuiszorgforum. Daar komen alle thuiszorgdiensten samen. Iedereen kan elkaar beter leren kennen. De Dienst Ondersteuningsplan Limburg (DOP), een belangrijke partner, stelde zichzelf voor en vertelde wat zijn functie is in het nieuwe landschap. Die man vertelde het verhaal van een gezin met een dochter met een handicap die het statuut had van politiek vluchteling. Zij wonen in een dorp, kennen geen kat, kennen niemand. De ondersteuningsplanner gaat naar dat gezin en gaat naar dat dorp. *(Opmerkingen van mevrouw Vera Van der Borgh)*

Dit is de vermaatschappelijking van de zorg. Dit is inclusie. Dit is waar het perspectiefplan over gaat. De ondersteuningsplanner, die volgens u geen gehandicapte wil zien, gaat naar dat dorp. Hij brengt de bakker, de slager, de apotheker en de dokter samen. Die vier mensen samen zeggen dat zij zich wel willen inzetten voor dat gezin. Dat is zorg voor personen met een handicap. Dat is het netwerk maken als het er niet is. Die dochter had geen behoefte aan een opvang, die mensen hadden behoefte aan wat zekerheid. Zegt u dus alstublieft niet dat de organisatie voor personen met een handicap erop gericht is om niet met de mensen in contact te treden. Dit hele verhaal vertrekt vanuit de persoon met een handicap en zijn netwerk en zijn gezin. Als u spreekt met de mensen met een handicap, zullen velen u ervan overtuigen dat er een netwerk is waarin zij een tijd willen blijven zolang het goed gaat. Als het niet meer goed gaat, moet er zorggarantie zijn. Dit is hoe het in de praktijk gaat.

Mevrouw Mieke Vogels: Wie gelooft die mensen nog? We hebben daarnet enkele schrijnende verhalen naar voren gebracht. Dat is de realiteit op dit ogenblik. Daar wordt echter op geen enkele manier rekening mee gehouden. *(Opmerkingen van minister Jo Vandeurzen)*

Vandaag staan we stil bij de regionale prioriteitencommissies, die op geen enkele wijze zorggaranties bieden aan de mensen die nu op dit ogenblik het water tot aan de lippen staat. Hoe geloofwaardig is het dan te zeggen dat het morgen allemaal beter wordt? Na de volgende

verkiezingen wordt het allemaal beter. De mensen die vandaag het water tot aan de lippen staat, zijn daar niet mee geholpen.

Mevrouw Jans, ik heb er net voor gepleit die mensen door de Diensten Ondersteuningsplan te laten begeleiden en te laten helpen. U ziet dat niet zitten. Ik heb nochtans een alternatief. Al de dossiers die momenteel door de regionale prioriteitencommissies als zeer urgent moeten worden behandeld, zouden we beter door de Diensten Ondersteuningsplan laten afhandelen. Die diensten kunnen samen met de mensen een oplossing zoeken. Dat moet niet gebeuren door de regionale prioriteitencommissies, die over de hoofden van de mensen praten.

Al de rest is praat voor de vaak. Dat zijn beloftes die misschien in de loop van de volgende legislatuur zullen worden waargemaakt.

Mevrouw Helga Stevens: Voorzitter, soms wordt ons, doven, verweten dat we niet goed luisteren. Ik heb het gevoel dat hier soms ook niet goed naar elkaar wordt geluisterd. Mensen hoeven niet doof te zijn om elkaar niet te horen.

We ondergaan de toekomst niet. We maken de toekomst. Als N-VA-politica kan ik die opvatting volledig onderschrijven.

Naar aanleiding van de voorstelling van de nieuwe conceptnota 'Persoonsvolgende Financiering voor personen met een handicap' heb ik in de pers en in mijn mailbox verschillende reacties gezien. Dit bewijst dat het thema echt leeft. De reacties waren afkomstig van mensen die professioneel of op vrijwillige basis in de sector actief zijn. Ze kwamen ook van mensen die zelf een handicap hebben en van ouders van kinderen en jongvolwassenen met een handicap.

Sommigen vinden deze conceptnota geen goed idee. Anderen vinden de inhoud niet concreet genoeg. Volgens nog anderen is de conceptnota weinig verregaand. Ik kan en wil niet ontkennen dat het huidige Vlaams beleid ten aanzien van personen met een handicap verre van ideaal is. Ik verwijs naar de woorden van mevrouw Vogels, die daarnet drie concrete personen ter sprake heeft gebracht. Er zijn wachtlijsten. De mensen die in de regionale prioriteitencommissies actief zijn, moeten wegens een gebrek aan mogelijkheden en aan middelen te vaak verscheurende keuzes maken. Op 16 mei 2013 is dan het bericht verschenen dat zes vertegenwoordigers van gebruikers uit onvrede met de ontoereikendheid van de middelen om alle zorgvragen te kunnen honoreren collectief uit de Oost-Vlaamse regionale prioriteitencommissie zijn gestapt.

Als samenleving moeten we een geloofwaardig en realistisch antwoord formuleren. Ik wil als politica de toekomst van het Vlaams beleid ten aanzien van personen met een handicap en de filosofie achter het idee van een persoonsvolgende financiering mee vormgeven. Het is de bedoeling personen met een handicap meer zelfbeschikking en autonomie te verlenen. De conceptnota vormt op dit vlak een nauwelijks te onderschatten belangrijke eerste stap. Ik wil echter ook benadrukken dat de conceptnota absoluut geen eindpunt kan vormen.

Ik wil hier ondubbelzinnig en duidelijk zijn. Wat mij betreft, kan er in dit nieuw Vlaams beleid absoluut geen sprake zijn van een afbouw van de huidige ondersteuning en van de voorzieningen voor personen met een handicap.

Integendeel, de huidige gespecialiseerde ondersteuning moeten we niet alleen verbeteren, maar ook uitbreiden om meer zorg en ondersteuning op maat mogelijk te maken. Daarbovenop moet er een basisondersteuning worden gerealiseerd waar alle personen met een handicap aanspraak op kunnen maken. Het is geen of-ofverhaal, maar een en-enverhaal.

Het is inderdaad absoluut nodig om naast het basisondersteuningsbudget ook te blijven inzetten op gespecialiseerde, handicapspecifieke ondersteuning. Want voor veel mensen zal de basisondersteuning inderdaad niet volstaan. Voor hen zal gespecialiseerde ondersteuning nodig blijven. Als er objectief gezien inderdaad nood is aan gespecialiseerde ondersteuning, moet dit worden aangeboden, zonder dat eerst de eigen familie en omgeving worden uitgeput.

Er moet een evenwicht zijn tussen wat een familie – het heeft geen belang of ze arm of rijk is, een sterk netwerk heeft of niet – wil doen en de verplichting van de overheid om in te staan voor de professionele ondersteuning van personen met een handicap. Anders riskeren we dat de draagkracht van families en hun omgeving om de persoon met een handicap in hun midden te houden bij aanvang wordt aangetast, waardoor we nog verder van huis zijn. Met andere woorden, de basisondersteuning mag geen fuik zijn waar mensen met een handicap en een reële ondersteuningsnood en hun families in belanden en ter plaatse blijven trappelen tot ze erbij neervallen.

Wat de N-VA en mezelf over de streep heeft getrokken om deze conceptnota te steunen, is het volgende: de Vlaamse financiële ondersteuning voor personen met een handicap zal in de toekomst persoonsvolgend worden. Concreet betekent dit dat de geldstromen niet meer rechtstreeks naar de voorzieningen zullen gaan, maar dat iedere persoon met een handicap een soort rugzakje krijgt. Elk individu met een handicap zal met andere woorden in de toekomst zelf mee kunnen beslissen hoe en waaraan zijn budget zal worden besteed. Hij beslist ook op basis van eigen voorkeuren welke diensten of voorzieningen op welk moment de ondersteuning en/of zorg zullen leveren die hij nodig heeft.

Proeftuinen die momenteel lopen binnen een regelluw kader in de sector personen met een handicap, bewijzen dat ook het niet-handicapspecifieke aanbod mee kan worden gemobiliseerd, wat de mogelijkheden voor inclusie van personen met een handicap in onze samenleving alleen maar vergroot.

Collega's, mevrouw Dillen, de N-VA pleitte in haar verkiezingsprogramma van 2009 al voor de automatische toekenning van een persoonsgebonden budget door het VAPH aan personen met een handicap indien ze na zes maanden wachten nog geen plaats hadden gevonden in een residentiële voorziening of nog geen gepaste ondersteuning in natura hadden gekregen. Na de regionale verkiezingen van 2009 hebben we onderhandeld met onze huidige regeringspartners om dit principe om te zetten in concrete passages in het huidige Vlaams regeerakkoord, die aansloten bij onze vraag naar de toekenning van een persoonsgebonden budget.

De Vlaamse Regering heeft deze passages in het regeerakkoord nu omgezet in principes die dienen als stevige fundamenten voor de toekomst. De organisatie van ondersteuning en/of zorg aan personen met een handicap zullen vertrekken vanuit de noden en wensen van het individu en niet meer vanuit het aanbod van voorzieningen. Dit is voor de sector redelijk revolutionair, en daar ben ik bijzonder fier op.

Deze conceptnota is nog maar een aanzet. Het is nu zaak om deze principes in de toekomst verder te concretiseren, inhoudelijk en financieel. Zo wil de N-VA zorgvernieuwing, innovatie, vraagsturing en meer efficiëntie in de ondersteuning van personen met een handicap mogelijk maken, met respect voor de autonomie en de wensen van de persoon met een handicap en zijn familie, en zo mee werk maken van inclusie van personen met een handicap.

Natuurlijk is werk maken van inclusie niet alleen de verantwoordelijkheid van de minister van Welzijn, maar hij moet wel de aanzet geven. En hiermee gaat een sneeuwballetje aan het rollen dat op termijn ook andere sectoren zoals onderwijs, mobiliteit, vrije tijd, enzovoort zal meesleuren.

Als dit gelukt is, dan pas kan Vlaanderen zeggen dat het hiermee het VN-verdrag voor de rechten van personen met een handicap in de praktijk heeft omgezet. Dan pas zullen personen met een handicap meetellen als volwaardige burgers in dit land. Hiervoor doe ik aan politiek.

Tot slot, voorzitter, heb ik met betrekking tot de Oost-Vlaamse regionale prioriteitencommissie voor de minister nog enkele korte vragen. Minister, welke acties zult u ondernemen om de situatie recht te zetten? Welke gevolgen zal de niet-reglementaire samenstelling van de commissie hebben voor de geldigheid van de beslissingen die deze

commissie vanaf heden zal nemen? Kunnen deze beslissingen worden aangevochten? Is dit een alleenstaand feit of zijn er vandaag nog commissies die niet meer reglementair zijn samengesteld?

De voorzitter: De heer Vereeck heeft het woord.

De heer Lode Vereeck: Voorzitter, leden van de regering, collega's, de dienstverlening van de overheid wordt geplaagd door lange wachttijden, bij het gerecht, in de gehandicaptenzorg, voor sociale huurwoningen, voor scholenbouw, bij de adoptie van kinderen. Vraag en aanbod kunnen nochtans perfect op elkaar worden afgestemd door een correcte prijszetting, maar als de toegang tot bepaalde diensten niet mag afhangen van prijzen – en daar zijn vaak hele goede redenen voor – dan ontstaat er schaarste en moeten de schaarse diensten op een andere, weloverwogen manier verdeeld worden. Vaak moeten daarbij verscheurende keuzes worden gemaakt. Welke ouders krijgen een adoptiekind? Welke patiënt krijgt een nieuw orgaan? Welke gehandicapte krijgt dringende zorg? Het maken van die keuzes is een loodzware verantwoordelijkheid.

In de gehandicaptenzorg ligt die verantwoordelijkheid bij de regionale prioriteitencommissies of RPC's. Hun opdracht bestaat erin om enerzijds de schaarse diensten toe te wijzen aan die gehandicapten met de meest dringende zorg. Anderzijds moeten de commissieleden vaak honderden mensen afwijzen die ook dringende hulp nodig hebben. Dat besef is soms zwaar om dragen. Ik heb dan ook alle begrip voor de gewetensnood van de leden van de RPC Oost-Vlaanderen, gewetensnood die leidde tot het ontslag.

Collega's, Vlaanderen geeft jaarlijks 1,36 miljard euro aan gehandicaptenzorg. Daar staan 40.800 plaatsen tegenover met een gemiddeld kostenplaatje van 36.000 euro. Dat is veel geld, maar toch volstaat dit niet, want in de hele gehandicaptenzorg zijn er op dit moment nog 22.000 onbeantwoorde zorgvragen. 22.000 wachtenden, dat is onaanvaardbaar hoog! Al moet gezegd dat het aantal zorgvragen dat vorig jaar wel kon worden ingevuld, sterk is gestegen tot 11.000, zoals de minister al herhaaldelijk heeft gezegd en zoals ook te lezen viel in het jongste rapport van het VAPH.

Collega's, laten we ons in dit debat vooral bezighouden met het formuleren van oplossingen voor wachtlijsten in de gehandicaptenzorg. En als we dit debat constructief willen voeren, dan mogen we twee discussies, die over vraagsturing en die over budget, niet met elkaar mengen. Minister Vandeurzen kondigde aan dat elke Vlaming met een erkende handicap recht krijgt op een basisondersteuningsbudget waarmee hij of zij zelf zijn of haar zorg kan inkopen. Deze idee is volgens ons een fundamentele omslag in de manier van werken, waarbij vertrokken wordt vanuit de gehandicapten zelf. Deze aanpak wordt door mijn fractie onomwonden toegejuicht. Een basisuitkering zal een grote groep gehandicapten immers in staat stellen om zelf hun eigen leven in handen te nemen. Deze maatregel is dan ook bij uitstek een emancipatorische maatregel omdat niemand anders dan de gehandicapte zelf de beste keuze kan maken.

Elke insteek die de zelfstandigheid van gehandicapten versterkt, heeft onze principiële steun: van de Thomashuizen waarin gehandicapten samenwonen en samen zorg inkopen, tot de subsidiëring van blindengeleidehonden die blinde mensen in staat stelt om zelfstandig door het leven te gaan. Het uiteindelijke opzet is immers om door een doelgerichte ondersteuning de gehandicapte – met of ondanks zijn handicap – zo maximaal mogelijk aan het maatschappelijk leven te laten deelnemen en er zijn of haar steentje toe te laten bijdragen.

Met het basisondersteuningsbudget kunnen gehandicapten een beroep doen op hulp van hun mantelzorgers of op algemene zorgverleners uit de reguliere sociale diensten voor huisvesting en gezinshulp. En ja, er mag van dat systeem worden verwacht dat hierdoor de wachtlijsten zullen slinken omdat aan de ene kant minder gehandicapten een beroep zullen doen op traditionele gespecialiseerde voorzieningen, en aan de andere kant een vraaggestuurd systeem zal leiden tot nieuw, bijkomend en hopelijk, innovatief zorgaanbod. Het is dus ook een

responsabiliserende maatregel zowel ten aanzien van de gehandicapten als ten aanzien van de zorgaanbieders. Als die laatsten worden geconfronteerd met die vraag, zullen zij ook nieuwe zorgdiensten aanbieden.

Vorige week heb ik het goed gehoord dat minister Vandeurzen en fractieleider Van Malderen zeiden dat een basisondersteuningsbudget niet betekent dat gehandicapten niet meer kunnen terugvallen op professionele en gespecialiseerde gehandicaptenzorg. Dat kan best zijn, maar dat neemt natuurlijk niet weg – en dat is ook niet de bedoeling – dat het basisondersteuningsbudget op zich geen pasklare oplossing biedt voor gespecialiseerde en dus dure zorgvragen, tenzij er bovenop het basisondersteuningsbudget bijkomende zorg of een bijkomende uitkering, een gespecialiseerde zorgtoelage wordt verleend, berekend op de reële kostprijs van de in te kopen zorg.

Ik lees echter in de conceptnota dat het basisondersteuningsbudget niet cumuleerbaar is met de gespecialiseerde hulp vanuit het Vlaams Agentschap en dat baart mij zorgen. Vraagsturing is immers ook aangewezen bij gespecialiseerde zorgvragen, en dat is alvast waar mijn fractie voor pleit: voor een glijdend systeem zonder schotten tussen trap 1 en 2. Een vraaggestuurd systeem lost ook de morele dilemma's binnen de RPC's op: de keuze ligt dan immers bij de gehandicapte zelf en niet langer bij de commissieleden.

Graag had ik dan ook van de Vlaamse Regering vernomen in hoeverre de bereidheid aanwezig is om bovenop het basisondersteuningsbudget, de gespecialiseerde zorg of een voldoende hoge gespecialiseerde zorgtoelage te garanderen aan zwaar zorgbehoevende gehandicapten. Of, met andere woorden, om de zorggarantie ook naar trap 2 uit te breiden volgens een glijdend systeem. Het blijft een heikel punt wanneer je van trap 1 naar trap 2 gaat.

Collega's, in een welvaartstaat zoals de onze zijn wachtlijsten voor de allerzwaksten volstrekt onaanvaardbaar. Ja, de graad van beschaving van een samenleving laat zich inderdaad meten aan de manier waarin de allerzwaksten worden opgevangen. Het is onze plicht om ervoor te zorgen dat elke mens, wat zijn beperkingen ook zijn, op een zo gelijkwaardig mogelijke manier aan de maatschappij kan deelnemen. Een dergelijke solidaire samenleving kost inderdaad geld, heel veel geld. Ik denk dat we best niet om de hete brij heen draaien. Ik heb nog geen cijfers genoemd, maar de schattingen die ik heb gezien en uit een eigen voorzichtige schatting, meen ik dat er nood is aan ongeveer 350 tot 650 miljoen euro extra om de 80.000 erkende Vlaamse gehandicapten bijkomend te ondersteunen. Die bijkomende financiële inspanning tussen 350 en 650 miljoen euro mag er ons echter niet van weerhouden om mensen met een handicap hun recht op een volwaardige maatschappelijke participatie te ontzeggen. Het totale budget moet dus fors omhoog, want het basisondersteuningsbudget mag geen aalmoes of miseriepremie zijn.

Om dit te realiseren, moeten er uiteraard keuzes worden gemaakt, ook als die keuzes resulteren in bijvoorbeeld het afschaffen van het derde VRT-net, het niet invoeren van een kindpremie, het afschaffen van een Vlaams Energiebedrijf of het niet betoelagen van een musical. Kiezen is nu eenmaal verliezen, maar als het gaat om fundamentele humane zaken ten koste van veel minder essentiële of zelfs volstrekt overbodige zaken, is die keuze, wat mij en mijn fractie betreft, snel gemaakt. Ik dank u.

De heer Bart Van Malderen: Mijnheer Vereeck, u maakt een redenering waarin u zegt dat u de schotten tussen trap 1 en trap 2 weg wilt. Zonder in een ja-neestelling te antwoorden, wil ik u toch wijzen op de bewuste keuze om bij trap 1, omwille van het relatief beperkte bedrag, te kiezen voor een forfaitair bedrag en geen administratieve lasten te leggen qua rechtvaardiging bij de gehandicapte. Als je schotten wegneemt, weet dan wel dat er voor trap 2 bijvoorbeeld vandaag van wordt uitgegaan dat je minstens een ondersteuningsplan maakt. Als je de grootte van de bedragen ziet die in pers genoemd zijn, maar waarover wij geen uitspraak hebben gedaan, zijnde 300 tot 400 euro op maandbasis, is het dan verantwoord om,

in het geval van een glijdend systeem, navenant ook administratieve overlast te creëren? Het woord 'overlast' suggereert al mijn mening.

De heer Lode Vereeck: Dank u wel, collega, voor de reactie. Ik zou de vraag moeten terugkaatsen. Bepaalde elementen uit de conceptnota en het voorstel zijn ook nog niet helemaal uitgeklaard. U spreekt over een forfait, dat is een vast bedrag. Maar moet dat forfait voor elke gehandicapte, die dus niet toetreedt tot die zeer gespecialiseerde zorg, hetzelfde zijn? Dan stelt zich de vraag: mag het ook een, zij het dan beperkt, gedifferentieerd forfaitair systeem zijn? Dan moet je ook bepaalde criteria aanleggen en zal er een beperkte administratieve last zijn. Zolang dat niet is uitgeklaard, pleit ik inderdaad voor het glijdend systeem.

De voorzitter: Mevrouw Jans heeft het woord.

Mevrouw Vera Jans: Geachte voorzitter, waarde collega's, minister, we debatteren en discussiëren vaak en uitvoerig over dit thema. Dat is terecht, niet enkel in het licht van de budgetten, maar ook als je kijkt naar de maatschappelijke relevantie en de vele betrokkenen, hun families, hun mantelzorgers en de vele mensen die werken in de sector.

Wat vandaag voorligt, is een volgende maar belangrijke stap in het beleid zoals dat al enkele jaren wordt uitgetekend. Een eerste stap was de resolutie op het einde van de vorige legislatuur, unaniem op één na aangenomen, waarin werd gevraagd naar vraagsturing, zorgvernieuwing en waarin werd gevraagd om in de volgende legislatuur, deze dus, structureel in te zetten op deze sector. Zo geschiedde. Het regeerakkoord volgde, de vraagsturing werd opgenomen en er staat duidelijk dat de ondersteuning in functie moet staan van de nood, de zorgzwaarte en de draagkracht van persoon met een handicap.

De klemtonen zijn op hun beurt vertaald in de beleidsnota Perspectief 2020 en het projectplan. Zo werden de krijtlijnen duidelijk: vraagsturing en zorggarantie voor de meest zorgbehoevenden. Nu ligt de conceptnota voor die het nieuwe decreet voorbereidt. De theorie wordt stilaan praktijk: een fundamentele systeemwijziging met een heel andere manier van financieren. Vanuit onze fractie CD&V verdedigen we dit met overtuiging, ook omdat we weten en erkennen dat er geen andere optie is.

Er werd de afgelopen jaren, tegen de stroom van de besparingen in, enorm veel geïnvesteerd in deze sector. De cijfers werden vandaag al een aantal keer genoemd, maar ik wil ze toch nog naar voren brengen: 145 miljoen euro voor extra nieuwe plaatsen, en dat bovenop een jaarlijkse dotatie van intussen meer dan 1,36 miljard euro.

En ondanks dit krijgen u en ik de berichten van mensen waar niet de juiste zorg kan worden geboden. En ook al droeg dit alles bij tot extra plaatsen en meer opgeloste zorgvragen, we komen er niet.

We moeten de middelen richter inzetten om een beter resultaat te verkrijgen. Van theorie dus naar praktijk: de persoon met een handicap met zijn netwerk centraal, die kan rekenen op een persoonsvolgende financiering.

En ja, dit kan op twee manieren. Dit kan met een basisbudget waarmee hijzelf zijn eigen leven kan organiseren, op zijn maat, in zijn gezin, voor en met zijn mantelzorger. Een basisbudget. Hiernaast blijft een uitermate belangrijke tweede trap: een cashbudget of de voucher voor de personen met een handicap die zwaardere en handicapspecifieke ondersteuning en zorg nodig hebben. In Perspectief 2020 wordt de zorggarantie nagestreefd voor deze groep. Dit blijft een belangrijk en vast uitgangspunt. De invoering van een basisondersteuningsbudget sluit dit niet uit, integendeel.

Is iedereen geholpen met een basisbudget? Neen. Is dit een oplossing voor zij die nu wachten op residentiële opvang en nu niets hebben? Neen. Maar men kan niet ontkennen dat er ook veel mensen wachten waar dit basisbudget wel een wereld van verschil maakt. Dit blijkt niet

enkel uit de resultaten van het persoonsgebondenbudgetexperiment, maar ook uit gegevens van de wachtlijst.

De zorg voor de zwaarst zorgbehoevenden is en blijft cruciaal voor CD&V. Ik wil dit hier vandaag benadrukken. We blijven dan ook onverminderd investeren in infrastructuur en bijkomende capaciteit. Wat heb je aan een cashbudget of voucher als je nergens terecht kunt? Dit staat trouwens ook letterlijk en zeer duidelijk in de conceptnota op pagina 9.

Dé persoon met een handicap bestaat trouwens niet, en dat bemoeilijkt dit debat. Het gaat om een zeer grote en zeer diverse groep mensen, gaande van mensen met een fysieke beperking, tot mensen met een zeer complexe, meervoudige handicap die zware zorg vereist. De één heeft elk uur van de dag en de nacht zorg nodig; voor een ander, en ook zo zijn er velen, kan het maandelijkse basisbudget het verschil maken voor hemzelf én zijn mantelzorger. Hierdoor worden ook mantelzorgers ondersteund en ontlast, wat voor onze partij een belangrijk argument is.

En dit is de sterkte van wat voorligt: er kan meer op maat gewerkt worden in een inclusievere samenleving. Niet langer alles of niets. Dit is waarom ik en mijn partij dit zo verdedigen: vanuit de oprechte overtuiging dat de voorliggende maatregelen verbeteringen zullen inhouden voor vele personen met een handicap. (*Applaus bij de meerderheid*)

Mevrouw Mieke Vogels: Mevrouw Jans, u bent natuurlijk heel overtuigd, maar ik wil toch nog even ingaan op wat de heer Vereeck daarnet zei over de piste van de twee trappen. Ik probeer altijd alles een beetje praktisch te bekijken.

Stel u volgende situatie voor: een persoon met een handicap kan dankzij de basisondersteuning een beetje thuiszorg betalen. Hij woont thuis, heeft een netwerk maar heeft ook nog dagbesteding nodig. Het kan niet de bedoeling zijn om personen met een handicap wat geld te geven om hen dan heel de dag thuis te laten zitten. In het kader van inclusie moeten die mensen op hun manier kunnen participeren aan de samenleving en arbeid verrichten. Er is dus een dagcentrum nodig.

Als ik de nota goed heb begrepen, dan zijn de twee niet te combineren. Als je gebruikmaakt van handicapspecifieke zorg, dan verlies je het basisondersteuningsbudget. Waarmee zijn we dan bezig? Ik vind dat zeer gevaarlijk want je stelt mensen voor de keuze: dagcentrum of basisondersteuningsbudget. Ik ben een grote voorstander van verder door te denken op het voorstel van de heer Vereeck. Waarom er in godsnaam twee trappen van maken? Ik denk dat het absoluut geen zin heeft. Waarom zou iemand die met het basisbudget een stuk van zijn zorg organiseert, dat niet kunnen combineren met handicapspecifieke zorg?

De voorzitter: Mevrouw Idrissi heeft het woord.

Mevrouw Yamila Idrissi: Voorzitter, met enige schroom neem ik hier het woord, want dit is een thema dat ik niet volg.

Minister, straks zal mijn fractievoorzitter namens sp.a het woord nemen, maar ik wil u vragen hoe deze regelgeving van toepassing zal worden gemaakt op Brussel. Plant u overleg daarover met minister Grouwels, uw collega van de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC)?

Mevrouw Helga Stevens: In mijn ogen zijn de basisondersteuning en de tweede trap een en-enverhaal. Voor mij zal die tweede trap financieel altijd meer zijn dan de basisondersteuning. Dat is evident.

Mevrouw Vogels, met die basisondersteuning kan men bovendien ook specifieke hulp inkopen. Niets belet dat. Daarom zal in het nieuwe systeem een deel van het aanbod dat nu in het VAPH zit, een deel van dat specifieke aanbod, naar het voorbeeld van de jeugdzorg vóór de “VAPH-poort” beschikbaar worden gesteld. Men zal niet meer eerst de hele procedure

moeten doorlopen om daartoe toegang te hebben. Ik hoop dat dit een antwoord kan zijn op uw vraag.

Minister Jo Vandeurzen: Mevrouw Stevens heeft gelijk. Het gaat over de vraag in welke mate we het door de handicapspecifieke beleidsmaatregelen gefinancierde stuk ondersteuning rechtstreeks toegankelijk maken. Dat is ook de reden geweest waarom er bij de uitbreidingsronde van 2012 uitdrukkelijk is gezegd dat, naast datgene waartoe men zich had geëngageerd om vroegere beslissingen over de VIPA-buffer te honoreren, het nieuwe vrijkomende budget voor 20 procent zou moeten worden besteed aan de uitbreiding van capaciteit die rechtstreeks toegankelijk is, waarbij niet de hele procedure moet worden doorlopen. Het debat zal dus moeten worden gevoerd over de vraag in welke mate we een aantal delen van het handicapspecifieke, naast gezinszorg, naast tolken, naast dienstencheques enzovoort, ook in het systeem willen brengen, zodat men dat effectief ook met een forfait kan aankopen.

De vraag over Brussel is een heel interessante vraag. We hebben er expliciet voor gekozen om aan te haken voor de uitbetaling op de zorgverzekering, omdat we op die manier ook een aanknopingspunt hebben voor het beleid dat we in Brussel willen voeren als het gaat over die eerste trap. Ik verberg u echter niet dat we wat de tweede trap betreft een vraagstuk op te lossen hebben als we willen overgaan van een aanbodgefinancierd naar een vraaggefinancierd systeem, of dat nu gaat over de handicapspecifieke sector, de ouderenzorg of andere sectoren. Zodra dat moet worden gefinancierd door de gemeenschappen, is dat vraagstuk er immers. Dat is zeker een stuk van de institutionele hightech die we wat dat betreft zullen moeten ontwikkelen.

Mevrouw Mieke Vogels: Ik heb echt geen antwoord op mijn vraag. Als die rechtstreeks toegankelijke hulp 300 of 400 euro bedraagt, dan kan men daar misschien anderhalf à twee uur thuisbegeleiding mee inkopen. Het is zeker niet genoeg om een week opvang in een dagcentrum te kopen. Men mag de mensen ook niet blij maken met een dode mus. Ik begrijp echt absoluut niet waarom, als iemand zijn ondersteuningsbudget gebruikt om zijn activiteiten van het dagelijkse leven te organiseren, die daar dan bovenop geen handicapspecifieke zorg zou mogen krijgen. Dat is een zeer pervers idee in heel het systeem: men laat mensen kiezen tussen het rechtstreeks toegankelijke en het niet rechtstreeks toegankelijke. Een inclusief beleid vraagt dat de beide samen mogelijk zijn. Ik blijf het voorstel van de heer Vereeck, die de gehandicaptensector met een frisse blik bekijkt, dus een zeer goed voorstel vinden.

Mevrouw Vera Jans: Het is inderdaad zo dat we de mensen laten kiezen. Er is het basisbudget, waarmee steeds meer kan worden ingekocht. Dat is de poging, en de eerste besluiten daartoe zijn genomen. Als dat echter niet volstaat en men heeft echt behoefte aan handicapspecifieke zorg, zoals een week opvang in een dagcentrum, dan moet men toegang vragen tot die tweede trap, als het goed is qua zorggarantie en die toegang er ook is. Vaak zal het daar inderdaad gaan over veel ruimere budgetten en grotere bedragen dan het basisbudget. Wat dat betreft, deel ik het aanvoelen van mevrouw Stevens.

De voorzitter: De heer Van Malderen heeft het woord.

De heer Bart Van Malderen: Eigenlijk is de vraag in één zin samen te vatten: kan een welvarende regio als Vlaanderen zich permitteren om mensen met een handicap de zorg die zij objectief nodig hebben te ontzeggen? Ik ken eerlijk gezegd niemand die op die vraag 'ja' antwoordt. En toch is dat vandaag voor veel te veel mensen met een handicap en hun familie de dagelijkse realiteit. En ja, dat is in tegenspraak met het VN-verdrag dat we met zijn allen hebben geratificeerd. Als we consequent zijn met onszelf, dan is de vraag niet of maar wel hoe we dit tekort aan zorg wegwerken, met andere woorden hoe we zorggarantie realiseren voor iedereen die er nood aan heeft.

Daar is in dit parlement al veelvuldig over gedebatteerd. Ik ben me er ook van bewust dat dit niet het laatste debat zal zijn. Wellicht zijn daar ook in het verleden net iets te eenvoudige beloftes over gedaan. De frustratie en de wanhoop daarover bereiken ons allemaal. Net daarom pleit onze fractie voor een open, participatieve en systematische aanpak om te komen tot een structurele hervorming van deze sector.

Die hervorming is om twee redenen broodnodig. Er is de vraag van de capaciteit, de zorggarantie die we willen realiseren. Maar er is ook de vraag hoe we de zorg in de sector van mensen met een handicap organiseren. We hebben inderdaad nood aan zorgvernieuwing, een deel van het debat dat ik vandaag net iets te weinig aan bod heb horen komen. Er is in deze sector een traditie om heel gedegen te werken. Er wordt heel kwalitatief gewerkt door vele duizenden mensen, maar die sector kent zijn oorsprong in de jaren zeventig. Vandaag gelden in de maatschappij andere normen en inzichten. Het komt erop aan om deze sector zowel op het niveau van de voorzieningen als op het niveau van de administratie aan te passen aan deze nieuwe inzichten. Die twee factoren, capaciteit en zorgvernieuwing, werken ook op elkaar in. We zullen geen zorggarantie kunnen realiseren als we niet ook deze sector grondig herdenken.

Dat inzicht is ingeschreven in het regeerakkoord. Op basis van het regeerakkoord werd een perspectiefplan gemaakt. Op basis daarvan werd een veranderingsmanager aangeduid die in de commissie al in december 2011 heel gedetailleerd een stappenplan is komen toelichten. Bij elk van deze discussies heeft mijn partij gesteld dat we deze legislatuur werk willen maken van een nieuw decreet dat zorggarantie en zorgvernieuwing wettelijk verankert. Die steen in de rivier willen we toch echt verlegd hebben.

Deze conceptnota waar ook al heel veel over gesproken is, is de basis waarop dit decreet verder kan worden geschreven. Voor een aantal collega's die hardnekkig een aantal zaken niet hebben willen aanhoren, is het misschien wel goed om te verwijzen naar bladzijde 3. Bovenaan staan daar heel eenvoudigweg de drie elementen opgesomd die de basis vormen van deze conceptnota. Het gaat over elementen die niet los van elkaar kunnen worden gezien: persoonsvolgende financiering, basisondersteuning en een groeipad. Die drie elementen werken op elkaar in. Ik begin met het laatste.

Deze legislatuur zijn er belangrijke inspanningen gebeurd. Er zijn nooit meer zorgvragen beantwoord. Er is een groeipad geweest van 145 miljoen euro waarmee we 4500 extra mensen hebben kunnen helpen. Vandaag bereikt Vlaanderen ongeveer 40.800 mensen. Toch zien we dat het aantal zorgvragen stijgt. Er wachten nog altijd meer dan 22.000 mensen. We zijn er ons terdege van bewust dat er naast die 22.000 die gekend zijn nog vele duizenden anderen zijn die misschien ook met een zorgvraag zitten.

Het is al lang onze overtuiging dat het niet met 145 miljoen euro uitbreidingsbeleid is dat we de noodzakelijke veranderingen zullen realiseren. We zullen ook de 1,36 miljard euro van het VAPH anders moeten gaan besteden. En dus is er nood aan zorgvernieuwing. We moeten werk maken van vraagsturing, van zorg op maat.

We willen personen met een handicap heel duidelijk in de pilootstoel zetten. We gaan niet wachten tot 2020, zoals sommige collega's suggereren. In heel het stappenplan is bepaald dat vanaf 2015 iedere persoon met een handicap de keuze zal krijgen tussen een cashbudget waarmee hij of zij de markt op kan gaan, of een voucher voor zorg in natura. Dat in een decreet verankeren, is eigenlijk al een doorbraak op zich. Het is echt wel een revolutie in deze sector. Ik stel vast dat daar een heel breed draagvlak voor bestaat, wat ik alleen maar kan toejuichen.

Over basisondersteuning is, zowel hierbinnen als hierbuiten, blijkbaar veel meer te doen. We hebben vandaag heel veel kritische stemmen gehoord, maar er bereiken mij toch ook wel signalen van mensen die er volledig achter staan en daar wel een oplossing voor hun

problemen in vinden. Ik wil, ‘for the sake of the discussion’, stilstaan bij een aantal kritische opmerkingen en verwijzen naar de antwoorden die ook in de conceptnota terug te vinden zijn.

Nee, het gaat hier niet om een aalmoes, zoals sommigen gezegd hebben. Het is wel degelijk de bedoeling dat men met dit budget zorg kan inkopen. Men heeft er echter wel bewust voor gekozen om dit regelluw te doen, net om niet in een buitenproportionele administratieve overlast terecht te komen. Men zegt soms dat dit ‘dirigistisch’ is en dat dit ‘het netwerk zou uitputten’. Ik wil heel duidelijk stellen dat het model van concentrische cirkels, dat ook in die conceptnota staat, uitdrukkelijk niet normatief te interpreteren is. Met andere woorden, de keuzevrijheid van iedere mens met een handicap blijft vooropstaan. Het is integendeel onze bedoeling werk te maken van een flexibel systeem, dat ook combinaties mogelijk maakt, maar vooral ook flexibel kan ingrijpen op wijzigende situaties van de handicap van de persoon met een handicap zelf of wijzigende situaties in zijn omgeving.

We willen ook uitdrukkelijk pleiten voor een zorgmodel dat continu is. Heel veel van de opmerkingen die ons de laatste dagen hebben bereikt, komen van mensen van wie de kinderen vandaag als minderjarige naar een internaat of semi-internaat gaan en dus eigenlijk al in de zorg zitten. Op het moment dat we de persoonsvolgende financiering kunnen realiseren, plakt het budget ook aan die minderjarige die op een gegeven moment meerderjarig wordt en die vandaag samen met zijn ouders bang afwacht of er na het internaat, na de instelling voor minderjarigen, nog wel opvang zal zijn. Die angst zal wegvallen, want het budget is er. Door dit te veralgemenen, zullen we er ook voor zorgen dat de aanbieders veel meer vraaggestuurd zullen werken.

Ik wil nog eenmaal mijn pleidooi herhalen om, in het kader van de RPC’s, die mee aan de basis liggen van dit debat, te pleiten voor transparantie en eenvoud, maar vooral ook voor uniformiteit en het versterken van de gebruikers. De minister heeft al gezegd dat men werk maakt van een evaluatie die ook in het projectplan werd aangekondigd. Ik wil er enkel aan toevoegen: probeer er alstublieft voor te zorgen dat het overleg binnen Oost-Vlaanderen zo snel mogelijk wordt hersteld, zodat ook daar de nodige toewijzingen kunnen gebeuren.

Collega’s, is hiermee nu de kous af? Uit het betoog blijkt uitdrukkelijk dat dit niet het geval is. Churchill zei: “This is not the end, it is not even the beginning of the end, but it might be the end of the beginning.”

Politici wordt soms verweten aan dagjespolitiek te doen en geen langetermijnvisie te hebben. Als je het omgekeerde doet, heeft men het over het oplaten van ballonnen en luchtkastelen. Ik denk eerlijk gezegd dat we in dezen de juiste combinatie maken: op korte termijn – dat was ook het engagement van deze legislatuur – te voorzien in capaciteitsuitbreiding, in een groeipad, maar evengoed vandaag de noodzakelijke stappen zetten op legistiek gebied om de heel ingrijpende wijzigingen van morgen voor te bereiden. Het werk is niet af, maar ik denk dat we collectief de plicht hebben om die stappen te zetten. Wij zijn in elk geval bereid daaraan verder te werken.

Mevrouw Vera Van der Borgh: Mijnheer Van Malderen, is er volgens u een groot verschil tussen het goedgekeurde PGB-decreet van 2001 en wat er nu voorligt?

De heer Bart Van Malderen: Ja, mevrouw Van der Borgh, ik zie toch een aantal verschillen. Ten eerste nam het PGB-decreet ook uitdrukkelijk het verhaal van individuele hulpmiddelen mee. Dat zit vandaag niet in de scope. Ten tweede heeft PGB en het hele experiment daarrond, ondanks zijn beperkte schaal en het feit dat we lang hebben moeten wachten – we hebben lang moeten aandringen in de commissie –, mede door de keuze van de mensen die in het experiment gestapt zijn, weinig geleerd over het aanbieden van zorg in natura.

Wil je een systeemomkering realiseren naar vraaggestuurde zorg, dan moet je ook de keuzevrijheid van mensen met een handicap om niet met een budget te werken, respecteren en moet je ervoor zorgen dat je ook een schaal hebt waarbij zorgondernemers, die zich dan

ook zullen richten tot mensen die zorg in natura gekozen hebben, worden meegenomen in de systeemverandering. Daarin was niet voorzien in het PGB-decreet.

Dit zijn dus twee wezenlijke verschillen die volgens mij rechtvaardigen waarom we het hier hebben over een persoonsvolgende financiering met de keuzemogelijkheid tussen cash en zorg in natura.

Mevrouw Vera Van der Borgh: Ik mag hieruit dus concluderen dat u afstand neemt van het PGB-decreet van 2001?

De heer Bart Van Malderen: We hebben op basis van het perspectiefplan een conceptnota gemaakt met deze meerderheid waar iedereen elementen in heeft gestopt. U moet die niet zien als het afstand nemen van het decreet of het wijzigen ervan. De nota wijkt af van het PGB-decreet. Ik heb u de uitleg gegeven. Ik meen dat er terechte redenen zijn om te zeggen dat als we iedereen willen meenemen in de systeemwijziging en we echt heel de zorg vraaggestuurd willen maken, we ook in de mogelijkheid moeten voorzien dat mensen hun zorg in natura ontvangen. Ook.

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: Voorzitter, dames en heren, er waren in het debat eigenlijk twee grote elementen. Er is al heel wat heen en weer gezegd, en ik zal niet herhalen wat ik bij wijze van interventie al in het debat heb gebracht.

Er is de problematiek van de prioriteitencommissies. Wie weet hoe ze historisch tot stand zijn gekomen, kent natuurlijk heel goed de issues waarvoor men geplaatst was op het ogenblik dat men deze formule heeft uitgewerkt. Er is een tijd geweest, mevrouw Claes verwees er al naar, toen de voorziening, de dienst, zelf kon beslissen wie werd toegelaten, wie in de voorziening werd opgenomen voor de ondersteuning die vanuit de overheid naar het aanbod werd gefinancierd. Op een bepaald ogenblik is duidelijk geworden, en ook de gebruikers hebben dat heel duidelijk gemaakt, dat het systeem, aangezien we met een beperkte budgettaire marge moeten werken, niet echt een rechtvaardig systeem is.

Natuurlijk is de basis van wat dan de prioriteitencommissies zijn geworden, de wetenschap of de vaststelling dat we met budgetten zitten die op de ene of de andere manier, op welke hoogte u ze ook plaatst, beperkt zijn. Dat betekent dat er een keuze moet worden gemaakt, dat er prioriteiten moeten worden gelegd, dat er een regie moet worden gestoken in de manier waarop de budgetten worden toegekend.

Ik heb hier veel dingen gehoord die een mengeling maken tussen de wijze waarop de regie wordt georganiseerd en het in vraag stellen van het principe van een regie zelf. De waarheid gebiedt te zeggen – en dat moeten we als politici ook doen – dat zolang we een budgettaire context van beperkte middelen hebben, er in ieder geval op de ene of de andere manier een systeem moet zijn waardoor we prioriteiten trachten te leggen.

In een tijd dat dat een heel ontransparant gegeven was, via voorzieningen die individuele beslissingen konden nemen, hebben velen aangevoeld dat er naar een andere formule moest worden gestreefd. Men heeft toen ook getracht om na te gaan of dit soort prioritering met een wetenschappelijk heel geobjectiveerde onderbouw kon worden gemaakt, bijna zoals we de situatie in de computer zouden steken waarna we op een heel onthechte, wetenschappelijke manier tot heel duidelijke beslissingen zouden komen. Men heeft vastgesteld dat dat niet werkbaar is, dat dat situaties onrecht aandoet en dat er moest worden gezocht naar een andere manier van beslissen.

Die andere manier van beslissen is er een geweest met een regionale context: je moet het in een regio kunnen doen waar het aanbod tussen de regio's om allerlei redenen toch nog historisch erg verschilt en je moet dat kunnen doen door een dialoog, door een situatie waarbij drie groepen rond de tafel zitten, namelijk de voorzieningen, de verwijzers en de vertegenwoordigers van de gebruikers.

Op een bepaald ogenblik is de vraag gesteld: moet iedereen die zich daar meldt, beschikken over een ondersteuningsplan? De gebruikers en verenigingen hebben uitdrukkelijk gesteld dat de diensten die daarvoor in de steigers zijn gezet, eventueel een ondersteuningsplan moeten opmaken maar zonder verplichting. Zo zijn de regionale prioriteitencommissies aan de slag gegaan.

Van meet af aan heeft het veranderingsmanagement heel duidelijk aangegeven dat de werking van die commissies op een bepaald moment moest worden geëvalueerd. Het is hier al tot in den treure herhaald: dat is geen gemakkelijke opdracht maar een hele moeilijke. Ik sluit me natuurlijk aan bij alle woorden van respect en begrip voor de prioriteitencommissie van Oost-Vlaanderen die haar opdracht niet meer aankon. We zijn er ons goed van bewust dat die mensen op een bijzonder manier verantwoordelijk zijn voor het nemen van beslissingen.

Collega's, in de politiek moeten we ons niet alleen bezighouden met zware en moeilijke problemen, we moeten er ook een oplossing voor zoeken, een alternatief, de beste beschikbare mogelijkheden. In de krant las ik enkele dagen geleden een commentaar: het is niet het meest ideale systeem, eigenlijk is het best moeilijk om die beslissingen te nemen, maar het is in de gegeven omstandigheden de enige weg naar een rechtvaardig of zo rechtvaardig mogelijk systeem van allocatie en handicapspecifieke ondersteuningsbudgetten.

Voor de evaluatie was afgesproken dat we met de voorzitters en de stakeholders zouden vergaderen. Dat is in de afgelopen maanden zeer intensief gebeurd. Het remediëringsplan of actieplan dat op basis van die evaluaties opgesteld is, werd heus niet in allerijl afgehandeld naar aanleiding van de laatste gebeurtenissen. Het afgesproken traject werd gevolgd. Er zullen verbeterpunten aan bod komen. We gaan de rapportagesystemen aan de prioriteitencommissie moeten aanpassen en verrijken. We zullen moeten zorgen voor meer interprovinciale afstemming. We zullen manieren moeten zoeken om de betrokkenen meer te betrekken bij de beoordeling van zijn/haar vraag. We zullen moeten nadenken over de communicatie van de beslissing en de rol van de contactpersonen daarin. Op dat vlak hebben we een aantal werkpunten. Zoals gezegd, het actieplan is geformaliseerd. We zullen aan de uitvoering ervan beginnen.

Als we vragen aan gebruikersverenigingen of ze het belangrijk vinden dat ze als vertegenwoordiger van de gebruiker aanwezig blijven in de besluitvorming, is hun antwoord positief. Dat is me herhaaldelijk gemeld. Dat bleek telkens weer in de gesprekken met de gebruikersplatformen. Ze vinden het absoluut belangrijk dat de stem van de gebruikers in de besluitvorming gehoord wordt. We moeten ook dit debat niet troebleren. Het gaat niet zozeer over de vraag of de individuele casus voldoende doordringt tot de leden van de commissie, ofschoon dat natuurlijk een belangrijk punt is, de vraag is: als we al die situaties op een rij zetten, is het dan mogelijk om daarin te prioriteren? Dat is de inzet van de evaluatie en daar zullen we de volgende weken en maanden absoluut werk van maken.

Iedereen voelt aan dat het systeem hoe dan ook een wrang gevoel meebrengt. Daarom kunnen we het debat over een andere manier om die handicapspecifieke budgetten toe te kennen, niet uit de weg gaan. Die optie werd trouwens bij de start van deze regering gekozen. Het verbaast me echt dat gesuggereerd wordt dat dit allemaal pre-electoraal geïnspireerd is, dat het manoeuvres zijn. Telkens als iemand vroeg naar de voortgang in de realisatie van het perspectiefplan, is aangegeven dat de vraag naar de manier waarop we in de toekomst te werk zullen gaan, in deze legislatuur zal worden beantwoord.

Het is niet langer geleden dan toen ik namens de Vlaamse Regering het antwoord op het verzoekschrift van een aantal Vlamingen heb toegelicht dat ik opnieuw heb moeten verklaren dat de Vlaamse Regering in dat antwoord bevestigde met een voorstel inzake een persoonsvolgende financiering naar het Vlaams Parlement te zullen trekken. We zullen dat ook doen.

In de conceptnota wordt in dit verband een systeem uitgewerkt. Dat systeem tracht een aantal ambities te verzoenen. We trachten een systeem uit te werken dat budgettair beheersbaar blijft. Het is heel jammer, maar dit blijft voor politici een belangrijk onderdeel van de antwoorden die ze kunnen geven. Het moet budgettair beheersbaar zijn. Tegelijkertijd trachten we de mensen met een ondersteuningsvraag op een betere en flexibelere manier enige garantie te bieden. We willen in meer vraagsturing voorzien. De mensen moeten de wijze waarop het budget wordt besteed veel meer in handen hebben.

Dat is wat op tafel ligt. Ik kan een aantal uitspraken van vorige sprekers op de banken en op het spreekgestoelte enkel onderschrijven. Veel mensen stellen zich hierover allicht vragen. De heer Van Malderen, mevrouw Stevens en mevrouw Jans krijgen vragen van mensen die zich afvragen of heel het verhaal opnieuw zal beginnen als hun minderjarige zoon of dochter meerderjarig wordt. Het systeem volgt een persoonsvolgende logica en zal die breuk niet meer vertonen. Zo zijn er nog tal van andere vragen. Er zijn misschien zelfs vragen waar we momenteel nog niet eens aan hebben gedacht, maar waar we toch een antwoord op zullen moeten geven.

We voeren een debat over de conceptnota. Er worden adviezen verstrekt. Uiteindelijk zal dit alles in de vorm van een ontwerp van decreet aan het Vlaams Parlement worden voorgelegd. Tijdens dat debat zullen al die vragen moeten worden uitgeklaard. Op die manier kunnen we naar een betere toewijzing van de handicapspecifieke budgetten evolueren. Volgens mij wordt die overtuiging breed gedeeld. Op basis van de reacties die ik ontvang, meen ik dat te mogen stellen.

We praten hier waarschijnlijk niet over de beste der werelden. Dit betekent echter wel een ongelooflijke omwenteling in de wijze waarop we onze budgetten toekennen. Dit zal veel meer mensen in staat stellen op een basiszekerheid te kunnen rekenen. Als het erop aankomt, zullen ze bovendien een bredere of meer fundamentele handicapspecifieke steun ontvangen. Dit zal met een ondersteuningsplan gepaard gaan. We zullen in staat zijn die vragen op een betere manier te beantwoorden. Daar ben ik persoonlijk van overtuigd.

Het betreft hier fundamentele debatten. Het is de ambitie van deze Vlaamse Regering tijdens deze legislatuur een hele wijziging door te voeren. Het is aan de volgende Vlaamse Regering te beslissen op wijze dit budgettair traject zal worden voltooid en ingevuld.

Ik houd eraan iedereen te bedanken die aan de voorbereiding van de conceptnota heeft meegewerkt. De voorbereiding is intensief geweest. Er zijn me al schriftelijke vragen over de participatie gesteld. Op dat vlak kan ik iedereen geruststellen. De veranderingsmanager heeft heel wat consultaties georganiseerd. Ik hoop oprecht dat de werking van onze regionale prioriteitencommissies, ook in Oost-Vlaanderen, terug op de rails kan worden gezet. We voeren hierover gesprekken met de vertegenwoordigers van de gebruikers. Ik hoop tevens het Vlaams Parlement binnen afzienbare tijd te kunnen confronteren met een ontwerp van decreet waarin we deze fundamentele systeemwijziging ter goedkeuring voorleggen. (*Applaus bij de meerderheid*)

Mevrouw Mieke Vogels: Ondanks de lange tijdsduur van dit debat ben ik nog niet overtuigd. Bepaalde zaken zijn ondertussen wel duidelijker geworden.

Wat de regionale prioriteitencommissies betreft, blijf ik erbij dat het onaanvaardbaar is dat zo over de hoofden van de mensen wordt beslist. Er wordt niet samen met de mensen een beslissing genomen.

Het plan van de minister wordt me in feite steeds onduidelijker. Ik denk dan onder meer aan de eerste en de tweede trap. Waarom is die eerste trap voor iedereen in feite even hoog? Tijdens de discussie ben ik aan de relatie met de integratietegemoetkoming beginnen te denken. Als ik het goed heb begrepen, komt die materie over naar de Vlaamse Gemeenschap. De inkomensvervangende tegemoetkoming blijft dan weer een federale bevoegdheid.

Wat is de relatie tussen die twee?

De tussenkomst van mijn collega van Open Vld vind ik een heel pervers trekje hebben. Je krijgt een basisondersteuning, maar als je specifieke opvang vraagt, ben je die kwijt. Ik snap niet hoe dit past in wat wij destijds een persoonsgebonden budget hebben genoemd. Daarin had je inderdaad het totaalbudget waarmee je niet-handicapspecifiek een deel van de zorg kon inkopen, een deel zorg in voorzieningen, en eventueel een deel via een persoonlijke assistentie kon organiseren. Dat wordt dus totaal uit elkaar getrokken. Ik vrees dat dit nogal perverse kantjes heeft.

Na dit debat ben ik helemaal niet overtuigd.

Mevrouw Marijke Dillen: Minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik denk dat wij deze namiddag een boeiend debat hadden. Maar ik blijf toch ook nog met een aantal fundamentele vragen zitten.

Voorzitter, u moet geen schrik hebben: ik zal ze niet herhalen. Ik zal het debat niet rekken. Ik stel ook vast dat de minister-president al heel veel geduld aan de dag heeft moeten leggen.

Minister, ik wil er alleen op aandringen dat wij zeer spoedig hierover een commissiezitting ten gronde organiseren. Wij moeten dat niet vlug-vlug op een uurtje doen. Wij moeten daarover ten gronde kunnen debatteren, om eens meer duidelijkheid te krijgen over de vragen die vandaag open blijven.

Voorzitter, ik wil namens mijn fractie een motie aankondigen.

Mevrouw Vera Van der Borgh: Minister, ik kan het toch niet laten om u nog één heel korte, concrete vraag te stellen. Ik hoop dat ik daarop een kort, concreet antwoord kan krijgen.

Op bladzijde 27 van uw conceptnota staat: “Concreet stellen we voor een forfaitair budget toe te kennen vanuit de Vlaamse zorgverzekering.” Mijn vraag is heel duidelijk en kort: aan welk bedrag denkt u om vanuit de Vlaamse zorgverzekering te betalen? En met hoeveel denkt u dan dat de Vlaamse zorgverzekering aan de kant van de inkomsten moet stijgen? Wat zal, met andere woorden, in de toekomst het bedrag zijn dat de mensen zullen moeten betalen voor de Vlaamse zorgverzekering?

Minister Jo Vandeuren: Ik denk aan veel, maar niet aan een concreet bedrag op dit moment. De afspraak is dat dit voorwerp zal uitmaken van het budgettaire traject dat de volgende regering moet vastleggen. Met alle respect, het is verkeerd om onmiddellijk de relatie te leggen met het feit dat dit een premieverhoging zou zijn. Het staat nergens geschreven dat de financiering er zal komen door een premieverhoging. Dat is natuurlijk best mogelijk. Ik heb hier ooit moeten antwoorden op vragen over scenario's van premieverhoging voor de zorgverzekering. Ik sluit niet uit dat dit debat wordt gevoerd. Als de volgende Vlaamse Regering na de nieuwe Financieringswet haar nieuwe tableau zal moeten maken van haar financiële politiek, zal ze waarschijnlijk ook over die premie spreken. Maar u weet dat deze premie op dit moment ongeveer – als ik het uit het hoofd moet zeggen – één derde van de reële uitgave van de zorgverzekering dekt en dat de rest van de algemene middelen komt. In die zin is het een open debat. Het moet gevoerd worden.

De voorzitter: Vraagt nog iemand het woord? (*Neen*)

Wenst iemand tot besluit van dit actualiteitsdebat een motie of een motie van wantrouwen in te dienen?

– *Mevrouw Marijke Dillen, mevrouw Vera Jans en mevrouw Vera Van der Borgh kondigen aan een motie te zullen indienen.*

De moties moeten uiterlijk om 17.45 uur zijn ingediend.

Het parlement zal zich daarover straks uitspreken.

Het debat is gesloten.

■

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter: Dames en heren, we schorsen de vergadering.

– *De vergadering wordt geschorst om 17.08 uur.*

– *De vergadering wordt hervat om 17.17 uur.*

■

ACTUELE VRAAG van mevrouw Marijke Dillen tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de recente berichtgeving betreffende de kwaliteit van de zorg in sommige rusthuizen

ACTUELE VRAAG van mevrouw Mia De Vits tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de wanpraktijken in een aantal commerciële rusthuizen

ACTUELE VRAAG van mevrouw Lies Jans tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over wantoestanden in sommige woonzorgcentra

De voorzitter: Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen: Minister, op deze dag die voor u een viering zou mogen zijn, zit het u niet mee en wordt uw beleid op verschillende punten onder vuur genomen. *(Opmerkingen van minister Jo Vandeurzen)*

Dat is pas een hoogtepunt van de dag, maar nu alle gekheid op een stokje.

4 euro per dag voor het eten van bejaarden in een rusthuis – ontbijt, lunch en avondeten –, hergebruik van incontinentiemateriaal: het zijn twee spectaculaire elementen uit de aanklacht dat in vele commerciële rusthuizen het winstbejag zou primeren op de kwaliteit.

Voor alle duidelijkheid, ik heb de media geciteerd, ik wil dit probleem niet veralgemenen. Ik geloof echt waar niet dat het gaat over vele rusthuizen zoals hier staat, en ik wil zeker niet alle private, commerciële rusthuizen over één kam scheren. Op de meeste plaatsen werkt de dienstverlening wel behoorlijk en kwaliteitsvol.

Minister, ik heb veel respect voor de zorgkundigen die daar hun job met hart en ziel uitoefenen, maar – en dat is wel een knelpunt – de werkdruk wordt voor die mensen totaal onhoudbaar. Alles is bijna tot de minuut geregeld. Ze hebben veel te weinig tijd om hun job te kunnen uitvoeren en dat is op termijn niet langer houdbaar. Ik zou dan ook willen aandringen dat u hier aandacht voor hebt, dat u initiatieven zult nemen om die werkdruk te verlichten, want rusthuizen moeten een plek zijn waar onze ouderen op een aangename manier kunnen genieten van hun oude dag en waar de kwaliteit van de dienstverlening zeer hoog is.

Minister, wat zult u doen om die werkdruk te verminderen? Ik weet dat ik geen tweede vraag mag stellen, maar ik doe het toch. Hebt u enig idee over hoeveel rusthuizen het gaat? Het is niet aangenaam voor de sector dat het wordt voorgesteld alsof het over heel veel rusthuizen gaat. Dat geloof ik niet.

De voorzitter: Mevrouw De Vits heeft het woord.

Mevrouw Mia De Vits: In het begin van dit jaar heb ik een vraag gesteld over wanpraktijken bij sommige commerciële rusthuizen. Het ging toen over mogelijke afspraken met

begrafenisondernemers voor het verzorgen van de uitvaart. Dat zou gepaard gegaan zijn met een bepaalde vergoeding voor die rusthuizen.

Vandaag worden we geconfronteerd met een nieuwe reeks in de pers over mogelijke wanpraktijken, nu we zuinig moeten omgaan met het geld, maar daar gaat het niet over. Als mensen 1500 en meer euro per maand moeten betalen in een rusthuis, als het eten maximaal 4 euro mag kosten en als men in bepaalde rusthuizen dienstnota's rondstuurt om te zeggen hoeveel gram of centiliter er mag worden gegeven, dan heeft dat niets meer te maken met goede verzorging. Als het in de kranten ook over herbruikbaar incontinentiemateriaal gaat, dan wordt de grens van het toelaatbare toch overschreden.

Minister, u zegt – en ik ga ermee akkoord – dat zeker 80 procent van onze rusthuizen correct en goed werken, maar dat er blijkbaar toch een aantal rotte appels zijn. Het is nu echt nodig dat we een duidelijk signaal geven, dat u de commerciële spelers waar het over gaat – zeker niet alle commerciële rusthuizen – op het matje roept. Er moet een bijkomend onderzoek komen van de zorginspectie.

De voorzitter: Mevrouw Jans heeft het woord.

Mevrouw Lies Jans: Voorzitter, minister, wat we in de pers hebben gelezen, zijn onaanvaardbare toestanden. Het is al aangehaald: pampers die worden hergebruikt, mensen die urenlang op het toilet zitten voor ze eraf worden gehaald. Dat zijn wantoestanden die wij in onze tijd niet mogen aanvaarden.

Ik wil ook absoluut stellen, zoals de collega's al hebben gedaan, dat we niet iedereen over dezelfde kam mogen scheren. Zeggen dat de commerciële sector alleen maar uitgaat van winstbejag en niet kijkt naar de noden van de bejaarden, is een stap te ver. Het is heel belangrijk dat u als minister het signaal geeft dat we wel waardering hebben voor de sector en dat we weten dat uit onderzoeken blijkt dat er in 80 procent geen probleem is en de mensen er met hart en ziel werken. Dat moeten we ook appreciëren. Ik denk dat dat signaal vandaag zeker moet worden gegeven.

Het is natuurlijk een feit dat er wantoestanden zijn. Er zijn duidelijke knipperlichten. Daar moeten we vanuit de overheid op ingrijpen. U hebt in de commissie al heel duidelijk aangegeven dat u werkt aan een kwaliteitskader. U hebt aangegeven dat u stappen hebt gezet, maar het sleept altijd wat aan voor heel het systeem is uitgerold. U sprak in de commissie over een periode van nu tot 2015 voor het volledig zou worden geïmplementeerd.

Minister, mijn vraag staat in het kader van de huidige artikels in de kranten. Kan er geen tandje worden bijgestoken in het systeem dat wordt vooropgesteld, waarbij we ook aandacht schenken aan de tevredenheid van de gebruikers zelf? Kunnen we heel de invoering van dit kwaliteitskader niet versnellen om dergelijke wantoestanden te vermijden?

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: Collega's, ik ben, in alle eerlijkheid, blij met de manier waarop u de vragen stelt. Ik denk dat het een belangrijk issue is, en het zal de volgende jaren voortdurend aan belang winnen. Het is dan ook heel goed dat we daarover in het parlement kunnen spreken.

Misschien moet ik toch nog eens heel uitdrukkelijk beklemtonen dat ik het belangrijk vind, ook voor de beeldvorming van de sector, dat er een aantal maanden geleden een rapport is voorgesteld van drie jaar inspectie door het agentschap Zorginspectie van de sector. Daaruit blijkt heel duidelijk dat 80 procent van de initiatiefnemers zeer goede tot goede kwaliteit levert. Bij 13 procent werden door de inspectie bijkomende vragen gesteld of kritieken of opmerkingen gegeven, waaraan is geredigeerd. Bij 7 procent volstond het niet om dat één keer te vragen en was een intensievere opvolging nodig.

Het is ook heel duidelijk dat Zorginspectie wel degelijk optreedt. Ik ken de cijfers niet van buiten, maar het is duidelijk dat sinds 2007 het systeem van bemerkingen, fundamentele bemerkingen, aanmaningen en schorsing, de zaak kort op de bal opvolgt. Indien het nodig is wordt in een beperkt aantal gevallen ook overgegaan tot het intrekken van de erkenning. Dat zijn zaken die tot de verantwoordelijkheid van onze inspectie verantwoordelijk voor handhaving behoren.

Wat betreft de werkdruk, weet u natuurlijk zeer goed dat de financiering van de woonzorgcentra, naast de bijdragen van de bewoners, in allergrootste mate gebeurt via de ziekteverzekering. Na de staats hervorming zal dat een Vlaams debat en een Vlaamse verantwoordelijkheid worden. Telkens wanneer het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering (RIZIV) ons de mogelijkheid gaf om te kiezen tussen rob-statuu (rustoord voor bejaarden) of reconversie van rob-statuu naar rvt (rust- en verzorgingstehuis), zodat de financiering sterker kon zijn en er meer personeel kon zijn omdat de zorgzwaarte van de bewoners het verantwoordde, hebben mijn voorgangers en ikzelf alle marges benut om te trachten de financiering van de besta ffin g via het RIZIV te verbeteren in functie van de zorgzwaarte van de bewoners. Het is natuurlijk juist – ook die cijfers zijn u bekend – dat het grootste stuk van de bewoners van de woonzorgcentra zorgbehoevend tot zeer zorgbehoevend zijn, ongeveer 46 tot 47 procent zelfs dementerend. Dat is de realiteit op het terrein. Ik kan alleen maar bevestigen dat werkdruk een issue is. Voor zover dat in onze mogelijkheden ligt, hebben we dat ten aanzien van de partner die daarvoor de financiering tot op vandaag organiseert, telkens ook zo aangegeven.

De dingen die in de krant staan, zijn inderdaad onaanvaardbaar, daarover ben ik het met u eens. We moeten kijken hoe we ons handhavingsbeleid de volgende jaren ontwikkelen omdat de bewoners, de familie, de kwetsbare mensen recht hebben op een goede, betaalbare kwaliteit. Als je als overheid dingen erkent, moet je daar ook deels een waarborg voor kunnen bieden. Dat betekent dat we een aantal zaken echt moeten opnemen.

Ik kan collega De Vits zeggen dat ik – naar aanleiding van wat er in de krant stond – de Zorginspectie heb gevraagd naar een reactie. Men gaat een aantal zaken versneld opnieuw inspecteren, en zeker de issues die in de kranten aan bod kwamen. Ik zal met de koepels ook het gesprek voeren over een alternatief in de financieringssystemen. We hebben aangekondigde inspecties, en wanneer er informatie aankomt bij de Woonzorglijn – een klachtenlijn die openstaat voor het brede publiek –, dan zal men reageren met onaangekondigde inspecties. Ik zal met de koepels ook nagaan of we een systeem kunnen opzetten waarbij we voor onaangekondigde inspecties niet moeten wachten op een signaal van een klager. We bekijken of we daar op een andere manier mee kunnen omgaan voor de volgende jaren. Het moet duidelijk zijn dat we hier een rol te vervullen hebben. We moeten wel herhalen dat het over een kleine minderheid gaat.

Wij moeten kwaliteit veel zichtbaarder maken, en wij moeten de voorzieningen responsabiliseren door hun inzicht te geven in de kwaliteit die zij in hun voorziening aanbieden, en dat ten opzichte van diegenen die in de sector ook diezelfde activiteiten organiseren. Vandaar dat het maken van kwaliteitsindicatoren zeer essentieel is. Mevrouw Jans, ik kan u bevestigen dat op 31 juli 2013 de eerste set van indicatoren moet worden ingeleverd bij de Vlaamse administratie. We gaan 21 objectieve parameters meten, en daarvan moeten nu de eerste 7 worden ingeleverd. We gaan ook met een enquête de subjectieve beleving van de kwaliteit in de voorzieningen meten. Die enquête wordt opgesteld. Het Vlaams Patiëntenplatform is daarin aanwezig. Ik ga de voorzieningen ook sensibiliseren en aanmoedigen om die resultaten ook publiek te maken. Ik denk dat het belangrijk is dat er voldoende transparantie over bestaat.

Het is niet mogelijk met de financiering van de zorgkost via de ziekteverzekering om megawinsten te boeken in de zorgsector. Ik denk dat we dat heel duidelijk moeten stellen: dat gaat gewoon niet. In het sociaal akkoord dat de Vlaamse overheid heeft afgesloten met de

werkgevers en werknemers van de welzijnssector, hebben we samen uitdrukkelijk de stelling bevestigd dat de financiering vanuit de ziekteverzekering en vanuit de overheid voor de terugbetaling van de zorg in eerste instantie bedoeld is om dat te financieren, en niet om daar uitzonderlijke resultaten mee te boeken. De eerlijkheid gebiedt te zeggen dat het ook niet gaat in de huidige context. Daar zijn de marges niet voldoende voor. Dat betekent niet dat er geen winst kan worden behaald, maar extra megawinsten zijn niet realistisch.

Ik ga in het kader van het Kwaliteitsdecreet – en ik heb dat al uitdrukkelijk gezegd in de commissie Welzijn – alle voorzieningen van alle origine aanmoedigen om transparant te zeggen met welk corporategovernancesysteem men de instelling bestuurt. Men moet aantonen wat de competenties van de bestuurders zijn, hoe transparant men is over de resultaten, met wie men daarover communiceert, hoe de bewoners en de familieleden in dat gesprek worden betrokken. We moeten de sector dus absoluut aanmoedigen om van deugdelijk bestuur met transparantie werk te maken.

Ik doe dat ook, daarbij gesteund door een beslissing van de Vlaamse Regering waarin alle vakministers worden aangemoedigd om, in die sectoren waarin de publieke financiering dominant is, de sector aan te zetten om van deze bestuursregels en transparantie werk te maken. En ik ga dat voor Welzijn en Zorg ook absoluut doen.

Mijn collega-minister Bourgeois brengt in dit verband trouwens ook een decreet naar het parlement.

Mevrouw Marijke Dillen: Minister, u bent begonnen met te zeggen dat u blij bent met de manier waarop wij de vragen stellen. Ik ga er overigens wel van uit dat u van mij niets anders had verwacht.

Ik ben wel blij met uw antwoord. Het zijn inderdaad onaanvaardbare praktijken. Daar is iedereen het over eens. Ik ben er mij wel van bewust dat dit slechts gebeurt in een kleine minderheid van rusthuizen, wat echter niet wegneemt dat u via de Zorginspectie er wel degelijk voor moet zorgen dat dit soort van praktijken definitief verdwijnt. Hoe dan ook, de meeste rusthuizen leveren prima werk. Daar ben ik echt van overtuigd. Zoals u zegt, worden in deze sector geen megawinsten bereikt.

Minister, wat de werkdruk betreft: dat is inderdaad voor een groot deel federale materie. Daar dienen echter wel nog een aantal zware inspanningen te worden geleverd. We mogen dan misschien wel lezen dat een aantal verplegers hun laars lappen aan een aantal regels, en dat ze hun werk niet strikt in minuten opdelen maar ruimer hun tijd nemen. Dat is echter niet mogelijk voor iedereen die in die sector werkt, want velen moeten ook op tijd naar huis.

Het is heel belangrijk dat daarop wordt ingezet, en dat is wel uw bevoegdheid. Er moet worden ingezet op vrijwilligerswerk. Ik ben er echt van overtuigd dat u daar de nodige mensen kunt vinden.

Mevrouw Mia De Vits: Bedankt voor uw antwoord, minister. Ik sta er ook volledig achter. Ik zou van deze gelegenheid gebruik willen maken om te vragen naar de resultaten bij de Woonzorglijn en van de Zorginspectie naar aanleiding van het vorige conflict. Iedereen is het erover eens dat het gaat over een minderheid, maar die rotte appels moeten eruit. We moeten stappen zetten. Een transparante boekhouding is noodzakelijk. We moeten inzicht krijgen in de financiële stromen. Het kan niet dat er megawinsten worden gemaakt in die sector. Het is ook heel belangrijk, en dat zullen we volledig ondersteunen, dat er een kwaliteitskader komt en dat dat wordt herzien en verbeterd.

Mevrouw Lies Jans: Dank u wel, minister, voor uw antwoord. Ik ben zeer tevreden dat u onmiddellijk inzet op het aanpakken van de concrete problemen die nu naar boven zijn gekomen. Het is een belangrijk element voor de kwaliteit en de kwaliteitshandhaving dat er ook een strikte controle is. Ik denk dat de piste die men wil bewandelen, om naar meer

onaangekondigde inspecties te gaan, een goede piste is voor de instellingen waarvan we indicaties hebben dat er problemen zijn. Dat steun ik volmondig.

Daarnaast zegt u dat u verder gaat met de uitwerking van ons kwaliteitskader. U bent nu bezig met de criteria, en dat moet tegen het einde van de zomer, zegt u, volledig uitgerold zijn. Enerzijds zijn er objectieve criteria voor de evaluatie van de kwaliteit, anderzijds zijn er subjectieve criteria, zijnde het welbevinden van de bejaarde en zijn familie. Zijn ook die elementen al opgenomen in het systeem dat u hebt uitgewerkt of gebeurt dat in een volgende fase? Voor ons is het zeer belangrijk, zeker als je de verhalen leest, dat de tevredenheid van de gebruiker en zijn familie geldt als een belangrijke indicator om eventueel op te treden als er zich problemen voordoen.

De voorzitter: Mevrouw Claes heeft het woord.

Mevrouw Sonja Claes: Het is een moeilijke sector. We merken heel vaak dat woonzorgcentra door een beperkt aantal voorzieningen die het niet zo nauw nemen, in een negatief daglicht worden gesteld. Daarom is het des te belangrijker dat we die voorzieningen extra inspecteren. In de krant worden enkele voorzieningen met naam en toenaam vermeld. Minister, worden er stappen gezet voor die voorzieningen? Er is zeker één grote voorziening bij, die meerdere instellingen heeft. Dat is de enige manier om toch tot een positiever beeld te komen van die sector.

De voorzitter: Mevrouw Van der Borgh heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borgh: Ik sluit me graag aan bij de vragen en bij het antwoord van de minister. We hebben er inderdaad alle belang bij om de rotte appels die er zijn, er zo snel mogelijk uit te halen. Laat dat duidelijk wezen.

De voorzitter: Mevrouw Vogels heeft het woord.

Mevrouw Mieke Vogels: Ik sluit me aan, het is belangrijk om extra onaangekondigde inspecties te doen. Ik ben ook blij, in opvolging van het debat dat we vorige keer hadden naar aanleiding van de enquête van Test-Aankoop, dat u nu melding maakt van het meten door de bevraging van de kwaliteit. Is dat enkel van de bewoners of ook van de familie, minister? Op welke termijn zal dat worden gerealiseerd?

Collega's, na elk incident dat we hebben, klinkt de vraag naar het opleggen van bijkomende, meetbare kwaliteitscriteria. Die worden dan aan alle voorzieningen opgelegd. In de sector zijn er toch steeds meer vragen waarom zij dat in godsnaam allemaal moeten registreren, terwijl er met die registratie achteraf nooit echt iets gebeurt. Over dat derde aspect ben ik toch kritisch.

Minister Jo Vandeurzen: Voorzitter, het eindigde bijna op een positief akkoord van mevrouw Vogels, wat vandaag absoluut een belangrijk moment zou zijn, maar we zijn toch al behoorlijk met elkaar opgeschoten in het laatste antwoord, waarvoor dank.

Mevrouw Claes, ja, er zijn vragen gesteld aan de Zorginspectie om specifiek naar de items en de initiatieven die zijn vermeld inspectie te doen.

Een aantal van die voorzieningen waren trouwens al geïnspecteerd en er zal nu een bijkomend onderzoek gebeuren.

Tegen 31 juli zullen er zeven indicatoren geregistreerd zijn. Ik ga ze niet allemaal noemen, maar het gaat over decubituswonden, valincidenten, verschillende soorten geneesmiddelen – een grote verscheidenheid betekent een risico voor de distributie –, de overlijdens, het aantal medewerkers met een contract van onbepaalde duur dat de instelling verlaat. In september kunnen instellingen zich dan positioneren tegenover de andere. Er is dan op Vlaams niveau een eerste rapportage mogelijk en er zullen er nog andere volgen. De subjectieve enquête – die ook naar de mantelzorgers zal gaan, want hoe zul je bijvoorbeeld een enquête afnemen bij dementerenden? – is klaar en gaat op haar haalbaarheid getest worden. Enquêteeren

veronderstelt mensen die enquêteren en moet op een valide manier gebeuren. Het is niet zo eenvoudig, maar we zijn echt wel van plan om het te doen. De vragen zijn ook opgesteld met de nodige wetenschappelijke onderbouw en betrokkenheid van bijvoorbeeld het Vlaams Patiëntenplatform. Het is belangrijk omdat de subjectieve ervaring belangrijk is.

Over de veelheid aan registraties zou ik me niet zo bezorgd maken. Ik wil één ding beklemtonen: het feit dat we aan deze indicatoren begonnen zijn, is niet een reactie op de incidenten. Het is iets wat we met de koepels van de commerciële, de social profit en de openbare woonzorgcentra hebben afgesproken. Het is een pluim op hun hoed dat we dit al afgesproken hadden voor die toestanden in de media zijn verschenen. Het is belangrijk om die transparantieoefening te doen. De drie sectoren zijn er proactief in meegegaan. We moeten er natuurlijk voor zorgen dat de registratiesurplussen zo minimaal mogelijk zijn. Vandaar dat het gebruik van het elektronisch bewonersdossier zo belangrijk is: één registratie die gebruikt kan worden in de verdere ontwikkeling van kwaliteit. De sector staat voor een hele uitdaging: ICT in de woonzorgcentra staat nog in de kinderschoenen. Er zijn al goede voorbeelden maar er moet zeker nog verder ontwikkeld worden zodat de registratieverplichtingen binnen redelijke perken wordt gehouden. Op de Dag van de Zorg heb ik een woonzorgcentrum bezocht dat al goed met die dingen bezig is en men heeft me gezegd dat het allemaal beheersbaar is. Maar ik ben het er wel mee eens dat je, wanneer je registraties doet, telkens die afweging moet maken.

Mevrouw Mia De Vits: Voorzitter, het is geen toeval dat het nu opnieuw over dezelfde rusthuisgroep gaat als de vorige keer. Ik zou er dus echt speciale aandacht voor willen vragen. Voor iedereen moet gelden: de bejaarde eerst en dan pas de portefeuille.

Mevrouw Lies Jans: Ik wou besluiten met te zeggen dat ik de visie van de minister volg, maar dat ik toch een oproep wil doen om extra spoed te zetten achter het enquêteren van de bejaarde en zijn omgeving. Uit de verhalen die in de pers verschijnen, merken we dat het subjectieve heel belangrijk is voor de mate van tevredenheid bij de bejaarde. “Het eten smaakt me niet”, is een subjectieve ervaring, maar het eten is wel belangrijk in hun dagelijks leven, zeker voor de mensen in de woonzorgcentra.

De voorzitter: De actuele vragen zijn afgehandeld.

■

ACTUELE VRAAG van de heer Jean-Jacques De Gucht tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de recente evoluties in het dossier van de Congoboot Charlesville

De voorzitter: De heer De Gucht heeft het woord.

De heer Jean-Jacques De Gucht: Voorzitter, minister, collega's, dit onderwerp is in de commissie al herhaaldelijk door de heer Van Mechelen en mezelf aangehaald. U hebt er laatst een zeer uitvoerig antwoord op gegeven, met een beschrijving van de laatste Congoboot Charlesville.

U hebt toen ook gezegd dat er een Belgische investeerder was, dat er gesprekken waren, dat er een mogelijkheid was dat de curator daarop zou ingaan. U kon daar toen niet echt verder op ingaan, aangezien de onderhandelingen bezig waren. Nu bereikt ons het bericht dat de stad de toelating heeft ondertekend om de boot te laten verschepen en verschroten. Klopt dat? Er zijn ook andere verhalen. Zo zou de boot verkocht zijn, met uitzondering van die waardevolle museumobjecten die u vorige keer ook hebt opgesomd. Volgens weer andere berichten zou de boot opnieuw zijn aangeboden op de internationale markt. Wat is er waar van dit alles? Zijn er nog onderhandelingen bezig met de kandidaat-overnemer? Welke positie neemt de Vlaamse Regering in dezen in?

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Mijnheer De Gucht, zoals u zegt, hebben we deze aangelegenheid al een paar keer uitvoerig kunnen behandelen in de commissie. Ik spits me dus toe op de feiten van daarna.

Op 7 mei heb ik, zoals aangekondigd, een brief gericht aan mijn collega van Mecklenburg-Vorpommern, met de vraag om de Vlaamse investeerders meer tijd te geven. Die hadden op dat moment nog maar een rudimentair plan. Dat kon ook niet uitgewerkt zijn. Toen ik vernam dat het eigenlijk de burgemeester van Rostock is die bevoegd is voor het vrijgeven van het schip, heb ik deze brief 's anderendaags via de vertegenwoordiger van de Vlaamse Regering in Berlijn laten bezorgen aan de burgemeester van Rostock. Op 13 mei heeft de directeur van het Landesamt für Kultur und Denkmalpflege in zijn advies gezegd dat het bod van de Vlaamse investeerders in zijn ogen niet voldoende garantie bood voor een duurzaam behoud van de boot, en dat hij geen bezwaar zag om in te gaan op de vraag van de curator om de boot te verslepen naar Litouwen. U weet dat het daarmee is begonnen, met het feit dat de curator van plan was om die verkoop te laten doorgaan. Nog diezelfde dag heeft de burgemeester van Rostock, die dus die bevoegdheden heeft, inderdaad beslist dat de boot mocht worden vrijgegeven en versleept naar Litouwen.

Bij mijn weten zijn er sindsdien geen onderhandelingen meer geweest. Het is ook zo dat Watererfgoed Vlaanderen en de andere verenigingen die daarmee bezig zijn, geen contacten meer hebben gehad. Er is nog sprake van het behouden van meubilair, van voorwerpen op die boot, maar die vraag is gesteld aan het MAS, aan de stad Antwerpen. Die vraag moet eigenlijk daar worden behandeld.

De heer Jean-Jacques De Gucht: Minister, het is de vorige maal ook aangehaald door de heer Van Mechelen dat er voorbeelden zijn van diverse schepen die in een veel slechtere staat waren dan de Charlesville nu. Zijn er echt geen andere mogelijkheden om toch nog over te gaan tot de bescherming van dit toch wel waardevolle erfgoed? Er zijn inderdaad wel enkele zaken aangepast, maar het zou toch bijzonder jammer zijn, mochten er enkel enkele meubelstukken worden bewaard in het MAS. Het is misschien toch niet oninteressant om daarover nog eens met de diverse andere partijen in contact te treden, en ook om als minister nog verder contact te leggen met de burgemeester van Rostock.

De voorzitter: De heer De Coene heeft het woord.

De heer Philippe De Coene: Voorzitter, geachte leden, ik denk dat de vele en omstandige antwoorden van de bevoegde minister hebben bewezen dat de Vlaamse Regering alleszins stappen heeft gezet, dat men veel heeft gedaan om te proberen dit alsnog tot een goed einde te brengen. We kunnen ons afvragen of de interferentie van een aantal privéorganisaties die ik niet met naam zal noemen, wel altijd even nuttig is geweest. Maar goed, ik denk dat er nog een mogelijkheid bestaat en dat we de redding niet per se moeten opgeven. Misschien betekent het vrijgeven immers juridisch nog iets anders dan de toelating geven om het schip tot schroot te laten herleiden.

Verder zou dit in het kader van de asbestvervuiling onderworpen zijn aan een aantal procedures waardoor men dit schip niet buiten de Europese Unie zou kunnen exporteren. Misschien moeten we ons van de Europese milieuwetgeving bedienen om hier een stuk erfgoed te redden. Minister, ik wil erop aandringen om de inspanning die u daadwerkelijk hebt gedaan, in die zin verder te zetten.

De voorzitter: De heer Meremans heeft het woord.

De heer Marius Meremans: Minister, u hebt diverse pogingen gedaan. U hebt dat in de commissie in alle transparantie uitvoerig naar voren gebracht. Op een bepaald moment is echter een beslissing genomen door de lokale Duitse overheid. We kunnen dat betreuren, maar ze is genomen. Misschien is er een mogelijkheid om een deel van het interieur nog te

recupereren. Die beslissing moet worden genomen door het MAS. Dat is een andere instantie dan de Vlaamse overheid. Er zijn inspanningen geleverd. De lokale overheid speelt daar haar rol. Nu is het gewoon afwachten.

De voorzitter: De heer Sabbe heeft het woord.

De heer Ivan Sabbe: De vraag is in hoeverre de stad Gent alles uit de kast heeft gehaald. Het was de bedoeling van de investeerder om het vaartuig aan te meren in de Gentse haven. Zijn alle inspanningen geleverd om dat project vooralsnog te redden? Als we de componenten bekijken waaruit het schip is samengesteld, dan zien we dat het gaat over een bijna uitsluitend Belgisch vaartuig. Vraag is of de stad Gent alles gedaan heeft voor de redding van het schip.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Ik zou willen weten wat de draagwijdte is van die beslissing, met name van de zinsnede die gaat over de duurzame ontwikkeling of toekomst van het vaartuig. Heeft dat iets te maken met het feit dat er in Vlaanderen geen duidelijkheid is over wie de verantwoordelijkheid zal nemen? Zo ja, kan de Vlaamse overheid geen actieve rol spelen om dat in handen te nemen? Ik zeg niet dat de overheid dat zelf moet doen, maar zij kan als bemiddelaar wel actiever optreden tussen de actoren hier en de Duitse overheid.

Dit is eigenlijk een oproep aan u, minister, om vooralsnog een extra inspanning te doen.

De voorzitter: De heer Sauwens heeft het woord.

De heer Johan Sauwens: Minister, ik denk dat uzelf met uw verantwoordelijkheid en bevoegdheid een iets assertievere houding zou kunnen aannemen. Wij hoeven ons niet te verschuilen achter beslissingen die in Duitsland worden genomen. Dit is een opportuniteit om ons maritiem erfgoed in de kijker te plaatsen. Er is interesse vanuit Antwerpen, Gent en Oostende. Ik besef dat dit een groot project is dat een meerjarenplan zal vragen. Maar ik denk dat uzelf die beslissing zou moeten kunnen forceren, zeker wanneer men het heeft over de schrootwaarde. Men kan het vergelijken met andere industriële archeologische complexen waar de restauratie duidelijk in meerdere jaarfases kan gebeuren. Het gaat over een kolossaal schip, maar het is tegelijk een stuk erfgoed van heel veel Vlamingen die destijds de verplaatsing naar Congo met dit schip hebben gemaakt. Ik vraag dat u toch nog zelf eventueel als koper zou optreden om op die manier de interesse die er is bij de privésector concreet tot een project te laten leiden.

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Ik ben blij met de uiteenzetting van de heer Sauwens. Ik vind dat heel wat collega's heel positief zijn over de inspanningen die de Vlaamse Regering intussen heeft gedaan. Die inspanningen bestaan uit het af en toe schrijven van een e-mail of brief naar de bevoegde instanties in Duitsland. En daar eindigt het verhaal.

Vanaf het begin dat dit dossier liep, is zowel de Vlaamse overheid als de lokale Antwerpse overheid beginnen te roepen dat zij geen geld hebben en het schip niet willen zien. En dan schrikken ze dat men er in Duitsland van uitgaat dat het project geen overlevingskans heeft. Minister, ik zeg u dat dit project wel een overlevingskans heeft. Er zijn private investeerders die geïnteresseerd zijn. Maar ik denk dat u, zoals de heer Sauwens zegt, assertiever moet optreden. Het schip wordt immers opnieuw te koop aangeboden. Er is geen milieuvergunning om het schip te verschroten vanwege de asbestproblematiek.

Het is nu dus onze allerlaatste kans om dit belangrijk stuk maritiem erfgoed te behouden. Minister, ik hoop dat u die kans grijpt.

Minister Geert Bourgeois: Voorzitter, er zijn heel wat betogen geweest en er zijn heel wat bijkomende vragen gesteld. Ik zal eerst ingaan op de bijkomende vragen.

Mijnheer Caron, u vraagt wat dat advies precies inhoudt met betrekking tot het duurzaam behoud. De directeur was van oordeel dat het plan van de investeerders onvoldoende garantie bood voor het duurzaam behoud van het schip. Dat is het advies dat hij verstrekt heeft aan de burgemeester van Rostock die blijkbaar de beslissende instantie ter zake is. Dat is een eigenaardige constructie.

Ik heb contacten gehad met mijn collega op ministerieel niveau. Op 7 mei is gebleken dat de finale beslissing niet door de minister van Erfgoed wordt genomen, maar door de burgemeester. Daarom heb ik onze vertegenwoordiger in Berlijn ingeschakeld en hem gevraagd de burgemeester onmiddellijk op de hoogte te brengen van mijn verzoek om in dezen meer tijd te geven. Want, collega's, ondertussen zijn de namen van de potentiële investeerders ook in de media bekendgeraakt. Het mag duidelijk zijn dat er geen omvattend plan was om een heel ondernemingsplan te ontwikkelen tot het behoud van die boot – ik neem aan dat dat ook onmogelijk was in dat korte tijdsbestek. Het is geen sinecure, want het is een enorm groot schip en het vergt enorme investeringen. Ik denk dat de meeste collega's die met mij in de commissie zitten dat ook onderkennen.

Collega's, wat kan er meer gebeuren? Je kunt natuurlijk alleen maar beschermen wat zich hier bevindt. Die boot bevindt zich niet hier. Hij is Duitse eigendom. Hij is destijds verkocht. Wellicht zijn er toen kansen voorbijgegaan. Men heeft die laatste boot, toen hij niet meer gebruikt werd voor de verbindingen met Congo, de voormalige kolonie, verkocht aan het toenmalige Oost-Duitsland. Hij is omgebouwd, verbouwd, gebruikt als jeugdhotel enzovoort. Hij heeft inderdaad veel te maken met het koloniale verleden. Niettemin is hij destijds verkocht.

Zoals besproken in de commissie, zijn er geruchten geweest dat het aanbod gedaan is aan de stad Antwerpen, aan de reder die destijds het schip had laten bouwen, om die boot terug te nemen. Men zou ter plekke gaan kijken zijn, maar geredeneerd hebben dat het niet zinvol was en dat men daar niet in wou investeren.

Als die boot hier zou zijn, zou hij kunnen worden beschermd als varend erfgoed, weliswaar op voorwaarde dat er dan ook een overeenkomst wordt gesloten om die boot te laten varen. Het was niet de bedoeling van de potentiële investeerders om die boot te laten varen, maar om hem eventueel in een droogdok te leggen en helemaal om te bouwen, een andere bestemming te geven, eventueel met een andere ontwikkeling bij. Zoals ik gezegd heb in de commissie, kom je dan in een andere situatie, namelijk de bescherming van een monument en niet langer van varend erfgoed.

De Europese regelgeving zou inderdaad in de weg kunnen staan voor het toelaten van verschroting. Bij mijn weten heeft de burgemeester van Rostock in zijn finale beslissing – ik hoor dat er twee beslissingen zouden zijn – alleen maar toestemming gegeven om de boot te laten verslepen naar Litouwen, en niet tot het verschroten, wetende dat dit eventueel zou kunnen botsen op milieuhinderpalen. Er is dus enkel toestemming om de boot te laten verslepen.

Ik wil erop wijzen dat er al een regeling was toen wij in zaken kwamen. De curator had de beslissing genomen om de boot naar Litouwen te brengen en had de verkoop gesloten.

Collega's, diegenen die zeggen dat ik niet voldoende assertief geweest ben of niet voldoende inspanningen heb geleverd, onderkennen het dossier niet en zien niet welke inspanningen er geleverd zijn. Er zijn heel wat inspanningen geleverd. Ik heb persoonlijk initiatieven genomen waar dat moest, op het niveau waar dat moest. Er zijn heel veel initiatieven genomen door Watererfgoed Vlaanderen en de Vlaamse Vereniging voor Industriële Archeologie. Zij zijn ter plaatse gegaan. Ook mensen van mijn agentschap, het Agentschap voor Onroerend Erfgoed, zijn ter plaatse gegaan om die boot te bekijken en er een eerste rapport over op te stellen. Ik heb u daarover tekst en uitleg gegeven. Dat rapport was uiteraard niet van die aard dat het tot een beschermingsdossier kon leiden. Het was een eerste

onderzoek. De administrateur van het agentschap heeft herhaaldelijk contacten gehad met haar evenknie in Duitsland: persoonlijk, telefonisch, per brief en per mail. Het is dus onjuist te zeggen dat er te weinig inspanningen geleverd zijn.

Ten andere, van de mensen die erbij betrokken waren, is er ook een dankwoord uitgebracht aan mijn administratie, aan mijn medewerkers, aan mij. Ikzelf zeg ook hartelijk dank, gemeend dank, aan al die mensen die zo veel inspanningen hebben geleverd vanuit hun verenigingen.

De inspanningen zijn geleverd, maar de beslissing is genomen door een autoriteit waar wij geen voogdij over hebben: het is een Duits schip, het is eigendom van Duitsland. Er is een advies gekomen van hun ambtenaar van Onroerend Erfgoed dat er, wat hem betreft, geen beletsel is om de boot te laten verschepen. De bevoegde autoriteit, de burgemeester, heeft die beslissing genomen. Het zijn beslissingen waar wij op zich niets tegen kunnen ondernemen, beslissingen die wij moeten ondergaan.

Er is nog een laatste voorstel om te kijken of er roerend goed in zit. Ook dat is niet evident. Wat mij betreft, is het meest waardevolle erin de machinekamer. Het is een immense aangelegenheid, ik stel me er vragen bij of die wel helemaal in het MAS zou kunnen worden geplaatst. Het zijn geen kleine motortjes, het gaat om kolossale afmetingen. Dus, alstublieft, wanneer u over dit dossier spreekt, bekijk het dan in al zijn aspecten.

Mocht er nog een opportuniteit zijn... Maar ik heb al gezegd in de commissie dat het voor de curator uiteraard veel aantrekkelijker is om de boot te verkopen aan 900.000 euro aan degenen die hem gekocht hebben, dan aan 1 symbolische euro aan Vlaamse investeerders. Het is evident dat de curator, die activa moet realiseren, die moet proberen om het faillissement zo veel mogelijk in goede banen te leiden, daarvoor opteert.

Zelf de boot aankopen met Vlaamse overheidsmiddelen is geen optie. Ik heb daar geen middelen voor. Als de boot naar Vlaanderen zou komen en beschermd zou worden, zou dat al een immens project zijn, dat over meerdere jaren zou lopen, om een schip van die omvang te restaureren. Voorheen is dat nooit gebeurd in Vlaanderen en u weet welke spanningen er staan op ons budget voor Onroerend Erfgoed.

De heer Jean-Jacques De Gucht: Minister, ik vind het heel mooi dat u de mensen bedankt, maar ik heb de indruk dat u het gewoon opgeeft in dit dossier, dat u gewoon zegt dat de boot zal worden versleept naar Litouwen, dat daarna wel zal worden gezien of hij kan worden verschroot, afhankelijk van wat er in het milieuraapport staat.

Ik vind het bijzonder jammer dat u het vandaag opgeeft. Het zou bijzonder jammer zijn indien de boot zou teloorgaan. Ik ga akkoord dat de motor een enorme erfgoedwaarde heeft, maar er is ook de inrichting. Ik denk dat u nog verdere stappen zou moeten ondernemen, eventueel samen met private partners. Aangezien wij toch een belangrijker regio in de wereld zijn – daar hamert u toch zo op – moet het toch mogelijk zijn om op een goede manier te communiceren met een burgemeester van een Duitse stad of eventueel met een deelstaat, om ervoor te zorgen dat de uitvoer naar Litouwen niet gebeurt opdat wij met een concreet plan kunnen afkomen voor het behoud van dat schip.

De voorzitter: De actuele vraag is afgehandeld.

■

ACTUELE VRAAG van de heer Lode Vereeck tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de stijging van het bedrag aan geïnde verkeersbelastingen in 2012

De voorzitter: Het antwoord wordt gegeven door minister Bourgeois.

De heer Vereeck heeft het woord.

De heer Lode Vereeck: Voorzitter, minister, collega's, vanochtend las ik in de krant Het Laatste Nieuws een artikel waaruit bleek dat de verkeersbelastingen met 40 miljoen euro waren gestegen. Dat op zich is nog geen opvallend feit, maar wat veel opvallender was, is dat de gemiddelde verkeersbelasting gestegen is met 4,2 procent. Hoe spoort dit met de budgetneutraliteit?

U moet weten, collega's, dat we op het vlak van verkeersbelastingen een aantal hervormingen hebben doorgemaakt. Eerst en vooral is de belasting op de inverkeerstelling (BIV) vergroend, de opbrengst van die BIV is trouwens ook gedaald, maar het is vooral de stijging in de verkeersbelastingen en in de aanvullende belasting, onder meer op lpg, die ervoor zorgt dat het nettoresultaat een forse stijging van de verkeersbelastingen inhoudt, meer dan de gemiddelde inflatie.

Minister, er is al een ietwat vreemde communicatie gekomen van de woordvoerder van minister Muylers dat dit te maken zou hebben met een betere inning. Misschien kunt u dat toelichten, want ik begrijp het niet helemaal. Een betere inning kan uiteindelijk wel impact hebben op het totaalbedrag dat wordt geïnd, maar natuurlijk niet op het gemiddelde bedrag.

Hoe sporen deze cijfers, deze forse belastingsverhoging, met de budgetneutraliteit die voorop is gesteld bij de hervorming van de verkeersbelasting?

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Mijnheer Vereeck, u bent hofleverancier van uw eigen actuele vragen. U stelt eerst een schriftelijke vraag en bezorgt die aan een krant. En tot uw eigen stomme verbazing leest u een artikel in de krant over het antwoord op uw eigen vraag. *(Gelach. Applaus)*

Vervolgens besluit u om daar een actuele vraag over te stellen, dat lijkt u wel interessant. De man die de vraag heeft gesteld, trekt interessante conclusies. *(Gelach)*

U wilt dan de minister eens ondervragen. Zo kunnen we nog een tijdje doorgaan. Het is een boeiende bezigheid waarin u zich specialiseert.

Als u cijfers citeert, u bent een man van cijfers, mijnheer Vereeck, moet u dat correct doen. Ik heb van minister Muylers cijfers gekregen van 2011. Daaruit blijkt dat er voor een totaal van 1,248 miljard euro aanslagen gebeurd zijn, in 2012 was dat 1,240 miljard euro. Daarnaast staat er voor 2012 nog 49 miljoen euro open. U voegt die daar gemakshalve aan toe. U zegt dat er nog 49 miljoen euro openstaat en gaat ervan uit dat dat bedrag geïnd is om vervolgens te concluderen dat er een stijging is van 49 miljoen euro.

Dat klopt niet. Elk jaar is er een deel van de openstaande vorderingen dat niet kan worden ingevorderd. Dat percentage is dankzij de Vlaamse administratie gedaald ten opzichte van de periode dat de inningen federaal gebeurden. Er worden heel wat technieken gebruikt om belastingen te innen, onder andere wegcontroles. Dan spreken we niet over een stijging van 49, maar van 21 miljoen euro.

U hebt het over budgetneutraliteit. Ik weet niet op welke vragen ik allemaal moet antwoorden. U maakt van de gelegenheid gebruik om er drie te formuleren. De budgetneutraliteit zit in de belasting op inverkeerstelling. Die brengt zelfs minder op, dat weet u. Er zijn minder wagens ingeschreven. Voor de tweedehandswagens wordt er trager uitgerold. Er wordt gekozen voor het laagste tarief bij de dubbelberekening.

Er is een grotere ontvangst voor de jaarlijkse verkeersbelasting. Die heeft te maken met het feit dat die belasting geïndexeerd is. Dat heeft volgens VLABEL te maken met de betere inning. Het heeft mogelijk ook te maken met meer wagens met een hoger fiscaal pk, dat zou nader onderzoek vergen. Het aantal ingeschreven wagens is immers gedaald, maar er is geen belastingverhoging. U zou dit als parlementslid in eerste instantie moeten weten, u zou hier

een decreet hebben goedgekeurd dat iets anders invoert dan de courante indexerings die in het belastingreglement zit.

De heer Lode Vereeck: Minister, we hebben met de fractie een weddenschap gesloten: dat u met nieuwe cijfers zou komen. Dat heb ik al gewonnen, dat valt al mee.

Uw minister Muylers heeft een belofte gedaan inzake budgetneutraliteit. Vervolgens stel ik vragen over de cijfers. Als die niet kloppen, stel ik dat aan de kaak, ook via de pers, en vervolgens kan ik u ondervragen.

De cijfers komen van minister Muylers zelf. In antwoord op mijn schriftelijke vraag geeft hij aan dat er 40.000 aanslagen niet zijn geïnd. Hij geeft ook heel precies aan welke miljoenen daar nog tegenover staan. Dan lijkt het een evidentie, dan is het logisch om die erbij op te tellen. Zelfs als we dat niet zouden doen, dan nog zien we een substantiële stijging van de verkeersbelasting.

Er moet me nog iets van het hart. De minister zegt dat hij beter int. Beter dan wie of wat? In een andere schriftelijke vraag zegt hij het volgende: “Een historische vergelijking op het vlak van efficiëntie is bijzonder moeilijk tot niet haalbaar, aangezien we over heel weinig gegevens beschikken met betrekking tot de kostenefficiëntie van de voormalige inning van de verkeersbelasting door de federale overheid.” Als hij beter int, ten opzichte waarvan dan? Er is geen vergelijkingsbasis.

De Vlaamse overheid betaalt boetes of moratoriuminteressen op te veel betaalde belastingen. Ook dat gaat maal drie. De administratie maakt fouten waardoor de moratoriuminteressen verdrievoudigen. Wat gaat u daaraan doen?

De voorzitter: Mevrouw Smaers heeft het woord.

Mevrouw Griet Smaers: Voorzitter, eerst en vooral ontgaat de actualiteitswaarde van deze actuele vraag van de heer Vereeck me een beetje. Het betreft hier immers de inning van belastingen voor het jaar 2012. Ik heb zijn persbericht gelezen. Ook daar gaat het om de inkomsten voor 2012 en niet om wat de voorbije weken of maanden aan verkeersbelastingen is geïnd.

Als deze actuele vraag dan toch wordt gesteld, biedt me dat de gelegenheid nog eens op die verkeersbelasting in te gaan en de oproep te doen versneld werk te maken van een vergroening van de jaarlijkse verkeersbelasting. De heer Vereeck heeft daarnet zelf al gesteld dat de belasting op inverkeerstelling is vernieuwd en vergroend. Dat moet met de jaarlijkse verkeersbelasting ook nog gebeuren. Ik doe dan ook nogmaals een oproep aan de Vlaamse Regering om daar werk van te maken.

De voorzitter: De heer Strackx heeft het woord.

De heer Felix Strackx: Voorzitter, dat de auto de favoriete melkkoe van de overheid is, weten we natuurlijk al jaren. Dat de verkeersbelasting veel te hoog is en, zeker voor bepaalde categorieën van auto's, meer van een luxebelasting weg heeft, staat ook vast.

Mijnheer Vereeck, ik kan me echter niet voorstellen dat iemand een bezwaar zou hebben tegen een betere inning van de verkeersbelasting. Dat geldt misschien voor een aantal wanbetalers. Ik neem aan dat u daar niet toe behoort.

Minister, hoever staat het met de hervorming van de verkeersbelasting waar al jaren over wordt gesproken? Volgens minister Muylers zou dat niet lang meer duren. Ik zou graag een stand van zaken krijgen.

Tot slot wil ik nog iets suggereren. In Frankrijk is de verkeersbelasting meer dan vijftien jaar geleden al afgeschaft, nota bene door de socialisten.

Minister Geert Bourgeois: Wat de aanvullende vragen betreft, verwijs ik naar de betrokken minister. Volgens mij zijn dat vragen die het best eens in de commissie worden gesteld.

Mijnheer Vereeck, ik wil nogmaals beklemtonen dat de vergroening van de belasting op inverkeerstelling wel degelijk budgetneutraal is. Die belasting brengt 28 miljoen euro minder op. Dat heeft met een aantal factoren te maken. Er zijn minder nieuwe inschrijvingen van voertuigen geweest. Er is een vertraagde uitrol voor de tweedehandswagens geweest. Waar het dubbel tarief kon worden berekend, heeft de Vlaamse Regering ervoor geopteerd het laagste tarief aan te rekenen. Dat leidt tot 28 miljoen euro minder inkomsten.

Waar u het haalt dat de jaarlijkse verkeersbelasting is verhoogd, mag Joost weten. Dat is niet het geval. Het Vlaams Parlement keurt alle decreten goed. Een belastingverhoging moet hier worden goedgekeurd. Er is niets veranderd. Er is een indexering geweest. Dat gebeurt jaar na jaar. Die indexering bestond trouwens ook al toen dit nog een federale bevoegdheid was. De belasting wordt beter geïnd. Dat hebt u tijdens uw vraagstelling trouwens zelf vermeld.

In 2011 zijn 118.912 wagens gecontroleerd. In 2012 zijn 330.098 wagens gecontroleerd. Dat staat in mijn antwoord op uw schriftelijke vraag. In 2011 is vastgesteld dat 3158 wagens in overtreding waren. In 2012 waren dat 6971 wagens. Ik beschik ook over een overzicht van de wagens in overtreding waarvoor een aanslagbiljet is verstuurd. In 2011 ging het om 213 wagens. In 2012 ging het om 13.241 wagens. De administratie zorgt voor een efficiëntere behandeling.

Voor welk gedeelte van de meerontvangsten dit staat, kan daar niet uit worden afgeleid. Ik beschik niet over die cijfers. Er zijn in elk geval meerdere oorzaken. Er is de indexering. Sommige wagens kunnen een hogere fiscale pk hebben waarvoor de belasting geldt. Verder wordt ook beter gecontroleerd.

Mijnheer Vereeck, u hebt daarnet verklaard dat u zich op andere cijfers beroept. U hebt die cijfers zelf in de pers gebracht en vervolgens verklaard dat er een stijging is. U weet dat u niet correct bent geweest. Ik gebruik geen zwaarder woord.

Ik heb de twee kolommen hier naast elkaar liggen. Voor 2011 eindigen we op 1.248.000 aanslagen. Voor 2012 eindigen we op 1.240.000 aanslagen. Dat is minder. Daarnaast heeft minister Muylers uitgelegd dat er voor 2012 nog 49 miljoen euro openstaat.

U moet appels met appels vergelijken. Als lid van het Vlaams Parlement weet u zeer goed dat u met betrekking tot dat openstaand bedrag rekening moet houden met het feit dat een gedeelte niet zal worden ingevorderd. Voor elke belasting geldt dat een gedeelte niet invorderbaar is.

Men raamt dat dit 20 of 21 of 22 miljoen euro zal zijn. Dat verschil bedraagt niet 49 miljoen euro. U moet correcte cijfers brengen vooraleer u artikelen in de pers brengt waarover u dan zelf al dan niet interessante vragen stelt.

De heer Lode Vereeck: Mevrouw Smaers, de actualiteitswaarde is dat ik die cijfers in januari-februari heb opgevraagd. Ze waren toen nog niet beschikbaar, ze werden pas nu door minister Muylers beschikbaar gesteld.

Mijnheer Strackx, ik ben absoluut voor een betere inning. Maar dat verklaart niet waarom de gemiddelde belastingdruk is gestegen. Natuurlijk zal dan niet alleen de noemer stijgen maar ook de teller van de breuk.

Minister, ik ben formeel. De cijfers zijn door minister Muylers aangeleverd in zes verschillende antwoorden. Ook wat betreft de niet-inbaarheid met betrekking tot 2011 heb ik diezelfde vraag gesteld. We vergelijken hier wel degelijk appels met appels. Het gaat hier om gemiddelden. Zelfs indien we de niet-invorderbare aanslagen niet meerekenen, dan nog gaat het om een stijging. Want wat uw collega Muylers met de ene hand geeft in de BIV, neemt hij dubbel en dik terug met de andere in de jaarlijkse verkeersbelasting.

Mijn conclusie is heel duidelijk: ook Peeters II is een belastingregering. Na de jobkorting komt er nu ook nog de automobilistenverkeerstaks bij. Ik had dat niet verwacht van uw collega, die toch deel uitmaakt van een partij die zogezegd de middenklasse verdedigt.

De voorzitter: De actuele vraag is afgehandeld.

■

ACTUELE VRAAG van de heer Bart Caron tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de handel in voetbalclubs

ACTUELE VRAAG van de heer Johan Sauwens tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de mogelijke verhuizing van een voetbalclub uit eerste klasse

De voorzitter: Het antwoord wordt gegeven door minister Bourgeois.

De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Minister, ik weet niet of het een nadeel is dat we allebei West-Vlamingen zijn. Misschien is het een voordeel, wie weet.

In ieder geval: Gods wegen zijn ondoorgrondelijk, maar die van de voetballerij zijn nog veel ondoorgrondelijker. Maar dat weten ze vandaag in de hemel nog altijd niet. Hoe kun je anders verklaren dat er mensen in dit land ertoe in staat zijn om een stamnummer van een club te verkopen aan de meestbiedende of dat een burgemeester van een grote stad denkt dat hij door een voetbalclub in te kopen aan populariteit zal winnen? Tot daar aan toe, de voetballerij is niet anders dan de rest van de samenleving. Maar het is toch zeer bizar. Hoe kun je anders verklaren dat oligarchen, vastgoedbonzen, Egyptische rijkelui, bedenk het maar... plotseling eigenaar worden van voetbalclubs? Ik heb al gemerkt dat er ook in de Belgische voetbalcompetitie een voetbalclub met een kameel in het logo op de truitjes speelt. In dat land zijn we aanbeland. De voetballerij is heel erg vervreemd van de samenleving.

Tot daar aan toe, je zou kunnen zeggen dat burgemeesters de fans van de clubs uit hun eigen stad niet mogen uitlachen. Dat heeft de burgemeester van Waregem trouwens bewezen. Hij is hard opgekomen voor zijn zaak.

Wat is nu het vreemde, of niet vreemde, zo u wilt? De Vlaamse overheid wordt al jaren geappelleerd in verband met de kwaliteit van voetbalstadions. Daarvoor werd al een reglement gemaakt, waarbij die infrastructuur via een systeem van uitgestelde leningen wordt gesubsidieerd. Maar als je al die gebeurtenissen ziet, heb ik zo de indruk dat daar aardig mee wordt gelachen. Er is het dossier van Waregem, er is het dossier van Antwerpen. Het enige dossier dat, denk ik, vandaag loopt, is het dossier van het Arteveldestadion in Gent.

Minister, er bestaat nog zoiets als clubliefde. Ik raad iedereen in dit halfroond aan, en in het bijzonder de Antwerpenaren, om nog eens op de televisie het filmpje te herbekijken met Jos, de materiaalmeester van Beerschot. Hij spreekt zijn clubliefde uit en zegt dat hij stopt als materiaalmeester omdat hij niet meer wil werken met die huurlingen.

Minister, wat is uw visie op deze gebeurtenissen en welke gevolgen heeft dit voor de financiële regeling met betrekking tot de voetbalstadions?

De voorzitter: De heer Sauwens heeft het woord.

De heer Johan Sauwens: Voorzitter, vanmorgen was voetbalminnend Vlaanderen geslagen met een absoluut gevoel van verstomming over en een absoluut onbegrip voor de verhuizingsberichten van de club van Zulte-Waregem 80 kilometer verder naar Antwerpen. Er was verstomming om twee redenen. Ten eerste, voetbal is een totaalgebeuren. Dat is een samenspel van een trainer en zijn spelers, van het bestuur en de administratie rond een club

en de sponsors, maar, ook heel belangrijk, van de supporters en de hele regio. Dat is zo overal ter wereld. De lokale verankering is heel belangrijk. Ze is gebouwd op traditie en geschiedenis en voor een deel op een gezamenlijke strijd, op een rustige opbouw om tot een resultaat te komen.

Een ander element van de absolute verstomming is dit: een plaats in de ereklasse kan men verdienen door sportief via competitie het resultaat binnen te halen. De idee dat je zomaar een club en een plaats in eerste klasse kunt kopen, stoort de Vlaamse sportliefhebber mateloos. Daarom zegt men dat het onmogelijk is, maar toch bleek het zo te zijn. Heel wat getuigenissen hebben dat bevestigd.

Minister, we geven heel wat miljoenen euro's aan het Vlaamse voetbalgebeuren. Wat is de houding van onze Antwerpse minister van Sport? (*Applaus bij CD&V, Open Vld, Groen, sp.a, LDD en het Vlaams Belang*)

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Voorzitter, collega's, net als u heb ik vandaag de media gevolgd, alle commentaren, ontkenningen, berichten en tegenberichten. Onlangs nog heb ik de voorzitter van voetbalclub Kortrijk gehoord in de media.

Er is maar één zekerheid, en dat is dat Zulte-Waregem volgend jaar Europees speelt. Al de rest, de vraag in welk stadion dat zal gebeuren, het ballonnetje van een fusie tussen Waregem en Kortrijk, zijn zaken waar de minister van Sport helemaal niet bij betrokken is. Hij is nu in Engeland en verneemt alles hierover via de media. Hij kan hier op geen enkele manier bij betrokken zijn.

Collega's, u hebt enkele beschouwingen ontwikkeld met betrekking tot de commercialisering van de topsport, het gemeenschapsgevoel, het clubgevoel enzovoort. Ik kan die persoonlijk onderschrijven en ik denk de meesten van ons in dit halfrond ook. Mijnheer Caron en mijnheer Sauwens, het beeld dat u hebt geschetst van de commercialisering en de greep van de commercie op de sport is geen typisch Vlaams of Belgisch fenomeen: het is een wereldwijd fenomeen.

Er zijn geen structurele subsidies, op een klein budget na dat indirect naar de Koninklijke Belgische Voetbalbond gaat. De subsidies gaan naar de Voetbalfederatie Vlaanderen. Er is een indirecte manier van subsidiëring van de Koninklijke Voetbalbond omdat er een sociaal project is voor Samenleving & Sport. Het bedrag van 256.304 euro gaat naar zeventien participerende clubs die bezig zijn met Open Stadion vzw. Dat project wordt onder die vorm stopgezet in 2013, maar zou worden voortgezet onder de noemer Foundation Plus.

Inzake de voetbalstadions blijft het engagement van de minister van Sport overeind. Destijds is aan Waregem een goedkope lening van 5 miljoen euro toegezegd voor het creëren van een oefenveld met het oog op het kampioenschap. Aan Antwerpen – dat was gekoppeld aan de voorwaarde dat de twee clubs zouden fuseren – was een goedkope lening van 10 miljoen euro toegezegd. Die engagementen zijn genomen en staan open.

Ik heb begrepen dat de gemeenteraad van Waregem beslissingen zouden hebben genomen over het stadion. Uiteraard kan de minister van Sport de lening maar vrijgeven op het moment dat er een vraag binnenkomt die beantwoordt aan de voorwaarden die daarvoor zijn gesteld.

De heer Bart Caron: Het zal je maar overkomen: na twee dagen euforie wakker worden en in de krant lezen dat je club 100 kilometer gaat verhuizen.

Minister, ik wil nog een dimensie aanbrengen. We investeren veel geld in jeugdopleidingen, indirect via de voetbal- en andere sportfederaties. Er is een oorzakelijk verband tussen de investering en jonge talenten en wat er later in eerste elftallen gebeurt. Die lijn kun je niet zomaar doorknippen, dat is een illusie. Het is een eigen wet van de sport dat je niet alleen de

clubliefde hebt, het gemeenschapsgevoel, maar dat er ook een vorm is van doorstroming. We moeten er ook voor zorgen dat die band sterk blijft. In die zin denken mensen die alleen zakelijk redeneren, dat je een voetbalclub kunt verkopen als waren het potten en pannen. Die hebben het gewoon verkeerd voor.

De heer Johan Sauwens: Minister, u maakt er zich iets te gemakkelijk van af. Het is niet zomaar een kwakkel. De vraag is of ik de heer De Cuyper geloof na het bochtenwerk van vandaag.

De vraag is ook of ik de burgemeester van Antwerpen geloof. Hij zit al meer dan een uur in de koffiekamer. Het zou toch interessant zijn indien hij hier klaarheid kon scheppen in zijn parlement. *(Applaus bij CD&V, Open Vld, Groen, sp.a, LDD en het Vlaams Belang)*

We zijn toch geen vreemden voor elkaar.

Als er iemand is die ik in dezen wel geloof, is het de trainer van het jaar, en dat is Francky Dury. Ik citeer hem zondagavond op het einde van de viering, een feest met vrienden en vrouwen erbij, een schitterende afsluiting van het seizoen. Francky Dury, een schitterend, integer man, zegt: “Maar vijf minuten voor ik vertrok, rond halftwaalf, heeft Patrick me even apart genomen. En me ingelicht over de verhuisplannen naar Antwerpen. Ik was nog in nuchtere staat maar ik viel werkelijk bijna van mijn stoel!”

Dit is dus reëel. Men was dat echt van plan. Er was heel duidelijk het plan om de club 80 kilometer verder te verplaatsen met de kracht van het kapitaal. Ik heb een vraag aan de minister van Sport. Ik heb er alle begrip voor dat hij er vandaag niet kan zijn. Was minister Muylers betrokken bij de gesprekken die toch al een aantal dagen plaatsvonden in Antwerpen? Was hij op de hoogte van die gesprekken en was hij op de hoogte van het feit dat er plannen waren met het stadion? U kunt niet zomaar zeggen dat wij daar niets mee te maken hebben. De profliga is één zaak. Ik zeg dat wij daar heel veel mee te maken hebben. *(Opmerkingen van de voorzitter)*

Ik sluit af, voorzitter, maar we hebben zonet een heel lang debat van drie uur gehad.

De voorzitter: Reglement is reglement.

De heer Johan Sauwens: Ja, ja, dit is misschien niet zo interessant.

De voorzitter: Dat heeft er niets mee te maken, mijnheer Sauwens. Ik pas gewoon het reglement toe. Rond af, alstublieft.

De heer Johan Sauwens: Ik zal afronden met één lange zin.

De voorzitter: Dan zet ik de microfoon uit, dan is het probleem ook opgelost.

De heer Johan Sauwens: Zelfs daar heb ik geen probleem mee.

Als Beerschot failliet gaat, dan betekent dat niet alleen miljoenen schuld en honderden schuldeisers die in de kou blijven staan. Dat is één zaak. Maar sociaal veel belangrijker is dat honderden en honderden jeugdspelers vandaag op straat staan, letterlijk. Daar is Vlaanderen wel rechtstreeks bij betrokken. Er is trouwens een project Open Stadion, waarbij Vlaanderen voor 2013 geld heeft gegeven aan Beerschot. Dat is niet zomaar vrijblijvend. Wij subsidiëren ook sportstadions. Ik wil weten of minister Muylers in dit dossier betrokken is. Het is ons recht dat te weten.

De voorzitter: De heer Diependaele heeft het woord.

De heer Matthias Diependaele: Voorzitter, ik kan zeer veel begrip opbrengen voor de mensen die meeleven met de supporters. De insinuaties dat er een club zou verhuizen, werden uiteindelijk ontkend.

Waar ik het zeer moeilijk mee heb, is het feit dat het verdriet en de emotionele reactie van de supporters hier op die manier worden uitgebuit, mijnheer Sauwens. *(Rumoer)*

Mijnheer Sauwens, ik heb het niet over de reactie ten aanzien van de burgemeester van Antwerpen, maar u maakt hier wel valse insinuaties als zou minister Muylers betrokken zijn geweest bij heel deze zaak. Ik vraag me af wat daar de aanleiding toe zou zijn.

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Collega's, dit is een soap rond Essevee met de heer Decuyper in de hoofdrol. Wat wil hij eigenlijk? Wil hij nu een fusie? Wil hij verhuizen naar het Kiel? Wat wil hij eigenlijk? Wie weet het? Wie zal het zeggen? De club is wel de eindverantwoordelijke in dezen. Ik wil dan ook zeker niet de bal naar de burgemeester van Antwerpen werpen, het is effectief de schuld van de heer Decuyper om zoiets naar buiten te brengen. Ik denk dat ook de Vlaamse minister weinig in de pap heeft te brokken in deze discussie. Maar als Essevee effectief naar Antwerpen zou gaan, dan zou dat inderdaad anders zijn, want dan zou Essevee niet langer een beroep kunnen doen op de achtergestelde lening bij de Participatie-maatschappij voor een nieuw stadion.

Dat brengt me bij een nieuwe vraag. Minister Muylers had ons in februari beloofd na een onderhoud met de verantwoordelijke van de Koninklijke Belgische Voetbalbond om een overzicht van de stand van zaken met betrekking tot de voetbalstadions over te maken aan het secretariaat. Ik wil minister Muylers vragen of dat onderhoud heeft plaatsgevonden. Zo ja, kan hij dan dringend de stand van zaken overmaken.

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Voorzitter, ik als Antwerps voetbalsupporter, en samen met mij vele duizenden andere Antwerpse voetbalsupporters, zijn geschokt door wat er de afgelopen dagen is gebeurd. Een collega van ons allen is de afgelopen dagen bezig geweest om een zogenaamde oplossing te vinden voor het Antwerps voetbalprobleem. Hij heeft het daarmee aangedurfd om de nog bestaande clubs zoals Antwerp FC en mijn geliefde Berchem Sport, en met die clubs ook alle duizenden Antwerpse voetbalfans te negeren. Men heeft een commercieel opzet klaargestoomd, waarbij het enkel gaat om centen en niet meer om het belang van Antwerpen of het belang van de stad. Zover zijn we gekomen. Zelfs Patrick Janssens die hier aanwezig is, heeft een dergelijke stunt nooit aangedurfd. Hij is, tot treurnis toe, altijd blijven praten met de bestaande clubs. Wat de collega als burgemeester van Antwerpen heeft gedaan, is stuitend.

Wat is de betrokkenheid van minister Muylers? Los van deze commerciële belangen, wat met de honderden jeugdspelers die ook door de Vlaamse overheid worden gefinancierd? Die zijn bij deze commerciële poespas immers niet betrokken. (*Applaus bij het Vlaams Belang*)

De voorzitter: De heer Gysbrechts heeft het woord.

De heer Peter Gysbrechts: Voorzitter, minister, collega's, het is hier daarnet al gezegd: hier speelt zich inderdaad een soap af. Er is al heel veel in de pers verschenen, zoals de minister ook bij begin van zijn betoog zei. Er is deze middag een nieuw bericht verschenen op de website van destandaard.be. Ik citeer: "Er is tussen Patrick Decuyper en Bart De Wever nooit over een verhuis van Zulte Waregem naar Antwerpen gesproken." Dat heeft de Antwerpse burgemeester verklaard, en dat is het laatste bericht vandaag dat ik heb gezien.

Minister, ik denk inderdaad dat u er zich iets te gemakkelijk vanaf maakt, zoals collega Sauwens ook al zei. Maar ik heb er ook begrip voor dat het moeilijk is om op deze vraag te antwoorden. Zoals collega Werbrouck al zei: het gaat hier over een economisch aspect, en de club kan dit doen als ze dat wil. Iemand kan in de huidige situatie zijn club verkopen, en daar kan Vlaanderen inderdaad niet verantwoordelijk voor worden gesteld.

Maar natuurlijk, het is wel zoals collega's hier al zeiden, wij investeren als Vlaanderen in sport, wij investeren in voetbal, wij investeren in onze stadions en wij investeren via onze gemeente in sportinfrastructuur. Vlaanderen kijkt naar een regionale spreiding, en dat maakt het ook zo belangrijk voor die Vlaamse infrastructuur, voor die gemeentelijke en stedelijke

infrastructuur. Ook hebben de jongeren die infrastructuur nodig voor hun jeugdopleiding en om te kunnen sporten.

Daarom is dit een belangrijk item voor Vlaanderen. Minister, gelet op de situatie die zich vandaag al dan niet voordoet of aanbiedt, hoe bekijken we dit als Vlaamse Regering in het licht van de investeringen die al zijn gedaan en die naar de toekomst nog zullen gebeuren?

De voorzitter: De heer D'Hulster heeft het woord.

De heer Steve D'Hulster: Ik ben derde generatie Beerschot supporter. Het was gisteren voor mij sowieso een gitzwarte dag door het faillissement. Maar wat de dag nog veel pijnlijker maakte, was de mislukte 'draaideurenkomedie' die daarop volgde. De slechte communicatie door het stadsbestuur en door de CEO bij Zulte Waregem hebben gezorgd voor heel veel onnodige onrust in Antwerpen en in West-Vlaanderen.

We moeten als overheid niet proberen om in de plaats te treden van voetbalclubs, maar we moeten er als overheid – Vlaams of stedelijk – wel voor zorgen dat er een klimaat is waar de clubs op een gezonde manier kunnen groeien. Dan is deze vorm van communicatie misschien wel het slechtste wat je kunt doen, want het laatste waar een Antwerpse voetbal supporter op wacht, is een nieuw luchtkasteel. In het Antwerpse voetbal zijn geen woorden nodig, maar daden. (*Applaus bij de sp.a*)

Minister Geert Bourgeois: Er zijn een aantal concrete vragen gesteld over het Open Stadionproject. Dat is een positief project dat het gemeenschapsgevoelen met betrekking tot het voetbal stimuleert en ondersteunt. Diverse clubs krijgen ook bedragen, en collega Sauwens, u zegt dat Beerschot ook een bedrag heeft gekregen, en u vraagt wat daarmee gebeurd is. Zijn daar sancties aan gekoppeld? Ik kan die vraag niet beantwoorden. Collega Muylers zal die vraag moeten beantwoorden. Het is een zinnige vraag. Bestaat er enige sanctie of is het geld voor het faillissement betaald en verdwenen? Is het niet terugvorderbaar? Ik kan dat nu niet beantwoorden.

Enkele collega's, onder andere mevrouw Werbrouck, stellen een vraag naar de investeringen. Ik heb begrepen dat minister Muylers zou hebben gezegd dat hij een lijst zou bezorgen van de stand van zaken met de Voetbalbond. Oké, ik zal hem dat nog eens signaleren. Trouwens, hij zal wel het verslag lezen van vandaag, neem ik aan.

Ik heb in het ontwerpantwoord dat hij mij heeft bezorgd alleen vernomen, zoals ik ook heb meegedeeld, dat in het kader van de goedkope leningen die zouden worden verstrekt, de stad Antwerpen en de stad Waregem betrokken waren. 5 miljoen euro was principieel toegezegd onder de vorm van een goedkope lening aan Waregem, maar er moet een stadiondossier zijn. In de eerste plaats moeten de club en de stad daarover een overeenkomst vinden. Er was er ook één, ik herhaal het, voor wedstrijd velden met betrekking tot Antwerpen, maar dat was gekoppeld aan de ondertussen gekende voorwaarden.

Er zijn collega's die zeggen dat ik mij er wat gemakkelijk vanaf maak. Ik luister nog altijd naar de vragen die betrekking hebben op de verantwoordelijkheid van de minister en de daden van de minister. Ik heb u meegedeeld, mijnheer Sauwens, mijnheer Wienen, dat minister Muylers mij heeft gezegd dat hij in deze zaak niet betrokken is. Ik kan het moeilijk duidelijker zeggen. Meer kan ik niet antwoorden.

Al de rest zijn zaken die hij net als u in de media heeft vernomen, met vandaag artikels op de frontpagina's van onze kwaliteitskranten en gedurende de loop van de dag berichten daarover, ontkenningen en emotionele reacties. Die zijn zeer begrijpelijk, want ik deel natuurlijk met u allen het besef dat het gemeenschapsaspect dat leeft rond voetbal heel groot is. Heel veel mensen voelen zich daarbij betrokken. Sommige mensen behoren al tot de derde generatie met betrekking tot een club liefde. Ook minister Muylers heeft een club liefde zoals u weet, hij is een van de laatste supporters die nog overblijven van voetbalclub Antwerp, zoals hij zelf altijd zegt.

Dat is heel belangrijk, alleen, collega's, zoals ook de heer Caron en anderen hebben gezegd: laat ons niet blind zijn voor het feit dat buiten de politiek om, buiten het beleid om en buiten het clubgevoel dat heel veel mensen hebben om, er een enorme commercialisering heeft plaatsgegrepen. We hebben toch ook gezien dat een van de spelers van de vicekampioen mee stond te vieren met de ploeg die net kampioen geworden was. Spelers veranderen van club van dag op dag. Er zijn grote commerciële belangen mee gemoeid. Er zijn personen die persoonlijk eigenaar zijn van voetbalclubs. Daar staat, wat mij betreft, een mooi model tegenover bij Bayern München, dat eigendom is van de supporters. Men verspreidt coöperatieve aandelen onder de supporters. Dat zijn andere modellen. Dat ga je met de Vlaamse regelgeving niet tegenhouden.

Ik betreur persoonlijk zeer die evolutie, net als de meesten onder u. Maar om klaar en duidelijk te zijn: de betrokkenheid van de minister van Sport in deze is er niet. Hij verneemt net als u uit de media een aantal feiten.

De heer Bart Caron: Ik kan goed ministers opvorderen, dat heb ik al een paar keer gedaan, maar helaas geen burgemeesters. Het zou nochtans heel aangenaam zijn om van de betrokkene een duidelijk antwoord te krijgen.

Minister Geert Bourgeois: De minister is in Engeland op dienstreis, zoals u weet.

De heer Bart Caron: Ik heb het niet over de minister, ik heb het over de burgemeester.

Fair play is een principe in de sport, minister, maar blijkbaar niet in de leiding van de sport en dat betreur ik heel erg. Ik vind wel dat de minister van Sport van de Vlaamse Gemeenschap, als hij op zijn eer staat als minister en zijn moreel gezag wil uitoefenen, over deze 'draaideurenkomedie', zoals de heer D'Hulster het uitdrukt, een verklaring moet afleggen. Zijn moreel gezag over de fair play en een nette orde van handelen in het voetbal is belangrijk, anders neemt hij niet eens zijn verantwoordelijkheid op. Zich belachelijk maken is blijkbaar een kwaliteit die voetbalbonzen soms met toppolitici delen.

De heer Johan Sauwens: Men kan natuurlijk ook de vraag stellen: als er toch zo veel geld is in Antwerpen, waarom heeft men dan Beerschot niet gered? Dat zou natuurlijk te gemakkelijk geweest zijn. (*Gelach. Applaus*)

Ik ben maar een gewone Limburger, voorzitter. Het is niet één geval, er zijn heel veel clubs in grote financiële problemen. Ik ben zelf geboren in Sint-Truiden en STVV-supporter. Ik zie wat één man daar kan doen met een club, die plots verandert van club enzovoort. We kennen die situaties.

In Engeland zijn er 150 clubs waar supporters mee het bestuur en de voorzitter kiezen. Bij Real Madrid en Barcelona bepalen de 'socios' mee het beleid van de club. In Zweden en in Duitsland is er een wet die zegt dat de rijke sjeik of diegene die heel veel geld in het voetbal wil steken, niet meer dan 49 procent van de aandelen mag hebben. U hebt gelijk dat dit federaal moet worden geregeld, maar nu we een federaal overlegmodel hebben, kunnen we er samen naar streven dat op korte termijn de supporters via aandeelhouderschap rechtstreeks mee het beleid en het bestuur van de clubs kunnen bepalen. Anders zullen we hier nog vaak dit soort ridicule discussies moeten voeren. (*Applaus*)

De voorzitter: De actuele vragen zijn afgehandeld.

■

ACTUELE VRAAG van de heer Joris Van Hauthem tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de vervroeging van de Europese verkiezingen van 2014 en het overleg tussen de Vlaamse en Federale Regeringen over al dan niet samenvallende verkiezingen voor het federale en het deelstaatniveau na 2014

De voorzitter: Er is nog een actuele vraag van de heer Van Hauthem tot minister-president Peeters geagendeerd. Minister-president Peeters had gevraagd om die vraag als laatste te behandelen. Hij is aanwezig op een plechtigheid waar Angela Merkel een prijs overhandigd krijgt en hij laat me per sms weten dat hij hier niet op tijd kan zijn. Ik heb afgesproken met de heer Van Hauthem om zijn actuele vraag als extra vraag toe te voegen aan de agenda van volgende week.

■

ONTWERP VAN AANPASSING VAN DE WERKINGSBEGROTING VAN HET VLAAMS PARLEMENT VOOR HET BEGROTINGSJAAR 2013

– 10-A (2012-2013) – Nr. 1

Bespreking en stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is het ontwerp van aanpassing van de werkingsbegroting van het Vlaams Parlement voor het begrotingsjaar 2013.

De bespreking is geopend.

De heer Van Rompuy, secretaris, heeft het woord.

De heer Eric Van Rompuy: De aanpassing behelst enkel het activeren van de bestaande reserve van de vzw Pensioenen. De middelen ten bedrage van 3,9 miljoen euro worden eerst toegevoegd aan de begroting 2013 om ze vervolgens door te storten aan de vzw.

De voorzitter: Vraagt nog iemand het woord? (*Neen*)

De bespreking is gesloten.

Mag ik aannemen dat het ontwerp van aanpassing van de werkingsbegroting van het Vlaams Parlement voor het begrotingsjaar 2013 eenparig is aangenomen? (*Instemming*)

Dan is aldus besloten.

■

MOTIE van de heren Joris Van Hauthem, Filip Dewinter en Stefaan Sintobin en mevrouw Linda Vissers tot besluit van de op 7 mei 2013 door de heer Luckas Van Der Taelen in commissie gehouden interpellatie tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over het integratiebeleid, naar aanleiding van de recent gepubliceerde enquête bij moslimjongeren in de Gazet van Antwerpen

– 2041 (2012-2013) – Nr. 1

Hoofdelijke stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over de motie.

Stemming nr. 1

Ziehier het resultaat:

99 leden hebben aan de stemming deelgenomen;

13 leden hebben ja geantwoord;

83 leden hebben neen geantwoord;
3 leden hebben zich onthouden.

Dientengevolge neemt het Vlaams Parlement de motie niet aan.

De heer Arckens heeft het woord.

De heer Erik Arckens: Voorzitter, ik heb een stemafpraak met de heer Meremans.

■

MOTIE van mevrouw Marijke Dillen en de heren Erik Tack, Felix Strackx, Chris Janssens, Jan Penris, Filip Dewinter en Joris Van Hauthem tot besluit van het op 22 mei 2013 in plenaire vergadering gehouden actualiteitsdebat over de toekomst van de zorg voor gehandicapten, onder meer in het licht van de werking van de regionale prioriteitencommissies – 2075 (2012-2013) – Nr. 1

Hoofdelijke stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over de motie.

Stemming nr. 2

Ziehier het resultaat:

100 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
13 leden hebben ja geantwoord;
56 leden hebben neen geantwoord;
31 leden hebben zich onthouden.

Dientengevolge neemt het Vlaams Parlement de motie niet aan.

Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Voorzitter, ik heb een stemafpraak met de heer Sannen.

■

MOTIE van mevrouw Vera Van der Borghet en de heren Peter Gysbrechts en Sas van Rouveroij tot besluit van het op 22 mei 2013 in plenaire vergadering gehouden actualiteitsdebat over de toekomst van de zorg voor gehandicapten, onder meer in het licht van de werking van de regionale prioriteitencommissies – 2076 (2012-2013) – Nr. 1

Hoofdelijke stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over de motie.

Stemming nr. 3

Ziehier het resultaat:

100 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
42 leden hebben ja geantwoord;
56 leden hebben neen geantwoord;
2 leden hebben zich onthouden.

Dientengevolge neemt het Vlaams Parlement de motie niet aan.

■

MOTIE van de dames Vera Jans, Helga Stevens, Else De Wachter, Lies Jans en Katrien Schryvers, de heer Bart Van Malderen en mevrouw Sonja Claes tot besluit van het op 22 mei 2013 in plenaire vergadering gehouden actualiteitsdebat over de toekomst van de zorg voor gehandicapten, onder meer in het licht van de werking van de regionale prioriteitencommissies

– 2077 (2012-2013) – Nr. 1

Hoofdelijke stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over de motie.

Stemming nr. 4

Ziehier het resultaat:

100 leden hebben aan de stemming deelgenomen;

56 leden hebben ja geantwoord;

6 leden hebben neen geantwoord;

38 leden hebben zich onthouden.

Dientengevolge neemt het Vlaams Parlement de motie aan. Ze zal aan de Vlaamse Regering worden overgezonden.

■

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter: Dames en heren, hiermee zijn we aan het einde gekomen van onze werkzaamheden voor vandaag.

We komen opnieuw bijeen op woensdag 29 mei 2013 om 14 uur.

De vergadering is gesloten.

– De vergadering wordt gesloten om 18.44 uur.

■

BIJLAGEN

Aanwezigheden

Aanwezig

Filip Anthuenis, Erik Arckens, Caroline Bastiaens, Robrecht Bothuyne, Boudewijn Bouckaert, Karin Brouwers, Ann Brusseel, Karlos Callens, Bart Caron, Vera Celis, Patricia Ceysens, Sonja Claes, Griet Coppé, Frank Creyelman, Steve D'Hulster, Piet De Bruyn, Philippe De Coene, Jean-Jacques De Gucht, Irina De Knop, Kurt De Loor, Marnic De Meulemeester, Jos De Meyer, Annick De Ridder, Jo De Ro, Mia De Vits, Gwenny De Vroe, Else De Wachter, Bart De Wever, Johan Deckmyn, Kathleen Deckx, Paul Delva, Matthias Diependaele, Marijke Dillen, Martine Fournier, Cindy Franssen, Danielle Godderis-T'Jonck, Peter Gysbrechts, Veerle Heeren, Kathleen Helsen, Marc Hendrickx, Liesbeth Homans, Pieter Huybrechts, Yamila Idrissi, Lies Jans, Vera Jans, Chris Janssens, Patrick Janssens, Ward Kennes, Marino Keulen, Jan Laurys, Marcel Logist, Chokri Mahassine, Bart Martens, Katleen Martens, Marius Meremans, Elisabeth Meuleman, Fientje Moerman, Lydia Peeters, Jan Penris, Jan Peumans, Sabine Poleyn, Peter Reekmans, Jan Roegiers, Tinne Rombouts, Björn Rzoska, Ivan Sabbe, Hermes Sanctorum, Johan Sauwens, Katrien Schryvers, Willy Segers, Griet Smaers, Helga Stevens, Felix Strackx, Erik Tack, Valerie Taeldeman, Bart Tommelein, Güler Turan, Luckas Van Der Taelen, Kris Van Dijck, Wim Van Dijck, Christian Van Eyken, Joris Van Hauthem, Bart Van Malderen, Dirk Van Mechelen, Karim Van Overmeire, Eric Van Rompuy, Peter Van Rompuy, Gerda Van Steenberge, Mercedes Van Volcem, Marc Van de Vijver, Marleen Van den Eynde, Koen Van den Heuvel, Vera Van der Borght, Wilfried Vandaele, Marc Vanden Bussche, Jurgen Vanlerberghe, Lode Vereeck, Goedele Vermeiren, Christian Verougstraete, Johan Verstreken, Jurgen Verstrepen, Mieke Vogels, Ulla Werbrouck, Wim Wienen, Veli Yüksel, Khadija Zamouri, Dirk de Kort, Sas van Rouveroij.

Afwezig met kennisgeving

Filip Dewinter, Jan Durnez, Fatma Pehlivan, Ludo Sannen, Marleen Vanderpoorten: ambtsverplichtingen;

Agnes Bruyninckx-Vandenhoudt, Lode Ceysens, Patricia De Waele, Tine Eerlingen, Els Kindt, Els Robeyns, Stefaan Sintobin, Jan Verfaillie, Linda Vissers: door Vlaams Parlement toegestane zending;

Michèle Hostekint, Dirk Peeters: gezondheidsredenen.

■

Individuele stemmingen Vlaamse Volksvertegenwoordigers

Stemming nr. 1:

JA-stemmen:

Frank Creyelman, Marijke Dillen, Pieter Huybrechts, Chris Janssens, Katleen Martens, Jan Penris, Felix Strackx, Erik Tack, Marleen Van den Eynde, Wim Van Dijck, Joris Van Hauthem, Christian Verougstraete, Wim Wienen

NEEN-stemmen:

Filip Anthuenis, Caroline Bastiaens, Robrecht Bothuyne, Karin Brouwers, Karlos Callens, Bart Caron, Vera Celis, Patricia Ceysens, Sonja Claes, Griet Coppé, Steve D'Hulster, Piet De Bruyn, Philippe De Coene, Jean-Jacques De Gucht, Dirk de Kort, Kurt De Loor, Jos De Meyer, Annick De Ridder, Jo De Ro, Mia De Vits, Gwenny De Vroe, Else De Wachter, Bart De Wever, Kathleen Deckx, Paul Delva, Matthias Diependaele, Martine Fournier, Cindy Franssen, Danielle Godderis-T'Jonck, Peter Gysbrechts, Veerle Heeren, Kathleen Helsen, Marc Hendrickx, Liesbeth Homans, Yamila Idrissi, Lies Jans, Vera Jans, Patrick Janssens,

Ward Kennes, Marino Keulen, Jan Laurys, Marcel Logist, Bart Martens, Elisabeth Meuleman, Fientje Moerman, Lydia Peeters, Jan Peumans, Sabine Poleyn, Jan Roegiers, Tinne Rombouts, Björn Rzoska, Hermes Sanctorum, Johan Sauwens, Katrien Schryvers, Willy Segers, Griet Smaers, Helga Stevens, Valerie Taeldeman, Bart Tommelein, Güler Turan, Marc Van de Vijver, Koen Van den Heuvel, Vera Van der Borght, Luckas Van Der Taelen, Kris Van Dijck, Christian Van Eyken, Bart Van Malderen, Dirk Van Mechelen, Karim Van Overmeire, Eric Van Rompuy, Peter Van Rompuy, Sas van Rouveroij, Mercedes Van Volcem, Wilfried Vandaele, Marc Vanden Bussche, Jurgen Vanlerberghe, Lode Vereeck, Goedele Vermeiren, Johan Verstreken, Jurgen Verstrepen, Mieke Vogels, Ulla Werbrouck, Khadija Zamouri

ONTHOUDINGEN:

Erik Arckens, Boudewijn Bouckaert, Ivan Sabbe

■

Stemming nr.2:

JA-stemmen:

Frank Creyelman, Marijke Dillen, Pieter Huybrechts, Chris Janssens, Katleen Martens, Jan Penris, Felix Strackx, Erik Tack, Marleen Van den Eynde, Wim Van Dijck, Joris Van Hauthem, Christian Verougstraete, Wim Wienen

NEEN-stemmen:

Caroline Bastiaens, Robrecht Bothuyne, Karin Brouwers, Vera Celis, Sonja Claes, Griet Coppé, Steve D'Hulster, Piet De Bruyn, Philippe De Coene, Dirk de Kort, Kurt De Loor, Jos De Meyer, Mia De Vits, Else De Wachter, Bart De Wever, Kathleen Deckx, Paul Delva, Matthias Diependaele, Martine Fournier, Cindy Franssen, Danielle Godderis-T'Jonck, Veerle Heeren, Kathleen Helsen, Marc Hendrickx, Liesbeth Homans, Yamila Idrissi, Lies Jans, Vera Jans, Patrick Janssens, Ward Kennes, Jan Laurys, Marcel Logist, Chokri Mahassine, Bart Martens, Jan Peumans, Sabine Poleyn, Jan Roegiers, Tinne Rombouts, Johan Sauwens, Katrien Schryvers, Willy Segers, Griet Smaers, Helga Stevens, Valerie Taeldeman, Güler Turan, Marc Van de Vijver, Koen Van den Heuvel, Kris Van Dijck, Bart Van Malderen, Karim Van Overmeire, Eric Van Rompuy, Peter Van Rompuy, Wilfried Vandaele, Jurgen Vanlerberghe, Goedele Vermeiren, Johan Verstreken

ONTHOUDINGEN:

Filip Anthuenis, Erik Arckens, Boudewijn Bouckaert, Karlos Callens, Bart Caron, Patricia Ceysens, Jean-Jacques De Gucht, Annick De Ridder, Jo De Ro, Gwenny De Vroe, Peter Gysbrechts, Marino Keulen, Elisabeth Meuleman, Fientje Moerman, Lydia Peeters, Björn Rzoska, Ivan Sabbe, Hermes Sanctorum, Bart Tommelein, Vera Van der Borght, Luckas Van Der Taelen, Christian Van Eyken, Dirk Van Mechelen, Sas van Rouveroij, Mercedes Van Volcem, Marc Vanden Bussche, Lode Vereeck, Jurgen Verstrepen, Mieke Vogels, Ulla Werbrouck, Khadija Zamouri

■

Stemming nr.3:

JA-stemmen:

Filip Anthuenis, Boudewijn Bouckaert, Karlos Callens, Bart Caron, Patricia Ceysens, Frank Creyelman, Jean-Jacques De Gucht, Annick De Ridder, Jo De Ro, Gwenny De Vroe, Marijke Dillen, Peter Gysbrechts, Pieter Huybrechts, Chris Janssens, Marino Keulen, Katleen Martens, Elisabeth Meuleman, Fientje Moerman, Lydia Peeters, Jan Penris, Björn Rzoska,

Ivan Sabbe, Hermes Sanctorum, Felix Strackx, Erik Tack, Bart Tommelein, Marleen Van den Eynde, Vera Van der Borgh, Luckas Van Der Taelen, Wim Van Dijck, Christian Van Eyken, Joris Van Hauthem, Dirk Van Mechelen, Sas van Rouveroij, Mercedes Van Volcem, Marc Vanden Bussche, Lode Vereeck, Christian Verougstraete, Jurgen Verstrepen, Mieke Vogels, Wim Wienen, Khadija Zamouri

NEEN-stemmen:

Caroline Bastiaens, Robrecht Bothuyne, Karin Brouwers, Vera Celis, Sonja Claes, Griet Coppé, Steve D'Hulster, Piet De Bruyn, Philippe De Coene, Dirk de Kort, Kurt De Loor, Jos De Meyer, Mia De Vits, Else De Wachter, Bart De Wever, Kathleen Deckx, Paul Delva, Matthias Diependaele, Martine Fournier, Cindy Franssen, Danielle Godderis-T'Jonck, Veerle Heeren, Kathleen Helsen, Marc Hendrickx, Liesbeth Homans, Yamila Idrissi, Lies Jans, Vera Jans, Patrick Janssens, Ward Kennes, Jan Laurys, Marcel Logist, Chokri Mahassine, Bart Martens, Jan Peumans, Sabine Poleyn, Jan Roegiers, Tinne Rombouts, Johan Sauwens, Katrien Schryvers, Willy Segers, Griet Smaers, Helga Stevens, Valerie Taeldeman, Güler Turan, Marc Van de Vijver, Koen Van den Heuvel, Kris Van Dijck, Bart Van Malderen, Karim Van Overmeire, Eric Van Rompuy, Peter Van Rompuy, Wilfried Vandaele, Jurgen Vanlerberghe, Goedele Vermeiren, Johan Verstreken

ONTHOUDINGEN:

Erik Arckens, Ulla Werbrouck

■

Stemming nr.4:

JA-stemmen:

Caroline Bastiaens, Robrecht Bothuyne, Karin Brouwers, Vera Celis, Sonja Claes, Griet Coppé, Steve D'Hulster, Piet De Bruyn, Philippe De Coene, Dirk de Kort, Kurt De Loor, Jos De Meyer, Mia De Vits, Else De Wachter, Bart De Wever, Kathleen Deckx, Paul Delva, Matthias Diependaele, Martine Fournier, Cindy Franssen, Danielle Godderis-T'Jonck, Veerle Heeren, Kathleen Helsen, Marc Hendrickx, Liesbeth Homans, Yamila Idrissi, Lies Jans, Vera Jans, Patrick Janssens, Ward Kennes, Jan Laurys, Marcel Logist, Chokri Mahassine, Bart Martens, Jan Peumans, Sabine Poleyn, Jan Roegiers, Tinne Rombouts, Johan Sauwens, Katrien Schryvers, Willy Segers, Griet Smaers, Helga Stevens, Valerie Taeldeman, Güler Turan, Marc Van de Vijver, Koen Van den Heuvel, Kris Van Dijck, Bart Van Malderen, Karim Van Overmeire, Eric Van Rompuy, Peter Van Rompuy, Wilfried Vandaele, Jurgen Vanlerberghe, Goedele Vermeiren, Johan Verstreken

NEEN-stemmen:

Bart Caron, Elisabeth Meuleman, Björn Rzoska, Hermes Sanctorum, Luckas Van Der Taelen, Mieke Vogels

ONTHOUDINGEN:

Filip Anthuenis, Erik Arckens, Boudewijn Bouckaert, Karlos Callens, Patricia Ceysens, Frank Creyelman, Jean-Jacques De Gucht, Annick De Ridder, Jo De Ro, Gwenny De Vroe, Marijke Dillen, Peter Gysbrechts, Pieter Huybrechts, Chris Janssens, Marino Keulen, Katleen Martens, Fientje Moerman, Lydia Peeters, Jan Penris, Ivan Sabbe, Felix Strackx, Erik Tack, Bart Tommelein, Marleen Van den Eynde, Vera Van der Borgh, Wim Van Dijck, Christian Van Eyken, Joris Van Hauthem, Dirk Van Mechelen, Sas van Rouveroij, Mercedes Van Volcem, Marc Vanden Bussche, Lode Vereeck, Christian Verougstraete, Jurgen Verstrepen, Ulla Werbrouck, Wim Wienen, Khadija Zamouri

■